

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka  
(2)\Norton\_Andre-Svet\_carodejnic\_07-Sokolnikova\_nadeje.pdb

PDB Name: Norton Andre-Svet carodejnic 7-  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 1.5.2007  
Modification Date: 1.5.2007  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

A. NORTON & P.M. GRIFFIN  
SVĚT ČARODĚJNIC  
SOKOLNÍKOVA NADĚJE

Pokračování osudů Uny, vládkyně Údolí Mořské pevnosti, a Tarlacha, velitele sokolnických Čistých štítů, jejichž úkolem je toto údolí chránit. Po zkáze Sokolího hnízda během Zvratu hrozí rase Sokolníků vymření. To si dobře uvědomují Tarlach, Una i válečný pán Vamel. Existuje možnost, jak tomu zabránit, ale bude zapotřebí zásadně změnit některé zvyky a postoje sokolníků. A navíc je Údolí Mořské pevnosti opět vystaveno obrovskému a nepředpokládanému nebezpečí... Je nutné svést krutou bitvu, a to jak za záchranu údolí, tak i za záchranu sokolníků a vlastně celého světa... Jak zabránit silám Temnoty, aby nezískaly rozhodující vítězství?

## Kapitola 1

Tarlach se sklonil v sedle, aby se co možná nejvíce ochránil před větrem; k hrudi si pevně tiskl nehybné tělo ženy, pravděpodobně umírající.

Byl na cestě už dva dny, teď už jel třetí, a nezastavoval ani, aby se najedl a napil nebo aby si odpočinul. Cestu přerušil vždy jen na několik vteřin, když měnil koně unaveného natolik, že už neunesl lidské břemeno.

Mysl měl tak zastřenou utupující mlhou únavy a strachu, že by ani nedokázal přesně říci, jak dlouho už takhle uhání – zda hodiny či týdny, pokud by snad měl o tom někdy mluvit, tak byl znečitlivělý vypětím a čirou hrůzou. Pohled na obrovský balvan, který se znenadání utrhł ze zdánlivě pevné skály a zasáhl vládkyni Údolí Mořské pevnosti, mu z paměti jen tak nevymizí.

Lady Una sice pod ním neskončila – to by nikdo nepřežil, smrt by nastala okamžitě – ale zasáhl ji, a to velice vážně. Když se k ní se svými druhy dostal, bylo zjevné, že utrpěla nějaké vnitřní zranění. Ještě žila, ale naděje na uzdravení byla při té nedostatečné péči, kterou jí byli schopni poskytnout, nepatrná.

Srdce se mu sevřelo stejně jako v okamžiku, kdy k neštěstí došlo. Ty čarodějky! Ty třikrát prokleté čarodějky! Tím, jak pohnuly horami, zachránily Estcarp, to ano, ale také rozervaly a převrátily život samotné vysočiny naruby, zničily Sokolí hnízdo, které bylo jejich pýchou a jehož ztráta mohla znamenat jejich konec jako národa, a teď ještě ke všemu poznamenaly budoucnost a ublížily ženě, kterou vzdor veškerým zvyklostem svého rodu tajně miluje; ženě, s níž se spojil v tom nejdůležitějším – ve snaze, možná, že poslední – zachránit svůj rod před vymřením.

Opanoval sám sebe ještě jednou, tak, jak byl nucen to dělat během celé té šílené jízdy. S tím cílem sem do Estcarpu přijeli a projížděli tyto stále ještě velice zrádné hory, při hledání znalostí, jakýchkoli informací, aby tak mohli snadněji přesvědčit nejvyšší velení Sokolníků – i jejich ženy, pořád obávané a odstrkované – o naprosté nezbytnosti porušit zvyklosti, jak sám navrhl. Lomť, studnice dávné vědy, kam mířili, ležel relativně blízko místa, kde k nehodě došlo.

Pamětliv tradic svého rodu držel se, poprvé, kdy tam strávil nějaký čas, v takové vzdálenosti od jeho obyvatel, že ani nedokázal říci, zda by jí někdo z nich mohl poskytnout pomoc, kterou potřebuje. Zdravý rozum mu však napověděl, že tak velická komunita bude mít docela určitě léčitele, a tak se vydal na tuhle zoufalou cestu, výzvu Zlověstnému veliteli. Dokud Una z Mořské pevnosti žije, dokud je sebemenší naděje, že jí nějaká léčba může prospět, nevzdá to a bez váhání bude bojovat o její život.

S tímto rozhodnutím se vyhoupl do sedla, posadil si ženu před sebe a otěže jejího hřebce si ovinul kolem zápěstí. Věděl, že bude zapotřebí dalšího koně, až se Radostná unaví.

Předpokládal, že zbytek jejich malé eskorty je bude následovat rozumnějším tempem a byl překvapený, když viděl jak Brennan, jeho první poručík, naskočil do sedla a vzal na cestu ještě jednoho koně, který mu poslouží jako Tarlachovi Orlí bratr. Jeho velitel se mu nepokusil odporovat. Proslýchalo se, že v těchto oblastech zničených čarodějkami se potloukají nebezpečná zvířata a ještě nebezpečnější lidé, a vzhledem k tomu, jak měl obtížené ruce, sotva by se dokázal ubránit, kdyby je někdo napadl.

Společně s nimi uháněli ještě tři – sokoli Bouřlivák a Sluncovka a kočka Odvážná, která byla pro Unu z Mořské pevnosti tím, čím byli pro muže jeho sokolnické rasy váleční ptáci, třebaže to nikdo nevěděl – jen ona sama a Tarlach. Zatímco ptáci seděli na bidýlkách speciálně připevněných na sedlech jejich přátel, Odvážná měla pro sebe měkce vystlanou schránku za Uniným sedlem.

Nikdo nic nenamítal proti tomu, aby cestovali s nimi. Vazba mezi nimi a lidmi, které si vybrali, byla taková, že se od nich

nedokázali odloučit jenom proto, že je cesta nepohodlná a těžká. Především Odvážná nemohla zůstat mimo; velice dobře si uvědomovala, že by ji třeba už nikdy nemusela ruka její milované paní pohladit po hustém mourovatém kožiše. Během dlouhých hodin, co byli na cestě, spolu oba muži mluvili velmi málo, protože se plně soustředili na popohánění svých vyčerpaných koní k co možná nejrychlejšímu běhu, i když projížděli hodně zbrzděnou hornatou krajinou. Najednou Tarlach uslyšel Brennanovo zavolání. Jeho valach byl tak unavený, že se zhroutil a nemohl ho už dál nést. Tarlach přitáhl otěže. I Radostná byla téměř uštvaná. Musí ještě jednou vyměnit koně.

Brennan seskočil jako první a spěchal k veliteli, aby mu pomohl. Vzal od něho Unu do náruče a dával pozor, aby při té výměně trpěla otěsy co nejméně.

Tarlach spěchal k Orlovi, ale než se na něj mohl vyšvihnout, jako by se s ním celý svět zatočil a on se zapotácel.

Udržel se sice na nohou, ale opíral se plnou vahou o svého hřebce. Zavřel oči, jak se snažil ze všech sil získat opět kontrolu nad smysly.

Uchopily ho pevné ruce.

„Pojď, Tarlachu. Trochu si odpočineme.“

„Ne...“

„Potřebujeme to a paní Una také.“

Ustoupil tedy a nechal se položit na zem.

Uběhlo několik minut, než se rozvířený svět kolem něj zpomalil a nakonec úplně zastavil. Počkal ještě několik vteřin, aby se ujistil, že se zase nezačne točit, a posadil se. Jeho přítel klečel vedle Uny. Viděl, jak jí okrajem kabátce otírá ze rtů růžovou pěnu.

„Jak to s ní vypadá?“

Brennan se otočil. „Není to o moc horší.“

„Ale horší to je, vid’?“

Když mu Brennan odpověděl přikývnutím, velitel sokolníků sklonil hlavu. Ani tohle pro ni nedokáže udělat...

Brennan pooděšel od Uny a odepjal od sedla láhev s vodou. Přinesl ji kapitánovi.

„Netrpí... A ty se teď napij. Jsme unaveni i proto, že málo pijeme.“

Tarlach vyprázdnil láhev skoro do poloviny, než ji odložil. Tekutina mu přinesla úlevu i utrpení, když mu protékala vyschlými ústy a hrdlem, a v duchu se sám sebe ptal, jak je vůbec možné, že si až do tohoto okamžiku vůbec neuvědomoval, jakou má žízeň.

Vrátil láhev příteli a křečovitě se na něj usmál. „To hlavně já. Ty vypadáš téměř čerstvě.“

Nebyla to tak docela pravda. Poručík měl strhaný a bledý obličej, oči zarudlé od náporů větru i díky nedostatku odpočinku; ramena však držel neustále zpřímá, pohyboval se jistě a pevně. To se o něm samotném říci nedalo.

„Jsem dost unavený, příteli. Je to jenom proto, že jsem zatím nevezl žádnou zátěž.“

Upřeně se podíval na spolence. „Nech mě teď vézt paní Unu. Už musíš mít ruce úplně ztuhlé.“

„Zvládnu to,“ odpověděl úsečně.

Vzápětí promluvil znovu, měkčeji. „Nechci být protivný, Brennane,“ omluvil se, „ale musíš nás hlídat. Žádný velitel sokolníků by to nepřiznal, ale já sám to teď nedokážu.“

Brennan si v duchu povzddechl. To poslední bylo tak zřetelné. „No tak toho nechme.“

Tarlach už dál neotálel. Vyhoupl se do sedla a vzal Unu z Mořské pevnosti opět do náruče.

Pohlédl jí do obličeje. Byla nehybná, jako by veškerou vůli a zbývající sílu soustředila na těžký úkol nadýchnout se a naplnit plíce.

„Výdrž ještě chvíli, moje paní,“ zašeptal jí, i když věděl, že ho neslyší. „Jen ještě malou chvilku. Jestli jsme nesjeli v tom chvatu z cesty, jsme teď už hodně blízko. Brzy už budeš alespoň tohoto utrpení ušetřena.“

## Kapitola 2

Po hodině jízdy stejným tempem narazili oba muži na svažující se cestu, která končila na úpatí nevelkého kopce. Vyjeli na vrchol a pak se spustili do úzkého údolí, kde spatřili podivnou pevnost nebo něco, co snad kdysi pevností bývalo. Při Zvratu velice utrpěla – stejně jako hory, které ji obklopovaly.

Ze čtyř věží, které ji kdysi chránily, zůstaly jen dvě a část třetí. Čtvrtá byla zničená, stejně jako dvě ze stěn, které je spojovaly. Jedna se rozpadla úplně a ta druhá se spolu s chybějící věží zborčila, když se zem pod nimi prostě propadla. Trosky – nebo alespoň jejich část, protože spousta zdiva a kamenů byla použita jako stavební materiál na obnovu budov – teď ležely pod dříve jistě pořádným útesem.

V jedné ze zachovaných zdí byla hlavní brána. Cesta, která k ní vedla, nebyla sice příliš používaná, ale přesto docela jasně viditelná. Tarlach nasměroval unaveného koně právě tam.

Jejich příjezd nepochybně sledoval někdo, kdo si bystrým okem okamžitě všiml, že první jezdec cestuje se zátěží. Tak to alespoň naznačovali dva muži s nosítkami v rukou, které spatřili mezi těmi, co pohotově otevřeli bránu a vyběhli jim v ústřety.

Teprve až když Tarlach dorazil k nim, přitáhl otěže.

„Je tu někde léčitel?“ ptal se zostra. „Jeden z nás potřebuje...“

„Já jsem léčitelka,“ odpověděla okamžitě žena, která stála nejbližší nosítkům. S překvapením poznal, že to byla jedna z těch, kdo měli na starosti materiály, které studoval. „Dovol, ať se ho ujmou moji pomocníci, ptačí válečníku.“

Dva mladí nosiči, oba v šatech pomocníků na poli nebo obchodníků, k němu přistoupili a uchopili bezvládnou Unu.

I přes drsný vzhled s ní zacházeli jemně, když ji ukládali na nosítka...

Lormtská léčitelka, příslušnice staré estcarské rasy, si klekla vedle pacientky. Dokázala se rychle ovládnout, ale on ji

bedlivě sledoval, a tak nepřehlédl, že se zarazila, když zjistila, že pacient není muž, ale žena. Měla v sobě ctnost taktu, aby tuto skutečnost nikterak nekomentovala, ani nedala na sobě znát překvapení. Možná to bylo pro ni vskutku zcela bezvýznamné ve světle mnohem naléhavějších záležitostí, které si vyžadovaly její pozornost.

Na její otázky odpovídal sokolník rychle a stručně vyličil, co se Uně přihodilo. Co nejpodrobněji popsal rozsah jejích zranění a potom vysvětlil, proč ji sem přivezli právě příslušníci jeho rasy, aby ona – vědma nebo čarodějka, nebo kdo vlastně je, mohla posoudit, nakolik mohla na Unu zapůsobit vyčerpávající cesta a všechno, co mají za sebou, Kapitán si nevšímal pohledů těch, co stáli kolem a naslouchali.

Díval se, jak pomocníci zvedají nosítka a odnášejí Unu dovnitř. V hloubi srdce i duše myslel na to, že už pravděpodobně Unu z Mořské pevnosti neuvidí živou. Sklonil hlavu a únava a beznaděj ho zcela zaplavily.

Je po všem. Udělal všechno, co bylo v jeho silách. Teď byl Unin osud už v jiných rukách – v rukách podivného národa učenců a těch Velkých, kdo vládli nad životem a smrtí.

Ovládl se. Nesmí to vzdávat, teď ještě ne. Opět se napřímil a sesedl z koně tak pomalu, jako by se brodil hlubokou vodou. Připadalo mu, že se jeho tělo vzpírá, musel se ke každému pohybu nutit.

Tarlach se ocitl tváří v tvář těm, kdo ho obklopili. Vlastně až teď si jich všiml.

Jeden z nich, kterého dobře znal, upoutal jeho pozornost ihned. Byl to vysoký muž, jehož stříbrné vlasy prozrazovaly, že má za sebou dlouhou řadu let. V šedých očích však nebylo ani známky po únavě nebo slabosti a měl vzpřímené a sebevědomé držení těla mladého člověka. Kromě toho se nelišil od lidí jeho věku, křehkých, ale stále ještě tělesně i duševně čilých. Pleť měl bez vrásek, ale byla bledá, téměř průsvitná a vypadala, jako by se při jediném nadechnutí mohla protrhnout nebo pohmoždit. Měl hubený obličej i tělo a ruku, kterou zdvihl na pozdrav, měl protkanou modrými žilkami. Rysy v obličejí byly příjemné a kdysi to mohl být hezký člověk; výraz tváře prozrazoval bdělost a laskavost, pohled byl pronikavý. Šedý šat se příliš nelišil od těch, co nosili pomocníci na polích nebo řemeslníci, ačkoliv Ouen stál v čele lormtské komunity. Sotva se tady dalo získat jiné oblečení a nikdo z ostatních neměl na sobě nic odlišného nebo honosnějšího.

Vedle něj stál další sokolníkův známý. Byla to mnohem mladší osoba, také vysoká a hubená a byla rovněž příslušníkem staré rasy. Šaty Duratan se podobaly těm, co nosili ostatní učenci, jen s tím rozdílem, že byly hnědé. Držení těla prozrazovalo vojáka s válečnickými zkušenostmi. Poznala válku a ta ji poznamenala. Opírala se o berlu se samozřejmostí, jakou získá člověk dlouhým užíváním a třebaže byla obutá, bylo znát, že levou nohu má nepohyblivou. Ostatní tvořili dost podivné shromáždění a v ničem nebyli podobní obyvatelům většiny měst a usedlostí. Většinou to byli muži, a povětšinou poměrně staří, bylo však mezi nimi pár relativně mladších lidí, což svědčilo o tom, že místo není mrtvé a ani že nevymírá.

Muž se stříbrnými vlasy zachytil Tarlachův pohled, a o krok přistoupil.

„Lomt tě znovu vítá, ptačí válečníku, a vítá i tvé druhy,“ pronesl překvapivě jemným hlasem.

Tarlach se vůbec nedivil, že ho poznal. Vysoké helmice, které zakrývaly horní část jejich obličejů, znemožňovaly ostatním rozeznat jednoho Sokolníka od druhého, ale nikdo, kdo měl oči, nemohl zapomenout, jak vypadá kůň z Mořské pevnosti, na kterém přijel. Radostná jim připomněla, že už toto místo navštívil jako host, když hledal v lormtských archivech a pak náhle odejel. Řekl jen, že se zanedlouho s někým vrátí zpátky.

Sokolníkovi se sevřelo srdce. Vydal se tehdy na pobřeží, aby se setkal s Uninou lodí, jak se domluvili, ještě než odešel z High Hallacku. Jako vládkyně nechtěla odjet ze svého Údolí v tak práci zaplněném ročním období, a tak se domluvil, že on pojedje napřed a zjistí vše, co bude možné, a ona že se k němu připojí na podzim, kdy se tíha jejich povinností zmenší. Chtěla mu pomoci s pátráním a pohovořit s ním o dokumentech, které objevil, než je předloží jeho lidu. Místo toho ji zasáhla pohroma. A on, který přísahal, že ji bude ochraňovat, má na tom svůj podíl...

„Za vaše uvítání vám děkuji, pane Oueene,“ odpověděl sokolník a ze všech sil se snažil mluvit klidně. „Jak jsi sám viděl, přicházíme, protože potřebujeme pomoc a také proto, abych se znovu mohl ponořit do vašich záznamů. Můj společník a ještě dalších osm, co přijedou později, by tu, pokud dovolíte, na pár dní zůstali, aby si odpočinuli – nejen oni, ale i jejich koně, než se zase vydají na další cestu do tábora našich lidí v Es. Samozřejmě vám zaplatíme.“

„Nejsem pán, ale jenom Ouen, ptačí válečníku,“ odpověděl příkře, „jak sám dobře víš. A co se týče placení, tohle není žádný hostinec, i když nutnost nás dovedla k tomu, že vezmeme zavděk jakýmkoli dobrovolným darem.“ Potom se usmál a jako mávnutím kouzelného proutku z něj hned veškerá příkrst opadla. „S potěšením přijmeme tebe i tvé společníky.“

Otočil hlavu k otevřené bráně. „Pojďte dál. Vaše zvířata potřebují péči a ošetření a i vám odpočinek prospěje. Tvoje komnata je stále volná a pro tvého společníka jsme už připravili jinou.“

Tarlach poděkoval formální úklonou hlavy. „Ještě jednou chci vyjádřit své díky. Žehnám tomuto domu,“ dodal, jak se při takové příležitosti slušelo, „a všem v něm přeji jen to dobré. Všem jejich dnům dobrý začátek i konec, všemu jejich úsilí úspěch trvalý.“

Ouen a Duratan vedli hosty branou a přes otevřené nádvoří do veliké budovy, podobné kasárnám. Delší zdí se opírala o druhou zeď, která se zachovala. Vešli dovnitř a hned se vydali nahoru; nezdržovali se, přestože jeden z hostitelů byl starý a druhý tělesně postižený.

„Většina starších obyvatel teď bydlí dole, protože pro mnohé by schody byly trestem,“ pravil Ouen, „ale naši hosté a ti z nás, kteří tady nahoře máme své pokoje, tvrdí, že tu je klid potřebný pro odpočinek. Proto je tady také ošetřovna.“

„To nám vyhovuje,“ odpověděl kapitán i jménem poručíka, jak bylo jejich zvykem, pokud byli ve společnosti příslušníků jiné rasy. „Mojí lidé dávají přednost možnosti být co možná nejvíc stranou veškerého ruchu.“

Starý učenec je vedl slabě osvětlenou chodbou; připadala jim nekonečná, ale nakonec se zastavili před těžkými dubovými dveřmi, za nimiž byla malá ložnice se čtvercovým stolem a několika nahrubo opracovanými židlemi a dalším běžným nábytkem. Mohla sloužit zároveň i jako pracovna. V krbu vesele plápolal právě rozdělaný oheň a už pomalu

začínal ohřívát vzduch v bezprostřední blízkosti.

„Vyhovuje vám toto ubytování, ptačí válečníku?“ zeptal se Ouen.

„Více než to.“

Rychle, téměř instinktivně přelétl místnost očima a pak opět přenesl pozornost k hostiteli. „Doufám, že nám vaši lidé odpustí naši neomalenost, když je dnes večer nepřijdeme pozdravit. Byli jsme dlouho v sedle...“

„Spíše by nás rozzlobilo, kdybyste snad měli pocit, že je to nezbytně nutné dříve, než si pořádně odpočinete.“ Odmlčel se. „Samozřejmě ti přineseme tvé jezdecké brašny, a stejně tak tvému společníkovi, ale co se týče věcí, co patří paní...“

„Vezmu si je na starost.“

Do budovy následoval muže malý tmavý stín a teď se třel Tarlachovi o nohy. Sklonil se a zvedl ze země Odvážnou.

„Vezmu k sobě i její kočku.“

„Vítána jsou i všechna vaše zvířata, srstnatá i opeřená.“

Kapitán už chtěl hovor ukončit a oddat se odpočinku, ale přijali je hezky, na nic se nevyptávali a přišel čas, aby o sobě něco řekli, když už nic jiného, tak měl představit dům, kterému přísahal věrnost. Jejich zvyk mu, stejně jako když přijel poprvé, bránil prozradit víc. Sokolníci příslušníkům jiných ras neříkali svá jména, nehovořili s nimi o svých záležitostech a ani se nezajímali o záležitosti těch, kdo si najali jejich meče.

„Ta žena, o kterou se staráte, je lady Una, vládkyně Údolí Mořské pevnosti. V High Hallacku,“ dodal, protože jen málokteré Údolí bylo v Estcarpu známo podle jména, znali je jen Sulcaři a další jim podobní, převážně obchodníci – a čisté štíty – kteří byli s tou oblastí v přímém styku.

„Ta, která si najala vaše meče?“ otázala se Duratan.

„Ano,“ odpověděl úsečně, „ale jak už jsem říkal, mám tady svoji práci, v níž bych chtěl pokračovat; hned jak si odpočinu a vypořádám se se svými povinnostmi, pokud mi máte ještě co ukázat.“

„Jsou tu ještě další záznamy, některé se vztahují přímo k vaší rase. Jsou velmi staré –“

„Čím starší, tím jsou pro mě cennější.“

„Není moc toho, co bys už neviděl,“ varovala ho Duratan, „a zprávy jsou jen kusé. Vaše rasa toho o sobě nikdy moc neprozradila –“

„To, co máme, je ti ale zcela k dispozici,“ vložil se chvatně do hovoru Ouen. „Usilovně jsme se snažili najít pro tebe něco nového. Při Zvratu se nám otevřely další četné prameny a to jsme ještě ani předtím nestačili projít všechno, co jsme tu už měli. Ještě jsme nestačili zaknihovat ani polovinu z toho, co tu máme na starosti.“

„Projdu si všechno, co mi můžete poskytnout.“

„Uděláme pro vás, co je v našich silách. Po pravdě řečeno, udělal jsi nám svou prosbou radost. Mnozí z naší komunity jsou velmi rádi, když mohou hledat něco určitého, a vychutnávají si náročnost takového úkolu.“

Kapitán poděkoval pokývnutím. Potom zaváhal a očima mimovolně zabloudil ke dveřím a šeré hale za nimi.

„Řekneš mi, k jakým závěrům dospěla vaše léčitelka?“

„Samozřejmě, hned jak budeme cokoli vědět,“ odpověděl Ouen.

Potom hostitelé odešli. Poručíka odvedli do další komnaty, vpravo od kapitánovy, která se ve všem podstatném podobala první.

Brennan jim poděkoval, ale hned zase vyšel na chodbu. „Zajdu se ještě na chvíli podívat za kapitánem. Mohli byste nám nechat přinést nějaké jídlo? A víno?“

„Už se to všechno chystá.“

\* \* \*

Tarlach uložil Odvážnou do nohou své postele. Připadalo mu, že se cítí ztracená. Bylo to výjimečně malé zvířátko, sotva větší než pětiměsíční nebo šestiměsíční kotě, i když už úplně dorostla, a vlastně byla jenom chlupatým kožíškem. Bez něj by nevážila ani celý kilogram.

Teď vypadala ještě drobnější, jak se choulila do sebe ve svém trápení, které se už ani nesnažila skrývat. Odvážná věděla, že Tarlach ví o jejím skutečném vztahu k Uně a že před ním nemusí skrývat, nakolik všemu rozumí a jak moc trpí. Seděl vedle ní a jemně ji hladil, ale nevypadalo to, že by ji to mohlo utěšit. Odtáhl ruku. Jakou útěchu by jí mohl poskytnout, když i on sám o veškerou přišel?

Bouřlivák z hloubi hrdla zakvílel a snesl se ke kočičce. Začal se před ní čepýřit – tak, jak to dělali všichni jeho druhu, aby zaplašili něčí ztrátu nebo bolest.

Sokolníkovi se sevřelo hrdlo. Sundal si helmici, opatrně ji odložil a potom zabořil obličej do dlaní. Vypadalo to, jako by jeho opeřený přítel vyjadřoval kočičce upřímnou soustrast za zemřelou vládkyni...

Když zaslechl klepání na dveře, rychle se narovnal a sáhl opět po helmici. Nechtěl před nikým z Lormtu ukazovat obličej, zvláště ne teď. Vzápětí se uklidnil, když mu Bouřlivák oznámil, že je to Brennan, kdo žádá o přijetí.

K překvapení obou mužů vletla dovnitř i sokolice Sluncovka a usadila se na posteli vedle Odvážné. Bylo znát, že je stejně nešťastná jako kočka, až jí ten malý savec olízl drsným jazykem peří na krku a hrudníku.

„I ona si uvědomuje, co pro nás bude znamenat, jestli vládkyně zemře,“ pravil poručík, i když ho hloubka utrpení jeho válečného ptáka ohromila. Dosud nikdy neviděl žádnou sokolici takhle truchlit po smrti člověka, dokonce ani toho, kterého si vybrala za společníka.

V tu chvíli ho zaujalo ještě něco dalšího. Sundal si helmici, jako to už před ním udělal Tarlach, a s úlevným povzdechem ji odložil. Konečně se aspoň na chvíli zbavil té tíhy.

„Teď bychom měli strávit několik klidných hodin,“ poznamenal.

„Ano.“ Tarlach se přinutil ke slabému úsměvu. „Mně tedy přijdou velice vhod – máš dobrý pokoj?“

„Cítím se v něm dost pohodlně. Je úplně stejný jako tenhle.“

Brennan pohlédl na postel. „Co kdyby sis na chvíli lehl? Požádal jsem sice o nějaké jídlo, ale myslím, že spánek ti

prospěje víc.“

„Neusnu. Myslím, že jsem příliš vyčerpaný.“

Vrátil se zrakem k ohni. „Jestli vládkyně zemře, bude to pro nás pravděpodobně znamenat ztrátu vši naděje.“ Stiskl rty.

„Měla pravdu, jako vždycky. Sotva se nám podaří dosáhnout nějakého pokroku ve vesnicích, když s námi nebude a nepodpoří nás.“

„Třeba nás ženy vyslechnou i tak. Jestli ne, vymřou jako my.“

„Možná vyslechnou, ale sotva nám uvěří,“ odpověděl hořce. „A proč by také měly? Co ví o kterémkoli z nás? Nebo co my víme o nich? – Kromě toho, že je čtyřikrát do roka – a občas jen jednou – navštěvujeme, abychom oplodnili ty mladé, jako to dělají zvířata pod dohledem pastevce.“

Druhý muž se zamračil. „Tarlachu –“

„Ne, nech mě to dopovědět. Jenom zkousím odhadnout, jak se zachovají. Když nám patřilo Sokolí hnízdo a okolní hory, mohli jsme je mít pod kontrolou a i tehdy, myslím, pravidelně jedna nebo dvě znovu a znovu utíkaly do Estcarpu, kde hledaly bohatší nebo aspoň jiný život. Když nás Zvrat přinutil stáhnout se do nížin, změny jsou nevyhnutelné. To jsme si měli uvědomit. Vesnice našich žen jsou teď hodně blízko držav čarodějnické rasy. Už teď ztrácíme hodně žen. Za jednu nebo dvě další generace nám zůstane příliš málo žen v plodném věku, abychom mohli nadále udržovat naši rasu životaschopnou.“

Musí si to uvědomovat ještě víc než my, ale kdybych já byl na jejich místě, ani trochu by se mi nechtělo nechat se nalákat do dalšího horského úkrytu, kam bych byl připoután ještě silněji – a nejen já, ale i moji potomci. Přítomnost vládkyně, skutečnost, že pracujeme společně, její vyprávění o tom, co se snažíme vybudovat, by je určitě přesvědčilo víc; a možná že ani to by nestačilo. A bez ní nemáme v ruce skoro nic.“

Brennan se zachmuřil. „Vojáci mají neustále všechny vesnice pod kontrolou a mohou přinutit –“

„To naše smlouva s Mořskou pevností vylučuje.“

„Havrání pole je tvoje.“

„Je to rozlehlé údolí, přesto pro nás není dostatečně velké. Potřebujeme mít také volný a svobodný přístup do země Mořské pevnosti a ten nám nikdo neumožní, pokud porušíme dohodu s jejich vládkyní.“ Oči se mu zúžily. „I kdyby naše přísaha neznamenal nic, nemůžeme napadnout ji ani žádné další Údolí, abychom je obsadili. High Hallack si pamatuje až příliš dobře alizonský vpád a jeho vládci se spojí velice rychle, aby jakýkoli podobný pokus z naší strany potlačili. I kdybychom byli na vrcholu sil, nedokázali bychom si meči vybojovat království pro sebe tam, kde alizonští Psi s kolderskými zbraněmi selhali. Kdybychom se o to přesto pokusili, byla by to naše jistá zkáza. Kdo by nám potom věřil a najal si naše meče?“

„Nikdy jsem nenavrhoval žádnou zradu...“

„Ne.“ Povzdechl si. „Ne, myslím, že jsem jenom příliš unavený. Vidím všechno asi moc černě.“

Brennan zaváhal. „Máš pravdu. Máme-li mít úspěch, musíme získat souhlas svých žen, ale nesmíme zapomínat, že stejně tak potřebujeme získat na naši stranu i naše velitele. Když se budeme chovat příliš neobvykle, může se stát, že přijdeme o všechno.“

Tarlach po něm šlehl pohledem. Bylo to snad stejně tak skryté jako i otevřené varování? Zradil sám sebe, vyrazil, co pro něj Una z Mořské pevnosti znamená? Výraz společníkovy tváře to sice nenaznačoval, ale...

Na tom, co se dělo mezi ním a vládkyní Údolí Mořské pevnosti, nebylo nic nečestného a kdyby náležel k jiné rase a jeho postavení bylo jiné, určitě by se s ní oženil, ale on je sokolník, kapitán celé velké skupiny, jedné z mála, co ještě žijí, a závisí na něm dalších pět set mužů. Mohl odstoupit a jmenovat kapitánem Brennana, což by později válečný pán potvrdil, ale paní Una mu velkoryse vložila do rukou prostředky k záchraně jeho rasy před téměř jistým vymřením, pokud dokáže přesvědčit příslušníky svého rodu a využít jejich síly. Teď se neodvažoval porušit zvyklosti, jakkoli si to z hloubi srdce přál. Nebo jakkoli by si to přála ona.

Sokolníci se vždy drželi dál od ostatních ras. Bariérou byl jejich způsob života – skutečné zvyklosti i ty napůl vymyšlené, jež jim připisovali cizinci. Když je kdysi dávno sulcarské lodi přivezly z jejich staré pevnosti na jihu do tohoto severního panství, přijeli společně s ženami a dětmi; šly s nimi jako zvířata za pastevci. Nebyli s družkami nijak spojeni a rozmístili je v několika daleko od sebe roztroušených vesnicích. Každá z nich byla pod kontrolou čtyř, zatímco muži, už tehdy žoldnéři, si postavili Sokolí hnízdo a tam se usadili. Ženy své rasy navštěvovali jenom proto, aby s nimi zplodili další potomstvo.

Pýcha, hanba a strach jim bránily v tom, aby hovořili o důvodech, které je k tomu vedly, a po celé dlouhé roky se uzavírali stále více do sebe, vzdalovali se od cizích mužů a dokonce i od vlastních žen a potomků. Nakonec jim zbylo jenom přátelství s jejich druhy a sokoly.

Nežili tímto způsobem odjakživa, ale v jeden černý den k nim zavítala bytost ze Starých. Navštívila je sama Temnota a žila z jejich pohostinnosti. Zotročila si je svazky tak pevnými a krutými, že hrůza, která jim v paměti utkvěla z doby její vlády, jim přetrvávala v srdcích jako vypálené znamení.

Jonkara dokázala prosadit svoji vůli jen prostřednictvím žen, a teoreticky byla jejím nástrojem každá sokolnická žena. Většina žen, které se pokoušela ovládnout, odmítla a pro dobro svého rodu zemřela, přesto se jí podařilo několik žen zlomit a několik se jich samo podvolilo výměnou za droby Sil, které jim darovala. Každá takhle ovládaná žena se uvnitř změnila, proměnila se v něco ohavného a krutého a vyžívala se v bolesti a ponižování všech bližních. Prostřednictvím těchto svých nečistých loutek Jonkara získala naprostou nadvládu nad všemi muži, kteří byli s těmito ženami spjati jakýmkoli druhem citu.

Nakonec byla její moc zlomena, i když ne úplně, za cenu velkých obětí. Ti, co přežili, odešli. Uprchli ze starých míst, protože Jonkaru nezničili, pouze ji spoutali, a věděli, že čeká, pořád čeká na jakoukoli ženu, která přijde a prolíje pro ni vlastní krev a tak ji znovu osvobodí. A tehdy bude mít možnost dát průchod své šílené mstě na všech, kdo ji uvěznil, i

nebo na jejich potomcích.

Při představě hrozby nového zotročení učinili sokolníci jediný možný krok, o němž byli přesvědčeni, že je uchránit, pokud by Jonkara znovu získala volnost. Přerušili veškeré styky se svými ženami a potlačili své city k nim, úplně je oddělili od svých životů a stýkali se s nimi jen při krátkých setkáních, určených k zachování rasy.

Tohle věděl vždycky, ale až když nastoupil do služby v Údolí Mořské pevnosti, podíval se na všechno i z druhé strany – proč ženy jeho rasy, o nichž se říkalo, že jsou stejně hrdé a odvážné jako kterýkoli muž, přistoupily na takovýto druh vyhnanství a vydržely v něm tak dlouho? Muži v Jonkařině poddanství byli otroci, hrubě je zneužívala, ale pořád zůstali sami sebou. Ženy, které zlomila, ztratily nekonečně víc a staly se při tom navíc nástrojem obrovského zla. Strach z toho, že se vrátí, byl v ženách mnohem silnější, dost mocný na to, aby je udržel – nebo aspoň většinu z nich – v pasivitě po celou tu dlouhou dobu od útěku na sever. Dokonce i teď, když konečně překonaly tíhu historie a hnala je touha po lepším a bohatším životě, nepokoušely se upravit vztahy se svými muži, ačkoli je postrádaly, ale utíkaly od nich jednou provždy; snad to bylo podvědomé přání muže ochránit.

Nesmělé zaklepání na dveře ho vyrušilo z úvah. Mužský hlas oznámil, že přináší jídlo.

Brennan si nasadil helmici a šel ke dveřím. Převzal podnos obložený jídlem, přikývl na znamení díky a zase dveře zavřel. „Poslali nám jídlo i pro sokoly a Odvážnou,“ poznamenal s uznáním, když kladl tác na stůl. „Strava pro nás je jednoduchá, ale vypadá velmi lákavě, a jídla je víc než dost.“

Tarlach na tác pohlédl bez sebemenšího zájmu. „Vezmi si, co chceš. Nemám na jídlo ani pomyšlení.“

Poručík dělal, že ho neslyšel. Přinutil ho, aby něco snědl a napil se vína. Stačilo jen málo a víno ve spojení s vyčerpáním se nakonec proměnilo v zapomnění.

Když dohlédl, aby se Tarlach uložil, odešel do svého pokoje, aby si sám odpočinul. Moc to potřeboval.

Ouenův pokoj byl o trochu větší, o trochu lépe vybavený než ty dvě místnosti, které přidělili sokolníkům, ale pro starého učence to byl domov i soukromá pracovna zároveň a Adena, lorntská léčitelka dychtivá po poznání, věděla, že tam najde jeho i Duratan, kteří napjatě čekali, až jim přijde sdělit, jak to vypadá s její pacientkou.

Šedé oči se na ni dychtivě upřely. „Jak se daří té ubohé mladé ženě?“

„Odpočívá a má pohodlí. Zatím nedokážu říct nic víc, než že jsou její zranění vážná. Teď je u ní Pyra – je třeba, aby u ní stále někdo byl, než překoná krizi, ať už to dopadne jakkoli.“ Zavrtěla hlavou se smíšeným pocitem obdivu a údivu.

„Cesta pro ni byla velice těžká, ale ti ptačí válečníci udělali moc dobře, když ji sem co nejrychleji dovezli... Taková služba je k nezaplacení.“

„Nediv se tolik,“ řekla Duratan. „Bojovala jsem po boku sokolníků, když jsem sloužila u hraničářů. Ne příliš často se zavazují službou ženě, ale když jednou přísahají, splní svůj slib až do konce, duchem i písmem, jakkoli nepříjemná je jejich povinnost. Když jsme prchali z Karstenu, byly mezi utečenci i staré ženy, dívky a děti a oni se ani jednou nedopustili nezdvořilosti a byli neustále připraveni vzít na sebe ještě větší břímě zodpovědnosti za ty slabší a méně schopné. Když pomíneme rámeček jejich povinností, většina z nich umí projevit i soucit. Kdyby tu raněnou našli cestou, určitě by pro ni udělali všechno, co by bylo v jejich silách, aby ji zachránili... No, snad kromě té šílené jízdy.“

„Dali jí alespoň naději přežít,“ pravila žena, „my teď však s nimi budeme muset jednat. Nebo docela určitě s jejich velitelem. Jak se k němu máme chovat?“

„Tak jako doposud, nabídneme mu pohostinství v takové míře, jaké můžeme a jaké je schopný přijmout,“ odpověděl Ouen překvapeně. „A až si odpočine, umožníme mu samozřejmě pokračovat ve studiu záznamů.“

„Ouene! Učitelé, víš moc dobře, co mám na mysli! To, s čím bude teď zacházet, je moje hájemství. Pyra, z jejich rodu, studuje totéž.“

„Bude se s ním muset o materiály podělit. Není pravděpodobné, že budou oba současně potřebovat stejný záznam.“

„O tomhle nemluví,“ odsekla Adena podrážděně. „To se ti vůbec nepodobá, Ouene.“

„Ani tobě ne,“ odpověděl zotra.

„A strach, kterého jsem si u Pyry všimla, když se dověděla, jaké máme hosty, se zase nehodí ani k ní!“ S obtížemi se ovládla. „Nechce, aby ji odvěkli zpátky do rodné vesnice nebo někam jinam, než se dozví všechno o léčitelství a než si přečte všechno o své rase – kvůli tomu sem přišla. Docela určitě nechce, aby ji zabili proto, že utekla, aby se mohla učit, a podle toho, co nám řekli naši předchozí hosté, to není nic nemožného.“

Pohledem přelétla z jednoho na druhého. „Bylo dost hrozné, už když jsme tu hostili jen jednoho člena Čistých štítů. Teď tady bude deset takových chlapů několik dní. Jak zabráníme tomu, aby ji tu neobjevili a nechtěli ji odvést nebo zabít? Jak můžeme zastavit třeba i jediného z nich, válečníka, který má navíc k ruce svého válečného ptáka?“

Jde jak o naši vlastní bezpečnost, tak o naši sbírku. Zatím sem nepřišli žádní jiní Sokolníci, několik jejich žen však ano. Jedna z nich byla tak rozčilená z toho, co tu našla, že se pokusila roztrhat rukopis, který četla. Zachránil ho Jerro, který s ní čistě náhodou byl a zabránil jí v tom. Kdyby však podobným způsobem zasáhl i proti třeba jedinému z žoldnérů, stálo by ho to život.“

Duratan ji nechala domluvit a potom zdvihla ruku, aby ji umlčela. „Nemáme se čeho obávat – ani tvoje přítelkyně Pyra. Jak jsem už řekla, něco o těch mužích vím. Na náš vkus jsou tvrdí a chladní, ale jsou čestní. Neublížili by nikomu, kdo je pod naší ochranou, a poté, co jsme je takhle přijali, můžeš si být jista, že žádný z nich nebude rozrušen tím, co se dozví, natolik, že by se snad pokusil zničit rukopisy, které bude číst. Takový nedostatek sebeovládání je pro ně zcela nepřipustný.“

Adena si povzddechla. „Doufám, že máš pravdu, přítelkyně. Neměla bych to srdce vyhnat toho velitele žoldnérů po šlechetném skutku, co udělal, ale děsí mě pomyšlení na válku, která by zničila Lornt, a válečnictví je jeho práce, jeho a celého jeho rodu, alespoň všech mužů.“

„To je pravda, ale je to práce, kterou často zachraňují životy, jako když například pomáhali převést naše lidi přes hory, když prchali z Karstenu, nebo když bojovali pro Estcarp a High Hallack. Neslouží Temnotě ani Stínu, ani se vědomě

neupisují zlu a nezůstávají v jeho službách, když takovou skutečnost odhalí... Měli jsme tu mnohem horší lidi, přátele, a nikdy se nám nic nepříhodovalo. Ptačí válečníci nikomu z nás neublíží a tenhle jejich velitel už přispěl do naší studnice vědění. Je docela možné, že přispějí ještě víc.“

### Kapitola 3

Oba sokolníci prospali téměř celý den a potom měl Tarlach tři dny dost práce se členy svého oddílu, aby zařídil vše potřebné pro jejich krátký pobyt a doplnění zásob na poslední část cesty ke skupině, již byli zavázáni věrností. Byl to oddíl velitele Varnela, válečného pána sokolníků. I když se jednalo jen o devět mužů, deset včetně něj, stálo ho to spoustu času a energie, neboť se přísně drželi starého zvyku a s lidmi z Lormtu musel jako jejich velitel jednat sám. Pro něj to však bylo jenom dobře. Stav paní Uny se nijak výrazně nezměnil. To, že pořád ještě žije, považovali ti, co o ni pečovali, za povzbudivou skutečnost, ale mimo to nedokázali odpovědět na otázku, zda se uzdraví. A opatrnými slovy mu dávali na srozuměnou, aby si nedělal žádné velké naděje.

Zařídil si to tak, že ji mohl každý den navštěvovat; vysvětloval to tím, že je jeho povinností přesvědčit se, že je jeho zaměstnavatelka naživu a že je o ni dobře postaráno, ale z těch bolestně krátkých návštěv u ní mu nebylo moc dobře. Una byla stále hubenější a na pohled křehčí. Uchovala si krásu, ale vypadala stále éteričtěji, jako by se její duch i tělo připravovaly na poslední cestu, která ji dovede do Síně hrdinů.

Drásalo mu srdce, když ji takhle viděl, bolestně toužil přitisknout své rty k jejím, dotknout se její zjizvené ruky, ale nikdy s ní nezůstal o samotě a tak se musel držet zpátky. Byl nucen hrát roli, jakou mu okolnosti diktovaly. Když denně odcházel z místnosti, kde ležela, byl si pokaždé jist, že ji vidí naposledy.

Zoufalství a muka nad nenahraditelnou ztrátou jej šířily jako sněť, ale kapitán si nedovolil zcela propadnout depresi. Neměl ani nejmenší chuť věnovat se bádání, kvůli němuž se sem do Lormtu vydal, přesto se k němu přinutil, hned jak čtvrtého dne dopoledne Brennan se svými druhy odjel. Vzal do rukou osud celé své rasy a teď musel pokračovat dál, aby ji zachránil. Už kvůli sobě samotnému nemohl jinak. Smutek a nemohoucnost by ho dohnaly k šílenství, kdyby mysl nezaměstnával něčím jiným, třebaže se k tomu musel nutit celou svou vůlí.

Čtvrtý den upadla Una do hlubokého, zdravého spánku a krátce před svítáním následujícího dne konečně otevřela oči. Rozhlédla se celá zmatená, potom si na všechno vzpomněla a ztuhla.

Pyra, sokolnická žena a Adenina přítelkyně a léčitelka, seděla u lůžka a rychle jí konejšivě položila ruku na paži. „Jenom klid, paní. Jste v bezpečí. Dostala jste se do Lormtu. Já se jmenuji Pyra, jsem tady také jako host a léčitelka.“

Una přikývla na znamení, že jí rozumí, ale nijak se neuvolnila. Očima tékala po malé místnosti a hledala toho, koho neviděla.

V srdci jako by ji někdo bodl šípem. „Kapitán?“ zeptala se a snažila si zachovat klidný hlas, i když jí dělalo potíže vůbec promluvit. „Velitel mé skupiny. Je v pořádku? Viděla jsem ho, jak ke mně přiskočil, když se ten balvan utrlh...“

„Je v pořádku,“ ubezpečila ji. „Právě on vás k nám dovezl. Vezl vás v náruči skoro tři dny, za celou tu dobu se zastavoval, jen aby si vyměnil koně,“ dodala s náhlou pýchou, která by ji samotnou překvapila, kdyby si ji uvědomila.

Una z Mořské pevnosti znovu přikývla. Neřekla už nic, ale strach ji neopouštěl. Nepochybovala o tom, že by Tarlach kvůli ní bojoval i se samotným Temným velitelem, ale tahle cizinka jí také mohla lhát a v té lži ji ubezpečovat tak dlouho, dokud si nebude jista, že je pacientka už dost silná na to, aby unesla pravdu.

Žena vstala. Bylo velice snadné číst vládkyni v myšlenkách. Rozhodla se. Když se bude takhle trápit, léčbu to jenom zpomalí.

Šla ke dveřím. Přesně podle jejího očekávání seděli venku v hale ne jeden, ale dva mladíci. Mnozí místní obyvatelé posílali do Lormtu své děti, aby oddaně sloužily komunitě výměnou za vědomosti, které tu mohou získat. Většina z nich záhy odcházela, když přišel čas vyučit se nějakému řemeslu potřebnému pro život; jen málokterí, jako tihle dva a jako Adena, buďto projevíli sklony, které bylo třeba dále rozvíjet, nebo lásku k učení jako takovému a formálně se upsali do zdejších služeb. Jenomže mládí je mládí a bez ohledu na sílu oddanosti studiu přátelství v těchto tichých, klikatých chodbách vzkvétalo stejně jako v panském sídle a tihle dva chlapci se neopouštěli, ani když měl jeden z nich právě volno.

„No výborně,“ vyhrkla a bavila se tím, jak je překvapila; byla přesvědčená, že kuli spiklenecký plán. Nedaleko Lormtu byl potok, v jehož tůňkách žili velcí a mazaní pstruzi. „Potřebuji vás oba. Merone, ty studuješ léčitelství. Počkej na chvíli u paní Uny. A ty, Luukey, vzbud’ Adenu. Řekni jí, že se její pacientka probrala.“

„S radostí! Ale co ty?“

„Já musím něco zařídit. Vráť se hned, jak s tím budu hotova. A vy už utíkejte, pospěšte si!“

\* \* \*

Tarlach seděl u stolu a dva svitky, které měl před sebou rozložené, ani neviděl. Přemýšlel spíš o Mořské pevnosti a o tom, jak se jeho druhové a lidé z Údolí vyrovnají s nastávající zimou.

Než se tam budou schopni vrátit, určitě už nastane jaro. A než se tam dostane on sám. Bylo až příliš pravděpodobné, že pocestuje sám.

Neustále se k tomu v myšlenkách vracel!

Vstal a začal přecházet po pokoji. Ta prapodivná komunita učenců, v jejichž společnosti se teď nacházel, už byla dávno v posteli a zanedlouho budou vstávat, jenom on byl ještě vzhůru a úplně oblečený. Spal jen málo od té doby, kdy setřásl únavu z rychlé jízdy sem do Lormtu. Tady nebylo nic, co by mu zaměstnávalo nebo unavovalo tělo, a on nedokázal zvládnout ten příšerný zmatek, který mu už několik hodin bouřil v mysli i v srdci.

Třeba až se znovu začne naplno věnovat svému hledání, pocítí potřebu spánku. Doufal, že tomu tak bude, protože by teď rád na všechno na chvíli zapomněl a protože se mu proud vlastních myšlenek v těchto dlouhých hodinách ani

trochu nezamlouval.

Někdo zaklepal na dveře. Kapitána to překvapilo, ale rychle si nasadil na hlavu okřídlenou helmici a dovolil návštěvníkovi vstoupit.

Byla to Pyra. Jedna z těch, co pečovaly o Unu. Tak je to tady.

Ovládl se a podíval se jí do obličeje.

Odvrátil se od ní ve strachu, že nedokáže dostatečně skrýt pocity. Netvářila se však jako někdo, kdo přináší zprávu o úmrtí.

Přistoupila k němu, ale dávala si dobrý pozor, aby nebyla zase moc blízko. „Prosím za prominutí, že vyrušuji, kapitáne, ale přál jste si, abych vám dala ihned vědět, až se stav paní Uny nějak podstatně změní.“

Velitel sokolníků se k ní znovu obrátil. „Došlo k nějaké výrazné změně?“ Hlas měl ledově klidný, jako by se ptal, jaké bude asi zítra počasí.

Žena přikývla. „Překonala krizi. Probudila se a bude žít.“

Sklopil hlavu. Děkoval v duchu Rohatému pánovi...

„Děkuji za zprávu.“ Zdálo se, že jí dovoluje odejít.

Bezcitný barbar! pomyslela si s opovržením, ale kvůli němu sem přece nepřišla.

Una z Mořské pevnosti nic neprozradila přímo, dokonce ani když blouznila v horečkách. A slova vyřčená hned po probuzení... Možná to byla jenom reakce statečné a starostlivé ženy na možnost, že kvůli ní mohl zemřít někdo jiný, i když to byl třeba ten, komu zaplatila, aby ji ochraňoval. A co se týkalo talismanu, Pyra věděla, že se může mýlit v odhadu jeho významu.

Bylo jasné, že bude v nějakém směru velice významný. Když s Adenou pacientku svlékly, objevily pod oblečením dva přívěsky, každý na jednom řetízku. Jeden byl maličký zlatý Gunnořin amulet a ani nepomyslely na to, že by ho sundaly, protože pomoc Veliké, která byla spojencem žen v boji za Unin život, jenom vítaly. Druhý přívěsek byl stříbrný, také malý, ale krásně propracovaný. Znázorňoval sokola, jak se snáší s krvavě rudým kamenem v pařátech.

Ukázalo se, že je to předmět Síly. Když se ho nejdříve ona a potom Adena pokoušely sundat, stříbrný pták jim pokaždé jemně, leč naprosto rozhodně vyklouzl z rukou. Když viděly, že je nějakým způsobem spjatý s vládkyní a že v klidu spočívá vedle Gunnořina symbolu, nechaly to tak.

To, že by snad mohlo existovat nějaké spojení mezi touto ženou z Údolí v High Hallacku a jedním z Čistých štítů se zdálo zhora nemožné, při prvním pomyšlení směšné. Ale z druhé strany, že by šlo o náhodu bylo snad ještě neuvěřitelnější, zvláště když Pyra v rukopisech objevila zmínku o tom, že sokolníci muži měli kdysi ve zvyku takového věci vyrábět a že ani tehdy nebylo možné uzmut je těm, kdo je vytvořili nebo těm, komu je dobrovolně darovali.

Nezmínila se o svém podezření a zdálo se, že učinila dobře, protože teď se zdálo, že neměla ani trochu pravdu. Jestli tu snad šlo o nějaký cit, přicházel jenom ze strany vládkyně. Možná právě proto nosila přívěsek pečlivě ukrytý pod šaty. Možná. Pyra nemohla s jistotou tvrdit, že zná muže svého rodu nebo vůbec nějaké muže, a uvědomovala si, že se mohla mýlit i v tom, co četla v napůl skrytém sokolnickově obličejí, když se skláněl nad bezvědomou Unou.

Instinkt jí napovídal, že tomu tak není. Úzkost je mučivá a do jisté míry vlastní všemu lidstvu. Žádná rasa ani pohlaví před ní nemohou zcela prchnout.

Pozorně si ho prohlížela, ale nedala na sobě nic znát. Skutečně přijal její zprávu tak klidně, nebo je to muž, který prodělal už takové hrůzy, že se dokáže dokonale ovládat a nedá na sobě znát, že se mu ulevilo?

„Je mi to líto, kapitáne, ale budeme vás muset požádat o jednu službu. Paní Una si pamatuje, jak jste se ji před tím balvanem pokoušel zachránit a má strach, že i vy jste byl zasažen. Její obavy jsou tak silné, že by mohly mít vliv na průběh uzdravování.“

Zřetelně se napřimil. „Moje přítomnost by mohla pomoci?“

„Ano. Čím dříve se svých starostí zbaví, tím lépe. Neměl byste otálet příliš dlouho. S ohledem na vážnost jejího zranění by to bylo nebezpečné.“

„Tak jdeme,“ přikázal krátce. „Ztrácíme čas.“

Teď už Tarlach znal cestu na ošetřovnu, i když při své první návštěvě byl velice vděčný za doprovod. Vnitřek budovy, zvenčí klamně jednoduché, byl stejně jako všechny stavby v Lorntu opravdovým labyrintem chodeb a místností. Člověk se musel s tímhle starodávným místem dobře obeznámit, než se tu mohl pohybovat bez obav, že v klikatých chodbách, i když třeba jen na chvíli, zabloudí.

Adena odpověděla na jemné zaklepání přítelkyně. Pohlédla z Pyry na válečníka a souhlasně přikývla. „Výborně. Sama bych pro vás poslala hned ráno, ptačí válečníku, ale takhle je to rozhodně lepší. Pojdte dál.“

„Myslím, že vládkyně by s ním chtěla mluvit o samotě,“ navrhla rychle druhá žena. „Do problémů Údolí Mořské pevnosti nám nic není.“

Lorntská léčitelka zaváhala, potom ustoupila. „Máš pravdu... Dobře, ptačí válečníku, ale upozorněte ji, že má jen pár minut. Ještě není v takovém stavu, aby mohla řešit nějaké významné záležitosti.“

Kapitánovi se rozbušilo srdce, když vešel do spoře osvětlené místnosti, v níž Una ležela.

Hned za dveřmi se zastavil. Una seděla na posteli a opírala se o polštáře. Byla bledá a tak vyhublá, že její jadeitové oči se zdály obrovské, ale když na něho pohlédla, nádherně se na něj usmála.

„Tarlachu,“ zašeptala.

Přešel několika kroky k lůžku a přinesl si k ní židli. Dával si pozor, aby nebyl příliš blízko, nechťel ji rozrušit. Prsty pohladil krásnou, nezdravě bledou tvář a potom ruku zase stáhl. „Celou dobu jsem toho měl tolik na srdci,“ pravil hlasem pro něj nezvykle tichým, „a teď se mi nedostává slov.“

„Není jich ani zapotřebí. Pyra mi pověděla, co jsi udělal. „Očima přelétla tu část jeho obličeje, která byla pod helmici vidět. Neodvážil se ji sundat z hlavy, protože by se mohlo stát, že si ji nestačí nasadit, až se léčitelky vrátí. I tak viděla,

jak je unavený, a srdce se jí při pomýšlení, že za to může ona, sevřelo.

Obavy o jeho život z ní spadly, ale teď, když se ujistila, že je Tarlach skutečně v pořádku, ji zaplavil jiný strach. Ve chvíli, kdy se ten veliký kámen utrhł, tam nebyli jen oni dva.

„Byl zraněn ještě někdo?“ zeptala se.

„Ne. Až na tebe jsme měli všichni štěstí.“

„Jak se má Odvážná?“

„Chybíš jí. Neměla stání, dokud jsem nevyndal z jezdecké brašny tvoji košili a nerozprostřel ji, aby se na ní mohla uvelebit. Uklidnila ji tvoje vůně.“

„Chudinka malá!“

„Zabydlela se tu opravdu velice dobře. Bouřlivák vzbuzuje strach, připadá lidem divný a ještě ke všemu je válečník, ale ona se chová velice přátelsky a získala si přízeň místních lidí.“

Přikývla. Bylo to tak. Odvážná je nenápadná kočička a je za každých okolností připravená vyjádřit přátelské city.

Přirozeně musí být milou společnicí pro vážné starší obyvatele Lorntu i pro mladší učence a těm, kteří tu vykonávali další práce, učaruje její hravost.

Úsměv rozjasnil Tarlachovy šedé oči. „Většina z nich ji chce chránit, myslím, že usilují o to, aby byla co možná nejméně v mé nepřijemné společnosti.“ Jemně se zasmál, když se zachmuřila. „Pochybuji, že mě někdo považuje za špatného člověka, jen jsem na jejich vkus trochu moc divoký... Ale teď, když už jsi se zase mezi nás vrátila, ti určitě dovolí, aby tu s tebou byla každý den aspoň na chvíli.“

„To bych byla moc ráda!“ Una si poposedla a uvelebila se na polštářích pohodlněji. „Jak pokračuje tvé pátrání?“

„Ještě jsem se k němu nevrátil.“

Všiml si, že se lehce zamračila, a proto rychle dodal: „První den jsem celý prospal a potom jsem měl spoustu práce se společníky. Není to dlouho, co odjeli.“

„Vaše rodové sokolnické zvyky jsou k velitelům příliš tvrdé,“ poznamenala suše.

„Občas,“ připustil, „i když tentokrát jsem byl moc rád, že jsem kvůli zaneprázdnění neměl čas přemýšlet.“

„To zpoždění má jednu dobrou stránku. Teď už budu moci pracovat s tebou, jak jsme původně zamýšleli.“

Zíral na ni. „Copak ses zbláznila? Myslíš, že snad připustím –“

„Můžu číst v posteli stejně dobře jako u stolu a bude pro mě mnohem lepší, když budu mít něco na práci. Když tady budu jen takhle ležet a zahálet, tak mi to ani trochu neprospěje.“

„Budeme muset počkat, až co nám řeknou ty dvě léčitelky.“

Una z Mořské pevnosti se rozesmála. „To je ale zbabělý útek, ptačí válečníku!“

Zaklepání na dveře mu znemožnilo odpovědět. Otočil se a uviděl ženu, která vedla boj o záchranu Unina života.

„Je mi to líto, paní,“ pronesla Adena klidným hlasem, když pohlédla pacientce do obličeje, aby zkontrolovala, nakolik se unavila, „ale budete si teď muset odpočinout. Ještě se snadno unavíte.“

Tarlach vstal, předpisově vládkyni pozdravil a s lehkým srdcem odešel.

## Kapitola 4

Příští den brzy ráno vešel Sokolník do čítárny, kde na něj čekala Adena, třebaže měli oba za sebou bezesnou noc.

Byla to místnost jako mnohé ostatní, které se nacházely nejen uvnitř lorntských budov a věží, ale prostupovaly i samotné obranné zdi. Uprostřed čítárny stálo několik obdélníkových stolů s dost velkými deskami, aby se na ně vešly i ty největší svazky, svitky a pergameny, které bylo třeba opsat nebo konzervovat. Židle tady prozrazovaly mnohem větší míru péče a důmyslnosti, než s jakou se v Lorntu doposud setkal, a byly pohodlné pro všechny, kdo v nich po dlouhé hodiny seděli. Světlo sem pronikalo vysokými úzkými okny ve stěně napravo, ale bylo doplněno i pečlivě rozmístěnými svíčkami ve svícnech se širokým dnem, aby se co možná nejvíce zabránilo případnému přehřátí nebo aby náhodou nepokapaly dokumenty voskem a neponičily je.

Podél všech stěn byly od podlahy až ke stropu police plné knih a svitků, některé byly vázané v čisté nové kůži, jiné už poznamenal zub času.

Úžasem zavrtěl hlavou. To byla jenom jedna místnost a ještě určená spíš na práci, než aby sloužila jako skladiště. Kolik materiálu, kolik vědomostí je ve skutečnosti v Lorntu uloženo? Když tohle viděl, pochopil Ouenovo prohlášení, že jeho lidé ještě nestačili zaknihovat všechno, co vlastní, obzvláště písemnosti, které se objevily po Zvratu. Jen samotná péče o náležitý stav dokumentů musí zabrat velkou část času těm učencům, kteří byli schopni přispět velkou měrou k úsilí celé komunity. To nemohl dělat každý. Věk ubíral méně či více na svěžestí těla i ducha. I když byla těm nejstarším projevována laskavost a úcta a většině z nich byly svěřovány jednodušší úkoly, aby si uchovali pocit vlastní potřebnosti, byli tihle starci ve skutečnosti svým společníkům nápomocni jen velmi málo.

Vzhledem k tomu, že toto byla veřejná místnost a byla poměrně hojně využívána, neležel tu prach ani další známky času a zanedbanosti, na než člověk tak často narážel v jiných částech komplexu.

Léčitelka už připravila několik svazků na stůl, u něhož stála ve chvíli, kdy přišel. Byly pro něj rovněž připraveny psací potřeby a papír, kdyby je potřeboval.

Pokynula rukou ke stolu. „Kromě svitků, co jsem vám dala včera, což byly nedávno zhotovené kopie, budete od nynějška studovat listiny, které musí zůstat tady. Některé z těchto knih jsou tak staré a tak křehké, že i my sami se jich sotva odvážíme dotknout.“

„To je pochopitelné.“

„Tohle jsou všechny záznamy o sokolnících. Není toho moc a až to prostudujete, budete muset pátrat v dalších písemnostech po náhodných zprávách, které by v nich mohly být.“ Pozorně si ho prohlédla. „Nejste sám, kdo si je

chce pročíst. Až se paní Una zotaví natolik, že nebude potřebovat neustálou péči, budou k dispozici i Pyře. Nechceme, aby to vyvolalo nějaké potíže.“

„Žádné nebudou,“ odpověděl žoldněř rezervovaně.

Už už se chtěl od ní odvrátit, ale přemohla ho zvědavost a dál na ni hleděl. „O co se zajímá,“ zeptal se, „a jak to přijde, že právě vy se staráte o sokolnické záznamy? Myslím, že historie takové válečné rasy by spíš příslušela do správy Duratan nebo někomu jí podobnému.“

Adena se usmála. „Záznamy o vašem národě sepsal a zanechal nám sokolník-léčitel. Našla jsem tuhle vzácnost již před lety a bedlivě jsem všechno prostudovala. Snažila jsem se najít víc záznamů o sokolnících, ale neuspěla jsem, protože většina z nich obsahuje spoustu dosud neznámých způsobů léčení.“

Když se mu podívala zpřímá do očí, zračil se jí v pohledu smutek. „To, co jsem se naučila od toho dávno zemřelého sokolníka, mi umožnilo vrátit dech mému bratroví poté, co jsem ho minulé jaro zachránila z pasti Temnoty, a věděla jsem, jak bych znovu oživila i jeho srdce, kdyby to bylo zapotřebí.“

Když viděla, že ho to zajímá, popsala mu celou událost, i to, jak se jí podařilo Jerra oživit.

Poté zůstal Tarlach na několik vteřin bez hnutí. „Je to hanba,“ ozval se nakonec, „ale my jsme už tohle zapomněli. Než se pustím do své vlastní práce, mohla byste mi, prosím, o tom něco říci? Každý rok, možná i měsíc bude možné vyrvat ze sevření smrti další životy, pokud si znovu osvojíme toto umění.“

Podívala se na něj, ohromená, jakou úctu projevuje k její znalosti. Dokonce ani obyvatelé Lormtu, kteří vysoce oceňovali Adeniny znalosti a schopnosti, jí ne vždy plně důvěřovali. A uplynulo hodně let, než nakonec přijali některé jí používané metody. Je však jisté, že její role jako učence nebude samozřejmě nikdy skutečně uznávána za stěny Lormtu.

„Budu vás učit, a to velmi ráda, ptačí válečníku, ale musíte počkat, až seženu Jerra, aby nám posloužil jako cvičný pacient. Postup vyžaduje tlak na žebra a já si příliš vážím našich starých společníků, než abych ublížila jejich křehkým kostem.“

Čas v Lormtu ubíhal pomalu, ne však nepříjemně. Jakmile se Una začala uzdravovat, šlo to velice rychle, a to dokonce i vzhledem k vážnosti jejích zranění. Ale stejně trvalo bolestně dlouho, než dokázala sama vstát z lůžka a ještě déle, než se odvážila vyjít za silné stěny ošetřovny.

Tou dobou už byla zima, nebyla však tento rok příliš krutá a dokonce ani staří a křehcí obyvatelé Lormtu se nemuseli příliš často chránit před zlým počasím ve svých ložnicích nebo pracovnách.

Hned, jak léčitelky Tarlachovi potvrdily, že už může Una bez nebezpečí jezdit na koni, navrhl jí, aby spolu prozkoumali okolí. Až přijdou mrazy, ztratí tuto příležitost, po pravdě tak potřebnou po tolika dnech v temných chodbách se zaprášenými knihami.

Potřebovali také na chvíli zapomenout na zklamání. Jejich hostitelé měli pravdu, když tvrdili, že v Lormtu je rukopisů o rase sokolníků jen málo a z valné Časti se zabývaly léčitelským uměním. Přesto čas věnovaný studiu oněch materiálů nebyl ztracený; byly tu popsány nejrůznější léčebné postupy a recepty, na něž jeho rasa za celá dlouhá léta už dávno zapomněla, a Una je, včetně postupu jak uvést znovu do činnosti plíce a srdce, neznala. Je pravda, že další poznatky už nebyly tak důležité; zato tyto dva postupy si oba zapsali do myslí i na papír.

Una s Tarlachem pracovala od samotného začátku, nejdříve ještě v posteli a potom v čítárně a dokázala, že je schopná odhalit i ty nejmenší střípky informací na nejpřavděpodobnějších místech, ale i tak toho zatím objevili strašně málo a jen zlomek z toho byl pro Tarlacha užitečný. Přepadala ho stále větší sklíčenost a pomyslel si, že pověst o spoustě starých kronik z dob otroctví pod Jonkarou a dokonce i starších, uložených do tehdy nové studnice vědomostí, je skutečně jen a jen pověst.

Kdysi tomu věřil, protože sokolníci si nade vše cenili pravdy a nikdy nepodlehli pokušení vytvářet o své minulosti legendy. Odjakživa byli historiky, vždycky zaznamenávali události a myšlenky pro ně důležité, dokonce i ty, které byli přinuceni odmítnout, a teď je odmítali o své vlastní vůli. Pouze ustoupili od zásady vše zaznamenat písemně. Předkové Tarlacha a jeho soukmenovců pokládali za jisté, že znalosti, které si odnesli s sebou na sever, jsou nebezpečné. Bylo velmi pravděpodobné, že by mohly vzbudit v duších sokolníků touhu po návratu k dávnému stylu života, do časů, kdy v jejich srdcích bylo ještě místo na lásku. A tak se rozhodli, že se vzdají svých znalostí ve prospěch místa určeného k uchování vědomostí a zpráv, zvláště když válka mezi Světletem a Temnotou zrovna v tu dobu šla ke konci. Rozhodně své záznamy nechťeli zničit, neboť takový čin připadal odporný národu, který miloval pravdu a byl velice hrdý na to, čím zůstal navzdory všemu neštěstí, které jej potkalo.

Una okamžitě s navrhovaným výletem souhlasila, a tak hned příštího dne ráno vyjeli. Vzduch byl už hodně ostrý mrazem, ale pro ty, kdo se pořádně oblékli a pohybovali se, to bylo spíše osvěžující než nepříjemné. Srdce se jim vznášela v odpověď na svěžest přírody a stejně to bylo i se sokolem a kočkou – těm dvěma se takováhle změna, po dlouhých týdnech nudy a monotónnosti zvláště zamlouvala.

Kapitán sledoval svou společnici, ve tváři měl něžný výraz a byl šťastný. Konečně je to zase ona, pomyslel si, má tu správnou barvu a v očích zase známý lesk, poznal, že je skutečně zdravá, i když mu to už předtím řekly Adena a Pyra. Sám pro sebe se usmál. Nepotvrzovala to jenom vyřčená slova léčitelek, ale dokonce ještě víc ta, která nevyslovily. Nedostali žádný pokyn, aby se nepřetěžovali, žádné upozornění, na co si mají dávat pozor. Nedostali vůbec žádné pokyny; dohodli se na jediné věci, i když to nebylo nutné, protože Tarlach sám byl horal – slíbili, že se nevydají příliš daleko, aby se stačili vrátit v případě, že by došlo k náhlé změně počasí, a byli důrazně upozorněni, aby nevstupovali do žádné jeskyně, ani hluboké ani mělké, jimiž byla celá zbrzděná okolní krajina protkána.

Mužovy šedé oči se zúžily a potměly. Adena kladla na tento zákaz velký důraz, který umocnila děsivým vysvětlením. V tomhle ročním období se v podzemí kolem Lormtu nacházelo nebezpečí. Byla to prastará hrozba, která nad touto vysočinou visela od samého počátku osídlení, a to už byla minulost tak mlhavá, že nikdo ani pořádně nevěděl, kdy to

přesně začalo.

Krátce poté, jak bylo osídleno okolí Lormtu, se každou zimu objevovalo v temných chodbách divné stvoření. Vypadalo jako děvčátko, podle všech dostupných zpráv hodně malé a velice hezké, ale všem, kdo se s ním náhodou setkali, způsobilo smrt. Dětský duch, jak byl ze smutné historky, která o něm kolovala, znám, upře prázdné, patrně nevidoucí oči na kohokoli, s kým se ve svých jeskyních setká, a snaží se návštěvníka malými ručkama obejmout. Když se mu to podaří, na malou chvíli se k němu těsně přitiskne. A pak ihned mizí beze stop a kolem je slyšet dětský pláč. Do hodiny začnou nešťastníkovi odpadávat od kostí hniající kusy masa, jako by byl už hodně dlouho mrtvý.

To nebyla povídačka, která se vypráví jen tak u plápolajícího krbu pro všeobecné pobavení. Adena vyprávěla tři roky starou událost, jak se jeden cizinec chtěl schovat do jeskyně před náhlou bouřkou a místo přístřeší tam našel smrt. Když ho našli, vypadal strašně a nebylo mu už pomoci, ale ještě mohl mluvit a byl dostatečně při smyslech, takže dokázal vypovědět, co se mu přihodilo. Jediné, co pro něj mohla udělat bylo, že mu podala odvar, po němž usnul na tak dlouho, než z něj vyprchal život. Vzpomínka na toho člověka byla pro ni stále živá a děsivá a mnoho nocí ji trápila. Tarlach se v hloubi duše otřásl, ale potom na mrtvé dítě přestal myslet. To bylo nebezpečí, které nemusí potkat, a on nedovolí, aby zkazil den sám sobě či své společnosti.

Byla tu ještě další mnohem reálnější nebezpečí, před kterými se museli mít na pozoru; oba se ozbrojili, i když nepředpokládali, že by je snad cestou potkaly nějaké potíže. V horách žila divoká zvířata i divocí lidé a snad i jiná stvoření, která –jak se říkalo – probudila a dala do pohybu rozpoutaná válka, co zachvátila celý tenhle starý, zjizvený svět, válka mezi silami Světla a Stínu a skutečné Temnoty.

Meč, který měla žena za pasem, si nepřipjala jenom pro ozdobu. Otec ji už dávno naučil, jak s ním zacházet, a za tu dobu, co byli spolu, ji Tarlach naučil ještě něco víc; nejrůznější způsoby boje. Ukázala se jako velice schopná žačka a on byl znám jako dobrý, i když přísný učitel. Una z Mořské pevnosti teď byla společníkem, jehož ozbrojenou pomocí by žádný normálně uvažující muž neopovrhoval – byla bojovníkem, kterého si nikdo nechtěl znepřátelit.

Jak se vzdalovali od Lormtu, radostná nálada, do jaké Tarlacha dostala společnost Uny a krásný den, pozvolna ustupovala.

Svět kolem nich zdaleka nebyl mrtvý. Vše vypadalo o hodně, hodně lépe než před osmi lety, kdy došlo ke Zvratu, a život se rychle vzpamatovával.

Dokonce hned během prvního roku si maličké zelené rostlinky prorazily cestu na zachovaných ostrůvcích půdy, aby znovu obrostly zpustošenou zemi. Celý proces postupoval rychleji na místech jako bylo tohle, kde se nacházely malé farmy a jejich majitelé dokázali zachránit nejen sebe, ale i semena, nebo dokázali semena potřebná pro osetí polí znovu získat. Touhle dobou se už vrátily i stromy. Byly ještě malé, mladé, zdaleka to nebyly lesy, jaké tu rostly před pohromou, poskytovaly už ale ochranu stvořením, která v krajině přirozeně žila. Dokonce i teď, v zimě, se před očima rozprostírala scéna obnovy a celkové naděje.

Uvědomoval si to celým srdcem i myslí, ale nijak ho to neuklidnilo. Zaplavil ho smutek, což se mu teď už dlouho nestalo, a živě vzpomínal na to, co bylo kdysi, na divoký majestátní Sokolího hnízda...

Bouřlivákovo bezhlasé zvolání vrátilo Tarlachovu pozornost do přítomnosti. Bylo v něm slyšet zlobu a varování před nebezpečím, které je nablízku. Sokol odletěl, ale za malou chvíli se vrátil a znovu se ozval. Tentokrát to byla výzva k následování.

Muž pobídl Radostnou a tasil meč. Una, jež měla tutéž schopnost vnímat myšlenky předávané válečným ptákem, se po jeho upozornění zachovala stejně.

Dojeli na vršek mírného stoupání a potom spatřili, co už předtím objevil sokol svými ostrými smysly. Ležela tu tři mrtvá zvířata a mrtvý člověk.

Tarlach dojel k nejbližšímu zabitému zvířeti a seskočil z koně, aby ho prohlédl. Byla to malá červená kráva, jaké běžně chovali místní farmáři, a mohla být mrtvá tak dvacet čtyři hodin. Měla rozervané hrdlo.

Sešli po svahu níž. S dalšími dvěma kravami to vypadalo stejně. Bylo však těžké určit, jakým způsobem zemřel pastevec. Jedna kráva byla částečně sežraná, ale ještě předtím se útočníci nasýtili masem člověka. Hrdlo a orgány z břišní dutiny byly pryč a stejně tak i většina masa z hrudníku a stehén.

„Při Jantarové paní!“

Prudce se otočil a viděl Unu, jak zírá na zohavenou mrtvolu. Volnou rukou ji objal kolem ramen a jemně otočil.

„Neměla jsi sem chodit, paní,“ řekl jí jemně. „Tohle je hrozný pohled i pro člověka, jako jsem já.“

„Já... jsem léčitelka,“ odpověděla se sevřeným hrdlem a téměř přitom nepohnula rty. „Musela jsem se přesvědčit, že už není naživu.“

Ovládla se. „Kdo tohle mohl udělat, Tarlachu? Vlci?“

„To nevím.“ Sklonil se. „Tohle je dost špatná půda na to, aby byly stopy vidět.“

Prozkoumal důkladně terén okolo a pak se k ní vrátil.

„Mohli to být vlci,“ řekl pochybovačně, „ale ještě nikdy jsem neviděl takhle velké stopy. Byl tu také kůň, ale zdá se, že utekl.“

Bouřlivákův bojový pokřik protal vzduch a současně k nim náhlá změna větru zanesla pach tak odporný, že se jim z toho oběma chtělo zvracet. Byl to smrad, který prozrazoval přítomnost Temnoty nebo jejich spojenců.

Rozběhli se ke koním, ale v tu chvíli na svahu nad sebou uslyšeli hluboké zavytí tak strašlivé, že jim stydla krev v žilách. Hned po něm se ozvala další, mnoho dalších, a rozezněla se ze všech stran mezi nimi a koňmi.

Nebyl to známý křik lovcích vlků, dokonce ani jejich renegátů. Byl slabší a spíše připomínal psí štěkot, ale nebylo to přesně ono. Znělo to spíš jako kvílení, zrádně děsivé a tajemné, ve své absolutní krutosti a v hrůzu nahánějící nepochopitelnosti celé té smečky.

Una se snažila nepropadnout panice. Věděla, že je to křik, který sotvakdy slyšel někdo z ostatních lidí, křik, který jen

málokdo z těch, co jej slyšeli – pokud vůbec někdo – přežil, aby jej dokázal popsat.

Nebylo možné uniknout! Vyty se ozývalo z míst, kde byli koně. Teď byla ta stvoření jasně vidět, byly jich asi dva tucty. Byli to tvorové větší a těžší než mastiffové, chovaní některými pány, a byli mohutně stavění. Čtvernožci s dlouhými čenichy měli na čele tři krátké rohy. Oči svítily rudou barvou, a nebylo to proto, že by se jim v nich snad odráželo světlo. Srst byla krátká, černohnědá.

Jedna z těch oblud skočila na Tarlacha, zcela jistá brzkým vítězstvím, a na chvíli si žoldněř pomyslel, že mu ostří meče v tomto souboji nepomůže, smrtelné zavrtí zvířete však zahnal pochyby.

Ztráta jednoho však v této situaci mnoho neznamenal. Byli obklíčeni a odříznuti od koní. Koní si útočníci nevšimli, lidská oběť se jim patrně zamlouvala více.

„Moje záda!“ vykřikl, když se chystal odrazit další zvíře, ale nebylo to třeba, neboť Una z Mořské pevnosti už stála v tu chvíli za ním. Dokud bude Una stát na nohou, žádná z těch příšer se k němu z této strany nedostane.

Jeho protivník zahynul a Tarlach za sebou náhle zaslechl přidušené skučení první Uniny oběti.

Skočil na něj další. Byla to obrovská fena, která se opovážila zaútočit patrně proto, že měla zuby jako malé dýky, kterými mu chtěla rozdrásat nechráněné hrdlo. Tarlach ji zasáhl do břicha a úplně ji rozpáral.

Když ji zasáhl, uskočil stranou, ale nebyl dost hbitý, aby se zcela vyhnul jejímu tělu, které ještě setrvačností letělo vzduchem.

Další z těch oblud se na něj vrhla a triumfálně vrčela. Znovu získal rovnováhu a zaujal obranné postavení.

Odskok, který ho zachránil před pádem, ho dostal příliš daleko od Uny. Tu zachvátila hrůza, když jedno zvíře proletělo kolem ní a zaútočilo Tarlachovi na záda, ale její meč jako by se pohnul sám od sebe a proklál zvířeti hrdlo.

V tu chvíli byla napadena i ona. Veliká bestie nepoužila při útoku mocné čelisti, ale sklonila hlavu a namířila na ni ostré rohy.

Žena pod tím nápořem klesla. A zvíře na ni skočilo. Bodla mečem vzhůru a zajela čepelí do hubeného břicha.

Nemohla ale vstát! Nebyl čas! Odkutálela se a uslintané čelisti ji těsně minuly. Bestie se jí chtěla zakousnout do ramene; věděla, že příště ji to zvíře dostane.

Tak by se i stalo, kdyby lidé byli odkázáni jen na své síly. Koně z Mořské pevnosti ale patřili k těm nejlepším na celém kontinentě a tihle dva měli navíc za sebou měsíce sokolnického výcviku. Železem okovaná kopyta vši silou udeřila zvíře do zad, když se nahrbilo k vražednému útoku, a zlomila mu páteř, jako by to byla jen suchá větev. Ve chvíli, kdy útočil Orlův bratr, seskočilo z hřebcova hřbetu malé stvoření přímo na hlavu zvířete, které bylo nejbliž Uně, a opakovaně zajiždělo drápy do vyboulených šarlatových očí, až z nich nezbylo nic než jenom cáry krvavého masa. Radostná bojovala také, zuby a kopyty, a doslova shodila fenu ze sokolníka a zároveň se zuby zakousla do zátylku další stvůry.

Bouřlivák si vzal na starost dva další útočníky, ale ten druhý jej zasáhl prostředním rohem, když se mu oslepená hlava v agonii zvrátila. Sice sokola neprobodl, ale úder ho odhodil hodně daleko od místa, kde se bojovalo. Tvrdě dopadl na zem. Když se pokoušel znovu vzlétnout, jedno křídlo ho neposlechlo.

I když jim zvířata pomáhala, Tarlach věděl, že se pro ně boj chýlí ke konci. Oblud zbývalo ještě příliš mnoho a zdálo se, že ztráty jenom umocňují jejich odhodlání zabít. Ještě několik posledních minut a někdo z obránců upadne, a pak bude osud druhého jasný...

Najednou jedna z bestií útočících na Tarlacha zavyla a zhroutila se k zemi s krkem prostřeleným šípem.

O chvíli později se na útočníky sesypaly další šípy. Vzhlédl a uviděl Pyru a Jerra, oba s luky v plné práci. Byli s nimi ještě další, některé viděl v Lomtu, ostatní byli asi venkované z okolí.

Měl teď chvíli čas, aby si je prohlédl. Ten nečekaný nápor byl na ta teď už zdecimovaná zvířata příliš, nakonec to všichni zbylí členové smečky vzdali a utekli, aby si zachránili holý život.

Žoldněř pocítil, že za ním klopýtá Una, a otočil se, aby ji podepřel; meč však měl nadále připraven k útoku. Nemůže jej ještě zasunout do pochvy, teď ještě ne.

Ani ona ještě neodložila zbraň. Na chvíli se o něj opřela a potom se vztyčila.

„Nejsem zraněná, Jantarová paní budiž pochválena. Ublížili ti?“

„Ne. Taky jsem unikl zranění.“

Jejich zvířecí přátelé neměli takové štěstí. Una zvedla Odvážnou z hlavy šípem zabitého zvířete, do kterého měla ještě zaťaté drápy. Pravá přední tlapka jí krvácela.

Bouřlivák... nebyl mrtvý – to by Tarlach poznal – ale prodělal veliký otřes a ještě se nevzpamatoval natolik, aby dokázal reagovat na volání svého dvounohého bratra.

Radostná zařehotala. Byla dost daleko od místa, kde se bojovalo, stála pevně, jako na stráži.

Vládkyně vzhlédla. „Jen tam jdi,“ pobídla svého společníka. „Odvážná je mimo nebezpečí a ostatní se zanedlouho vrátí. Zatím můžu hlídat.“

Jako na potvrzení jejích slov se v tu chvíli vrátila Pyra. Šla do kopce rychlým krokem, který se postupně měnil v běh, jak se přibližovala.

„Pojďte, paní, posadte se tady, na místě, kde se nebojovalo. Chci se jenom ujistit...“

Una z Mořské pevnosti zvedla hlavu. „Jsem také léčitelka a mám zraněné kamarády. Mohla bys mi přinést vodu, abych mohla Odvážnou omýt a podívat se, nakolik je její zranění vážné?“

Žena na ni pohlédla ostrým, zkoumavým pohledem, potom přikývla a šla pro několik kožených měchů s vodou, které přivezli na koních. Tarlach mezitím spěchal na pomoc okřídlenému bratrovi.

Omytí a prohlídka zranění kočičku bolely, ale snášela to trpělivě, věřila ujištění svého člověka, že je to nezbytné a pro její dobro. Přesto zamňoukala, když ji Una začala obvazovat packu. Potom se Una letmo ohlédla a uviděla, jak k nim přichází Tarlach. Žaludek se jí zachvěl. Tiskl k sobě sokola a měl ústa stažená v tenkou čárku.

„Je to moc špatné?“ zeptala se, když k nim dorazil.

„Asi má zlomené křídlo, i když on sám si myslí, že ne,“ pronesl klidným hlasem, ale ona ho už znala dobře a bylo jí jasné, že má obavy.

Pečlivě dokončila ošetření Odvážné, potom podala kočku Pyře a vzala si od Tarlacha válečného ptáka. Přitom mu na okamžik stiskla prsty zápěstí, aby ho povzbudila, že všechno bude dobré, i když sama to tak necítila. Ptačí kosti jsou křehké a není třeba silného úderu, aby se polámaly.

Una dlouho zůstala skloněná nad Bouřlivákem a jemnými citlivými prsty prohmatávala poraněné křídlo a bok.

Nakonec vzhledla a usmála se. „Štěstěna nám přeje, ptačí válečníku. Je sice hodně pohmožděný, ale necítím žádnou zlomeninu. Jestli se do ran nedostane hnis, tak by se tvůj kamarád měl brzy uzdravit, i když ještě pár dní nebude moci létat.“

„Pochválen buď Rohatý pán,“ zašeptal.

Rychle pohlédl na Pyru a zase se spěšně sklonil, aby pohladil Odvážnou.

Kočka zdvihla hlavu, přitiskla se mu k ruce a šťastně zapředla. Proti své vůli se usmál. „V každém případě to s tebou nevypadá moc zle, kamarádko.“

„Taky měla štěstí. Největší starosti mi dělá, jak to zařídít, aby si nestrhla obvaz dřív, než bude potřeba... Prohlédl jsi koně?“

Přikývl. „Ano. Oba jsou v pořádku – jako my.“

Tarlach se otočil k Pyře. Byla zatím jediná z Lormtu, kdo se k nim vrátil. Vzdálený ryk boje, výkřiky lidí a vytí strašných zabíjáčích psů dostatečně vysvětlovaly, proč se ostatní ještě neukázali. Zřejmě by nebylo dobré nechat některého z těch podivných tvorů uniknout.

„Poděkovat tady asi nestačí, ale jak jste se tak brzy mohli dozvědět, že potřebujeme vaši pomoc?“

„Nevěděli jsme, že jste v nebezpečí, ale právě tyhle obludy jsme hledali.“ Její poněkud ostrý obličej ztvrdl. „Tamhleten ubožák vyjel se synem v sedle za zatoulaným dobyt看em. Když ho ty šelmy překvapily, seskočil z koně, aby je trochu pozdržel, a švihl koně do zadku; věděl, že syn umí jezdit a že vyděšené zvíře silou zvyku zamíří domů.“

Chlapec měl samozřejmě hysterický záchvat, ale byl schopen matce vyličít všechno dostatečně souvisle, aby pochopila, co se přihodilo, a zburcovala lidi na poplach. Sluhové Temnoty už napadli tuhle vysočinu dříve a v poslední době se objevují ve stále větším počtu. Místní obyvatelé jsou sami pořád připraveni čelit jejich útokům; mají strach, že by se pak v celé téhle oblasti nedalo vůbec žít. Mohlo se stát, že by potřebovali léčitele, a protože já dokážu, na rozdíl od Adeny, zacházet s lukem, jela jsem místo ní.“

Válečník přikývl. „Statečný člověk,“ řekl a podíval se na mrtvolu; v hloubi duše se otrásl při vzpomínce na nestvůry, kterým pastevec obětoval život, aby zachránil syna. „To dítě bude mít potíže vyrovnat se s takovou vzpomínkou, i když byl ušetřen pohledu na celou tu hrůzu.“

„To je pravda,“ souhlasila s ním sokolnice. Proti vlastní vůli se jí tenhle muž zamlouval, protože viděla, jak se chová ke svým společníkům a také pro jeho instinktivní soucit – on, který nevěděl nic o citových poutech a péči o rodinu.

„Zvuky lovu už slábnou,“ poznamenala. „Brzy se budeme moci vrátit do Lormtu a pokusíme se na události dnešního dne zapomenout.“

„Už abychom to měli za sebou,“ souhlasil s ní, ale v jeho odpovědi zaslechla stísněnost. Na to, aby se zbavil tíhy v srdci, bude potřebovat víc než jen pořádné jídlo a spánek.

## Kapitola 5

Kapitán sokolníků si přitáhl křeslo blíž k hučícímu ohni. Konečně cítil teplo, přestože se nechystal odložit těžký plášť, do kterého byl zahalen.

To, že takhle špatně snášel chlad, bylo následkem horečky po špatně ošetřené ráně, kterou utřil hned na počátku své žoldnéřské služby, v době, kdy v High Hallacku ještě řádili alizonští Psi. Byla to jenom nepříjemnost, žádná slabost, a za normálních okolností tomu nevěnoval pozornost. I když o tom věděl, nepoddával se tomu, teď měl ale tak špatnou náladu, že celé jeho tělo vyžadovalo trochu víc pohodlí.

Konečně to zabralo. Chtělo se mu spát, fyzicky se cítil uvolněný a v tom, aby si šel lehnout do postele, mu bránila především únava, už ne chlad, který ho při vstupu do místnosti tak ničil a přitáhl až těsně k ohni. Lormtští se zachovali velmi pozorně, když zapálili v krbu a připravili mu tak milé uvítání.

Náhle se zamračil. Svaly v obličejí mu náhle ztuhly. Popravdě ani spát nechtěl, teď ještě ne. Znal se příliš dobře na to, aby věděl, že tahle noc bude příjemná, až si tělo trochu odpočine od té celodenní námahy, ale teď se ještě nemůže uložit – ne s tím pocitem prohry a ještě úpornějším bodavým pocitem viny, který ho tolik sužoval.

Oči měl zakalené, olověné, jako byla obloha ztěžklá sněhem. Znovu se mu Una z Mořské pevnosti svěčila do péče a znovu ji nedokázal ochránit před nebezpečenstvím. Kolikrát se jim ještě podaří uniknout katastrofě? Jak dlouho ještě?...

Ozvalo se zaklepání na dveře. Otočil se a váhavě natáhl ruku po helmici a vyzval návštěvníka, ať vstoupí. Dveře neměl zavřené na závoru, ale dnešní noci nestál o žádnou společnost a ani netušil, kdo by ho chtěl navštívit. Je snad něco v nepořádku s Lormtem nebo okolím nebo dokonce se samotnou vládkyní?

Byla to Duratan. Otevřela dveře, hned jak slyšela, že může vstoupit, ale zůstala stát na prahu. „Doufám, že neruším, ptačí válečníku, ale pode dveřmi jsem zahlédla světlo svíce a podle toho jsem poznala, že ještě nespíš.“

„Ne. Pojď dál a buď vítána. Mohu pro tebe něco udělat?“

„Jenom jsem se chtěla na každého z vás podívat, než se sama uložím ke spánku. Máte za sebou těžký den, odolat takové hrůze nebylo nic jednoduchého.“

Oči kronikářky se zúžily. I když zima byla poměrně mírná, v noci bylo dost chladno. Oheň rozdělali zavčas, aby byla malá místnost vytopena dobře, a nebylo třeba sedět tu v plášti – ne, pokud je člověk zdravý.

„Jsi raněn, kapitáne?“ zeptala se s opravdovým zájmem. „Máme tu muže, kteří se vyznají v léčení, i když žádný z nich není tak šikovný jako –“

„Nejsem raněn,“ odpověděl sokolník úsečně, když si stáhl plášť z ramenou. Styděl se za to, že se nechal přistihnout, jak přemýšlí sám o sobě. „Když jsem svěřil do Uniny péče svého přítele, svěřil bych se do jejich rukou i já. Mezi léčiteli je mnoho žen, a my jsme často nuceni se svěřit jejich péči, ačkoliv se snažíme vyhnout vědmám, protože v jejich práci je příliš mnoho čarodějnictví.“

Duratan přikývla. Tohle byla pravda ještě před pádem Sokolího hnízda, když se žoldnéři nechávali najímat na práci do vzdálenějších míst a nemohli se včas vrátit do vlastní pevnosti, když potřebovali ošetření.

„A jak se daří tvému okřídlenému druhovi?“ zeptala se Duratan.

„Je to tak, jak říkala vládkyně. Za pár dní zase bude létat... A Odvážná?“

„V pohodlí odpočívá a vychutnává si pozornost, které se jí dostává.“ Zavrtěla hlavou v úžasu, který se nepokoušela skrýt. „To jméno jí sedí. U tvého sokola bych to očekávala, ale nikdy jsem ještě neslyšela, že by něco podobného dokázala kočka.“

„Většina tvorů se pustí do boje, když vidí, že jejich milovaný je v ohrožení.“ Uklidnil se, aby udržel hlas vyrovnaný, protože mu bylo jasné, že jestli ta žena přišla s nějakou špatnou zprávou, už by mu o tom řekla. „A jak to vypadá s paní Unou?“ Vzhledem k tomu, jakou roli hrála v úsilí o záchranu jeho lidu, nemělo by nikomu připadat divné, že se ptá na její zdravotní stav. Duratan o tom již před časem vyprávěl.

„Nemá žádné známky zranění. A to mi věř, že se je její dvě ošetřovatelky snažily najít velmi důkladně.“

Tarlach se usmál. „To jsem tedy překvapen, že ti dovolily ji navštívit.“

„Není už nemocná a nedokážu si představit, že by zrovna Una z Mořské pevnosti někomu dovolila příliš často rozhodovat místo sebe.“

„Toho jsem si vůbec nevšiml.“

„Má výjimečnou schopnost prosadit své rozhodnutí. Jerro mi říkal, že bojovala jako dravec, když naši lidé přijeli a vrhli se na tu smečku.“

„Ale to je jí jenom k dobru, že to dokáže, nebo ne?“ pronesl sokolník zahořkle. „Neměla by zrovna velkou naději, že se dožije vysokého věku, kdyby se plně spoléhala na ochranu, kterou jsem jí měl poskytnout já.“

Duratan se na něj upřeně dívala. „Nedokážu si představit, co ještě víc by pro ni mohl jakýkoli válečník udělat.“

„Viš, příslušníci našeho rodu berou svoje sliby a přísahy vážně, duchem i slovem. A já přísahal, že ochráním Údolí Mořské pevnosti a jeho vládkyni před nebezpečím, ne, že budu jenom dobře bojovat, až se k němu dostaneme, a přesto od té doby, co jsem v jejich službách, jdeme z jednoho neštěstí do druhého.“

Duratan se zamračila. Vypozorovala jeho zájem o vládkyni již dříve a teď viděla, že se nemýlila. Její společník měl špatnou náladu, mnohem horší než tehdy v noci, kdy dorazil do Lormtu a vysvětlil, proč přijel. I když to mohla být jenom reakce na nepředpokládaný útok zrovna v době, kdy prožíval silné napětí uplynulých týdnů a kdy mu připadalo, že jeho pátrání skončí totálním neúspěchem.

„Paní Una není pošetilá,“ řekla tiše, „ani nesmělá. Kdyby nebyla spokojena s tvými službami, už by tě propustila.“ Sokol se napřímil v hnízdě, které mu Tarlach připravil, a se zlostným sykotem roztáhl křídla. Kapitán k němu rychle natáhl ruku, aby ho utišil.

Duratan si ho zamračene měřila a živě si vybavovala příběh, který jí Tarlach vyprávěl o tom, jak jeho oddíl ve skutečnosti vstoupil do služeb Uny z Mořské pevnosti a o všem, co je potom potkalo.

Horečka, která před několika lety sužovala mnohá údolí High Hallacku, ze všech nejvíc postihla muže, mladé muže v aktivním věku. Nikdo nemohl předem říci, jak moc se rozšíří a nakolik tvrdě zasáhne tu kterou oblast.

Nejhorší to bylo v době, kdy se přehnala většinou Údolí v oblasti Mořské pevnosti a za obětí jí padli mnozí muži, kteří se po válce s Alizonem tak tak stačili vyléčit. Jen jedno místo, Havraní pole, zaznamenalo malé ztráty a zrovna jeho pán se ukázal jako smrtelný nepřítel všech ostatních.

Una z Mořské pevnosti tehdy ztratila manžela i otce a její svobodu i panství ohrožoval muž mnohokrát silnější než byla ona nebo kterýkoli ze zbývajících sousedů. Rozhodl se, že obsadí její Údolí i s přístavem, kromě Linny jediným na celém severním pobřeží. Byla přesvědčena, že jí nezbyvá nic jiného než bojovat, a tehdy se rozhodla vyhledat Čisté štíty a využít jejich služeb.

Narazila právě na kapitánův oddíl. Sokolníci, kteří bojovali s Alizonem v High Hallacku, měli čestný dluh u pána Harvarda, jejího otce. Neměli možnost ho splatit, a tak v sobě překonali nechuť k ženám a přijali službu u jeho dcery. Navíc byl její nepřítel Ogin, pán Havraního pole, podezřelý, že vykrádá ztroskotané lodě. Renegáti, kteří lákali lodě na skaliska a do zkázy, aby potom mohli uloupit jejich náklad, byli nepřátelé všech. Jeho rasa si je zvlášť protivila, protože sokolníci často přijímali službu na moři.

Žoldnéř vyprávěl o týdnech strávených poklidným hlídkováním, ale dopodrobna popsal i velkou bouři a ztroskotání obchodní lodi. Vyprávěl o tom, jak se z útesu potopil do rozbouřeného moře s lanem pevně přivázaným k tělu. To lano mělo být mostem do bezpečí pro všechny, kdo přežili, a jak se potom přetrhlo, když po něm vyčerpaní námořníci šplhali. Una z Mořské pevnosti to spatřila, uchopila lano, omotala si ho kolem zápěstí a objala kámen, na němž bylo připevněno.

Také Tarlachovy myšlenky se vrátily k oné noci a událostem, které tak živě popisoval, a zamrazilo ho, když si vzpomněl na úžasnou Uninu odvalu. Vyržela tah lana i bolest a nesla na rukách váhu každého námořníka, dokud si toho nevšimli jeho společníci a nepomohli jí. Jizvy na zápěstích jsou připomínkou té noci a jen sám Rohatý pán ví, jak je možné, že po takových zraněních nezůstala zmrzačená.

Pokračoval dál a vyprávěl o tom, jak ti, co přežili, potvrdili, že vylupovač ztroskotaných lodí opravdu existuje a popsali svoji příšernou plavbu, která je stála loď a životy tří mužů. Tak získali důkaz proti Oginovi, důkaz, který byl ještě potvrzen Unou, jím a dvěma dalšími; museli příštího dne čelit na otevřeném rybářském člunu ještě jedné, tentokrát trochu mírnější bouři. A nakonec hovořil o útoku, kterým byl poražen vládce Havraního pole a jeho žoldněři. Potom zaváhal, ale po chvíli přece jen pokračoval. Už kvůli své práci v Lormtu to musel udělat, přestože hrozilo nebezpečí, že se to rozkřikne. Doufal však, že si Duratan dá pozor na jazyk. Ouen a Adena a bývalý hraničář s pomocí dalších několika schopnějších učenců se snažili dovědět se a zaznamenat všechno, co se týkalo války Světa a Temnoty – jak v minulosti, tak i přítomnosti. Stará rovnováha ve všech známých zemích tohoto světa se narušila a bylo stále zjevnější, že dávná, jakoby dřímající válka by mohla zanedlouho vypuknout v celé síle ještě jednou. Všechny možné zbraně, které by mohly napomoci záchraně života, budou potřebné, ano, a může se stát, že budou velice důležité při obraně proti silám zla, neboť jinak by všichni byli vtaženi do hladového chřtánu Temnoty. Tarlach vyprávěl o podivném duchu ženy, která byla Uninou přítelkyní, a o jejím varování: místo, na němž proběhne blížící se bitva, je v okolí brány Temnoty, která se už brzy otevře, stačí jen trochu krve, aby se ta vyhladovělá věc uvnitř posilnila a dokázala zpřetrhat poslední pouta, která ji brání v pohybu. Popsal Duratan otevření brány a boj ženy-ducha, který se je snažil zachránit; skončil porážkou oné hrůzy, která hledala cestu do jejich panství. Zatarasili jí tu cestu a dosáhli vítězství, kterému duch obětoval vlastní existenci.

O ostatních věcech hovořit nedokázal. Nemohl této ženě vyličit, jaký vztah se během všech těchto událostí vyvinul mezi ním a Unou z Mořské pevnosti, o tom, jak se sblížili za ty týdny, které spolu prožili, nejprve v míru a potom ve společném sdílení nebezpečí, o blízkosti, která vyvrcholila tím, co si tehdy navzájem řekli na pláži Havraního pole, když se před nimi brána zvolna otvírala a oni byli přesvědčeni, že se blíží konec. I kdyby mohl tohle všechno odhalit, nedokázal by se přimět, aby podrobně popsal, jak se později setkali v bezpečí kulaté věže Mořské pevnosti, kde se ujistili, že ve svých srdcích žijí jeden pro druhého, i když se oba smířili s krutou skutečností, že sotva kdy budou moci svůj svazek zpečetit nebo jej před světem odhalit. Kdyby jednal jenom za sebe, možná by dokázal a možná také ne, sebrat v sobě dost odvahy a postavit se zvykům sokolníků, ale takhle svobodně jednat nemohl a navíc je oba spoutával stejný cíl.

Ten významný důvod, který ho sem přivedl, to, proč přišel do těchto končin, proč cestoval do Lormtu, bylo něco jiného. To nebylo třeba skrývat, i když to byla výlučně sokolnická záležitost. Duratan a její přátelé se k němu chovali hezky, přijali ho vlídně a byli mu nápomocni, kdykoli se potřeboval na cokoli zeptat. Zasloužili si na oplátku dovědět se jeho důvody a slušnost mu velela, aby se jim svěřil.

Tarlach vyprávěl, jak Una z Mořské pevnosti i on dokázali rozpoznat známky zániku, vznášející se nad jeho národem, a o té neuvěřitelné věci, kterou udělala, aby takovému zničení zabránila.

Upřeně na něj hleděla a několik vteřin seděla jako zkamenělá, nedokázala ze sebe vypravit ani slovo.

„Ona... ona ti dala Údolí?“ zašeptala po dlouhé odmlce a byla ohromena velikostí takového daru.

Držel hrdě hlavu vztyčenou, když na otázku odpovídal. „Nechtěla si ponechat Havraní pole, když je získala za cenu prolité krve, ale hlavně nemohla nečinně stát a dovolit, aby ze světa vymizela moje rasa, když měla v rukou prostředky na její záchranu. Ze stejného důvodu se mnou sepsala smlouvu na společném využívání neobydlených prostor Údolí Mořské pevnosti, neboť jen tak budeme mít dostatečně velkou zemi pro založení nového Sokolího hnízda a jeho vesnic.“

V tom místě se Tarlach odmlčel a srovnával si myšlenky. Ve smlouvě byla klauzule týkající se jejich zacházení se ženami, které si přivedou do High Hallacku. Una ve svých snahách o záchranu jejich rasy před vymřením nepodporovala dávné zlo a bylo třeba, aby se vztah mezi muži a ženami změnil. I tohle popsal, jak nejlépe dokázal, ale mnohé zatím byly jen návrhy.

Když domluvil, zůstala Duratan chvíli zticha.

„Takže ty jsi jel do Estcarpu, abys získal souhlas svých vůdců a kamarádů a také dostatečného množství žen pro založení životaschopného společenství v High Hallacku?“

„Přesně tak.“

„UVědomuješ si nebezpečí, kterému budeš možná muset čelit?“

Kapitán chmurně přikývl. „Možná mě čeká smrt, když mě všichni odsoudí jako zrádce, a možná budu vypovězen z mnoha oddílů, snad ze všech. I kdyby se mi podařilo získat souhlas ke vstupu do kterékoli vesnice, nemám záruku, že se mi podaří přesvědčit dostatečný počet žen, aby mě následovaly, přestože mě v tomto úsilí podpoří paní Una.“

„Nečeká ji příliš příjemný život, jestli se ti to podaří,“ poznamenala. „Tvoji lidé s ní budou muset po dlouhou dobu jednat a někteří z vašich mužů se s tím možná nebudou moc rádi vyrovnávat, ať už z úcty k tobě jakkoli ustoupí od svých zvyklostí.“

„Jako vládce Havraního pole jsem i zástupce sokolníků vůči Mořské pevnosti a jejím obyvatelům,“ odpověděl žoldněř příkře. „My dva jsme alespoň dokázali, že můžeme pracovat společně.“ Lehce pokrčil rameny. „Co přijde, budeme muset vydržet. Nikdo z nás se nemůže vyhýbat boji proto, že se bojíme protivníkových zbraní.“

Potom na Durataninu otázku odpověděl, že do Lormtu přišel hledat argumenty a cokoliv, co by mu pomohlo získat na svou stranu své druhy – nové osadníky. Také doufal, že se mu podaří najít zprávy o historii jeho národa z dob, než se odstěhoval na sever; to by jim mohlo pomoci v budování nového života v High Hallacku, který by byl přijatelný pro ně pro všechny, muže i ženy. Nepodařilo se mu však dosud odhalit nic významného, ať se snažil sebevíc on sám a neúnavně i jeho hostitelé.

Duratan vnímala jeho stísněnost a odhadla její příčinu. „Ani s pomocí paní Uny jste nebyli úspěšnější?“ zeptala se.

„Doufala jsem, že byste mohli něco najít, protože jste pracovali s našimi nejstaršími záznamy.“

„Skoro nic. Vaši lidé pro nás udělali všechno, co mohli, ale Lormt má o našem národě jen málo zpráv. Kromě léčitelství,

kteřé je dozajista cenným objevem, jsem z toho, co jsem chtěl najít, nenašel skoro nic.“

Neřekl jí, že jeden údaj, který našel, ho ošklivě vyděsil. V jednom svitku byla zmínka o talismanu. Adena a Pyra ho už určitě četly a věděly, že Una z Mořské pevnosti má ten dárek od něho.

Nakonec se mu ulevilo. Jakékoli osobní vztahy mezi ženou z Údolí a příslušníkem jeho rasy byly tak nepravděpodobné, že se zdály nemyslitelné a byl přesvědčen o tom, že léčitelky právě proto zcela opominuly význam toho šperku – aspoň dosud se mu to tak jevilo. Žádná z nich ani v nejmenším neprojevila podezření, že by snad Una mohla být něčím víc než jen jeho zaměstnavatelkou.

„Co tě přivedlo na myšlenku, že bychom tu mohli takové záznamy mít, ptačí válečníku? Když jste přijeli na tenhle kontinent, byli jste vy sokolníci skoupí na slovo o sobě.“

„Mezi námi se traduje, že krátce po našem příjezdu jsme tu zanechali veliké množství dokumentů o našich dávných zvycích, ale buď na tom není ani troška pravdy nebo se ty záznamy ztratily nebo za celá ta dlouhá léta, co od té doby uplynula, poničily.“

„Je stejně dobře možné, že doposud nebyly objeveny.“

„Já vím,“ odpověděl Tarlach s povzděchem, „my však už nemůžeme obětovat takovému výzkumu čas. Zima je zatím mírná, ale nemůžeme si být jisti, že tomu tak bude i nadále. Jestli se brzy nevydáme na cestu, může se stát, že tu zapadneme sněhem a budeme nuceni zůstat tu až do jara. Tou dobou bude už většina velitelů opět vázána slibem anebo budou jednotky na cestách, aby si našly práci.“ Zavrtěl hlavou. „Kromě toho ani vládkyně nemůže zůstat nekonečně dlouho mimo své Údolí a já jsem zodpovědný za oddíl, kterému tam velím.“ Pokud vůbec ještě bude komu velet, až vše skončí.

Duratan přikývla. „Věděla jsem, že nebude dlouho trvat a dospěješ k tomuto rozhodnutí, když už se paní Una uzdravila. Kdy se chystáte odjet?“

„Za několik dní, hned jak si budu jist, že jsou naši druzi schopni cesty.“

„Popřejeme vám jen to nejlepší, ať vás čeká cokoli. A pak se znovu ponoříme do studia záznamů, a pokud se nám podaří něco významného objevit, dohlédnu na to, aby se k vám zpráva o tom do Mořské pevnosti dostala.“

Sokolník se na ni překvapeně podíval. „To bys udělala?“

„Jsem stejná jako všichni ostatní v tom, že chci, aby mé úsilí mělo nějaký cíl. Máš před sebou těžký úkol, ptačí válečníku. Obávám se, že by bylo jen o málo těžší vrátit těmhle horám jejich původní podobu, než dosáhnout všeho, co sis předsevzal, přesto udělám všechno, co je v mých silách, abych pomohla. Přála bych si jen, aby tvoje návštěva v Lormtu byla úspěšnější.“

„Zdá se, že jsem tu získal dobrou přítelkyni. A to je veliký dar.“

Odvážná odpočívala na hřbetě, zavázanou packou i ostatními zdravými si hrála s Uninou rukou.

„Ty malá darebačko,“ domlouvala jí Una. „Takhle se snad nikdy neobleču a ani neučešu, když si budeme pořád jenom hrát.“

Když se ozvalo zaklepání na dveře, otočila hlavu. Byl to jenom instinktivní pohyb, ale bylo to přesně to, na co Odvážná čekala. Jak se Una otočila, přepadl jí přes rameno pramen vlasů a kočka ho hned chytila a zapletla se do něj pružnými tlapičkami i čumáčkem.

Tarlachovy oči zračily smutek, když vstupoval do místnosti, ale hned, jak spatřil kočku a hlavně packy a veliké oči, které na něj pokukovaly ze záplavy vlasů, rozesmál se.

Vládkyně se na něj mračila, jak se snažila kočičku z vlasů vymotat. „Nebavil by ses tak dobře, kdyby tahala za vlasy tebe,“ řekla kousavě.

„Možná ne,“ odpověděl s úsměvem, „ale odtud to vypadalo hrozně legračně. Už jenom výraz tvého obličejce byl dostatečnou odměnou za moji návštěvu.“

Zvědavě si ho prohlížela. Až do této chvíle sokolník do jejího pokoje nevstoupil a ji zajímalo, co ho sem přivádí, a to ještě takhle brzy ráno.

Četl jí myšlenky. „Jen jsem se chtěl ubezpečit, že jste obě v pořádku, než se vzbudí tvoje opatrovatelky a budu muset být mnohem opatrnější.“

Jadeitové oči potměněly. „Duratan ti to včera večer neřekla?“

Válečník ztuhl. „Takže tys ji za mnou poslala s tím, že jsou nějaké potíže?“

„Ne, to ne. Měla v plánu navštívit nás oba. Jen jsem se zmínila, že naše hledání nebylo moc úspěšné, když se mě na to ptala. Pokud z mých odpovědí vyčetla něco víc, tak je mi to líto.“

„Co víc?“

„Měla jsem obavy a mám je pořád, Tarlachu. Když jsme se včera rozcházeli, vypadal jsi jako poražený muž, alespoň v mých očích. Takhle tě nevidím ráda, vždyť ještě ani nejsme na cestě za tvými jednotkami.“

„Nebylo to kvůli tomu, že naše hledání nebylo úspěšné,“ ubezpečil ji. „Oba jsme věděli, že je to jenom pokus –“

„To si uvědomuji.“ Odvrátila se od něj, aby skryla výraz obličejce. „Jsem pro tebe jenom přítěží!“

Přistoupil k ní. „Co tím myslíš, Uno z Mořské pevnosti?“

„Viděla jsem tě, jak jsi mě sledoval, jako by ses bál, že se v okamžení sesypu, a už jsi se za to cítil zodpovědný. To je břemeno, které by nikdo jiný z tvé rasy neunesl.“

„Nejsme tím snad bohatší?“ Chytil ji za ramena a otočil ji k sobě, aby se na něj musela podívat. „Je pravda, že s takovým druhem péče nemáme žádné zkušenosti a já si při tom počínám poněkud neobratně, ale nelituji toho, že tě miluji, že o tebe s láskou pečuji, že nevím, co je silnější – jestli má láska nebo touha po tobě.“

Držel ji v objetí a oči měl zavřené. „Představa, že bych tě mohl ztratit, je jako rána dýkou do srdce. Tohle však musíme skrývat. Já to vydržím, ale abych si uchoval zdravý rozum, musím vědět, že někde v tomhle světě jsi a že jsi v pořádku.“

Beze slova se k němu přitulila. Rty pohládl bohaté kaštanové vlasy a ucítil vůni bylinek, kterými si je umývala. Tělo

měla teplé a pružné a tušil, že pod dlouhými modrými šaty, které jí docela určitě půjčila léčitelka Adena, toho moc na sobě nemá.

Zdála se přístupná a vstřícná a byla krásná, plná ženskosti.

Ústy našel její rty, ale polibek byl jemný, něžný a on se vzápětí od ní odtáhl třebaže nerad, aby ho pocit, který mu procházel celým tělem, úplně neochromil. Netrvalo by to dlouho, to věděl, protože tu ženu moc chtěl.

V tu chvíli se nenáviděl za to, kým je a za všechno, co mu spočívá na bedrech, protože nemohl dát otevřeně najevo, co mu spaluje srdce i mysl.

Vzít si Unu z Mořské pevnosti jiným způsobem, udělat z ní svoji ženu, třebaže by se o tom nikdy nikdo nedověděl, na to nemohl ani pomyslet, ne, dokud v něm byla byt' i maličká špetka důstojnosti nebo schopnost sebeovládání.

Odstoupil a dostalo se mu hořkosladkého zadostiučinění, když viděl, že ona sdílí jeho lítost, ačkoliv se i ona od něj maličko odtáhla. Uvědomil si, že se k němu záměrně chová přátelsky a že se také pokouší potlačit druhou polovinu sebe sama – věděla, že kdyby podlehl, jenom by ještě víc propadli zoufalství a napětí.

Una se smutně usmála. Díky náhlému přívalu touhy se alespoň na chvíli zbavili stísněnosti.

Pohodila hlavou, jako kdyby toužila tímto způsobem uvolnit napětí.

„Obvykle ti nerada dávám rozkazy, ptačí válečníku, ale teď to udělám. Brzy odjedeme z Lormtu a jakmile tak uděláme, s největší pravděpodobností se do těchto hor jen tak nevrátíme. Včera jsem tě sledovala. Změna v horách tě zasáhla prudce, ale byl jsi překvapený vzkříšením života v této krajině. Odjed' na několik dní, zůstaň nějakou dobu sám, ubezpeč se, že hory jednou zase budou takové, jaké jsi je kdysi znal, i když tak už je ani jeden z nás neuvidí. Já tady zůstanu a dohlédnu na to, aby se naši zvířecí přátelé uzdravili.“

Viděla, co mu vzplanulo v očích, a netrpělivě zavrtěla hlavou. „Musíš vždycky vidět temnou stranu života, Tarlachu od sokolníků? Nejsem nemocná, zraněná ani unavená, ale chci, abys zbývající čas využil pro sebe.“

Una se znovu usmála; ten úsměv povzbuzoval a zároveň přikazoval. „Leť, horský sokole. Udělej jednou taky něco pro sebe.“ Jadeitové oči zajiskřily. „Ale dej si pozor. Nechci zůstat na zimu v Lormtu, ať jsou naši hostitelé sebevládnější, jen proto, že si zlomíš nohu během příjemné vyjížďky!“

## Kapitola 6

Když odjel Tarlach z Lormtu, hned měl lepší náladu a poznal, že Una měla pravdu. Potřeboval nějaký čas sám pro sebe, objevovat a pozorovat a aspoň na nějakou dobu se zbavit břemene zodpovědnosti. Pouze skutečnost, že Una a Bouřlivák nejsou tady s ním, mu kalila radost v těch několika dnech zbavených obvyklého tlaku, který ho provázel celým životem.

První den strávil prozkoumáním svahů kolem starého Lormtu a na noc se tam utábořil. Za úsvitu následujícího rána však už obrátil svoji pozornost k opravdovým výšinám, které tak miloval už od dětství. Sokolí hnízdo kdysi leželo v podobném prostředí...

Rychle tu myšlenku zapudil i se smutkem, kterým mu přetékala duše, zaklonil hlavu a zhluboka se nadechl chladného, čerstvého vzduchu. Alespoň ten čarodějky svými kouzly nezkazily.

Následky Zvratu tu byly ještě zjevnější než dole, kde mírnější podmínky napomohly znovuobnově přirozeného života, ale byla v tom syrová velikost, která dojímal a spoutávala zároveň.

Tohle území bylo až neuvěřitelně divoké, bylo to skutečné království skal, jehož ponurost byla vytrvalými mrazu vzdornými rostlinami, jež si tu našly své místo pro život, ještě umocněna. Navzdory té pustotě a drsnosti, nebo snad právě kvůli nim, to byl svět zvláště podmanivý a fascinující pro někoho, kdo se neděsil chladu té panenské skály. Sokolník věděl, kde chce začít své pátrání; bylo to úpatí velkého útesu, který se tyčil nad mírnějšími pahorky kolem Lormtu a farmami schoulenými kolem něj. Už dříve si povšiml mnoha výčnělků a teras a už dávno je toužil prozkoumat. Teď se mu naskytla příležitost a byl rozhodnut neztrácat ani minutu.

Dokud to bylo možné, jel Tarlach na koni. Potom na malé loučce nedaleko místa, odkud by měl výstup na útes zahájit, sesedl a oštěže povolil tak, aby se Radosná mohla volně popásat a nezatoulala se přitom příliš daleko. Rostla tu dobrá tráva a nedaleký potok byl plný čisté vody. Věděl, že klisna nebude po dobu jeho nepřítomnosti strádat.

Očima přešel zubatou skálu. Zmocnila se ho předtucha. Úkol, který ho čekal, nebyl nemožný, ale vyžadoval obratnost horolezce, a potěšení z takového pokusu ho lákalo. Už je to tak dávno, co si naposledy splnil nějaké přání.

Cesta nahoru byla stále obtížnější, ale úskalí výstupu byla pro něj jenom výzvou, nikoli překážkou. Vytrvale stoupal dál, postupně zdolával výšky, dokud nestanul na místě, které si zvolil jako první zastávku toho dne.

Byl v dokonalé kondici a zanedlouho poté, co dosáhl cíle, se mu zklidnil i dech.

Rozhlédl se. Viděl dosud pouhou část té vysoko položené krajiny. Stoupal pořád dál, ale hřebeny okolních hor zůstávaly nad ním.

To mu nevadilo. Nepřišel do těchto míst, aby pokořil vrcholy hor, ale aby si prohlédl některé svahy.

Potom se Tarlach otočil, aby se podíval na normálně nepřístupný miniaturní svět, do něhož vstoupil. Dosažení této výšky mu přineslo radost a úsilí, které musel vynaložit, když volným krokem stoupal k vrcholu, ho povzbudilo. A teď se cítil svěží a byl připraven na vzrušení, které v něm objevování něčeho nového vždy vyvolávalo.

Nebylo to tu nijak zvlášť hezké. Popravdě řečeno, jen stěží si dovedl představit nehostinnější nebo drsnější místo. V mysli ho nazval svahem, ale to bylo pouze označení, které bylo myslí příjemnější, a také podvědomé úsilí poněkud zmírnit dojem z toho, co ve skutečnosti bylo jen širokou terasou; vybíhala ze svahu tak strmého, že nezkušený člověk by jej mohl pokládat za kolmou stěnu.

Protože na téhle straně hor nikdy nerostly stromy, byly kameny vystaveny všem rozmárům počasí, takže se tu příliš nedařilo ani kapradinám, travinám a drsným křovinám, které prospívaly níže na mírnějších svazích; ale ani tam se

stromový porost zatím neobnovil.

Protože tady skoro nic nerostlo, těch pár rostlin, které se tu přece jen nějak udržely, působilo o to fantastičtěji. Kapitán si klekl k zakrnělému stromu a užasl, jak podivuhodně zkroucené má větve a pokoušel se odhadnout, jak hluboko má asi kořeny a kudy vedou. Nechtěl kolem kmene kopat ani se jakkoli jinak pokusit získat odpověď na své otázky. Obával se, že by mohl zničit tu křehkou, a přece tak houževnatou rostlinu.

Tahle malá dřevina přežila. Tarlach se jemně a s velikou úctou dotkl zkroucené větve. Nevyrostlo to tady za těch krátkých osm let. Rostlina musela nějakým způsobem překonat Zvrat, byla jednou z mála zakořeněných rostlin, kterým se to podařilo, a dost možná, že přežila i další pohromy za tu dlouhou dobu od chvíle, kdy vyklíčila ze semínka.

Potichu si pískal refrén písničky, kterou dobře znali všichni členové jeho oddílu, a přešel k dalšímu ostrůvku zeleně, jenž upoutal jeho pozornost.

Následující půlhodina uběhla velice příjemně, sokolník chodil z místa na místo, srdce měl naplněné údivem i radostí ze života, kterou už tak dlouho nepoznal.

Dokonce i za tak krátkou dobu se přesvědčil, že tenhle zdánlivě neplodný útes je všechno, jen ne pustý. Byl sice porostlý jen částečně a rostlinky se daly snadno přehlédnout, ale na všech místech, kde mely možnost najít si vhodné místo a zapustit kořeny, se vyskytovaly v hojném počtu. Všude kolem sebe viděl porost, který si pamatoval z vysočiny, kde prožil mládí. Bylo jej méně, tvořil spíše trsy než opravdový koberec nejrozličnějších květů, ale byly tu a dařilo se jim. Tyhle hory by se vskutku někdy v budoucnosti mohly zase stát tím, čím kdysi bývaly.

Povětrnostní vlivy, které vytvořily tolik bezpečných úkrytů pro semínka a výtrusy, byly mnohem nepřívětivější lidskému vetřelci. Na kraji převisu byla spousta uvolněného kamení a drobných oblázků. Musel postupovat velice opatrně, aby se vyvaroval pádu. Zlomená noha, o níž se zmínila Una, by mohla znamenat stejnou katastrofu, jako kdyby na místě tak divokém a vzdáleném vši možné pomoci přepadl přes okraj.

Tarlach se domníval, že bude veškerý čas věnovat zkoumání rostlin nebo svahu nebo pouhému pozorování okolní krajiny průhledy, ale zaujal ho samotný vzhled útesu, když si podřepil u zvlášť zajímavého polštáře mechu; takový viděl poprvé v životě. Najednou se přistihl, že zcela nevědomky mění polohu, aby se chránil před chladným proudem vzduchu.

Překvapený prohledával skálu za sebou, až našel těsně nad zemí temnou puklinu. Navlhčený prst mu potvrdil, že právě odtud proudí vzduch.

Velice opatrně tam vsunul ruku, ale konec nenahmatal. Skulina byla hodně úzká a on se moc daleko nedostal.

Vstal a ohromeně na tu štěrbinu zíral. Pak se usmál. Nemá přece žádný důvod k údivu. Vždyť Adena se zmiňovala o tom, že celá vysočina v okolí Lormtu je protkána mnoha jeskyněmi nejrůznějších velikostí. Tahle byla jednou z mnoha. Vstal a vydal se dál prozkoumat útes, jestli nenarazí ještě na něco, co by prozrazovalo spojení s podzemním světem obývaným duchy.

Počínal si neopatrně a pohyboval se příliš rychle. Jedna noha mu sjela po kamení a upadl.

Instinktivně zabořil podpatky do půdy, aby tělo zabrzdl, i když mu nehrozilo, že by se snad překulil přes hranu útesu. Najednou sebou nohy škubly, protože půda pod nimi zmizela. Zdálo se, že se celý svět propadá do hluboké propasti. Zoufale máchal rukama, jak se snažil čehokoli zachytit, ale zvětralá skála nedržela a Tarlach padal do hloubi propasti spolu s lavinou oblázků i větších kamenů.

Ve chvíli dopadu na dno vědomí neztratil. Matně si uvědomoval, že suť dál padá ze široké skvrny světla nad jeho hlavou a odplazil se do temnoty pod jakýsi převis. Teprve tam se zhroutil a podlehl šoku z pádu.

Tarlachovi se pomalu vracelo vědomí; když se konečně probudil, mysl měl jasnou.

Posadil se, sevřel si hlavu v dlaních a na několik minut se opřel o kamennou stěnu za sebou; oči měl pevně zavřené, dokud se s ním svět nepřestal točit a byl schopen se rozhlédnout.

Fyzicky na tom mohl být mnohem hůř. Cítil, že má tělo samou modřinu a hlava ho přišerně bolela. Zjistil však, že nemá žádnou zlomeninu a neutrpěl ani žádné další vážné zranění. Docela určitě si nepoškodil žádnou artérii, ani si nebyl vědom žádné hluboké tržné rány – ale jeho stav mu nedovolil zatím zjistit víc. Nezpozoroval ani žádné příznaky šoku, které by ukazovaly na vnitřní zranění, ačkoli to prověřil teprve čas.

Měl jsem asi pořádné štěstí, pomyslel si, když se rozhlédl.

Polopodvědomý instinkt, který ho dovedl hlouběji do jeskyně, mu zachránil – nebo aspoň prodloužil – život, protože za dobu, co ležel v bezvědomí a potom se probíral, sesunula se shora spousta kamení a sutí. Jáma byla skoro plná, vlastně prakticky úplně plná. Jenom několikapalcová štěrbina zůstala jediným spojením s vnějším světem. Paprsek, který dovnitř propouštěla, byl jediným zdrojem osvětlení. Světlo sice nebylo zvlášť veliké, ale stačilo mu a dokonce se mu zdálo až příliš jasné pro oči, které se už zcela přizpůsobily okolní temnotě.

Vzduch byl dobrý a podle toho, jak dovnitř maličkou škvírou nad ním proudil, si byl jistý, že spadl do slušně velké podzemní soustavy jeskyň.

Nedokázal ještě říci, zda existuje nějaké spojení s vnějším světem. Stejně by to nic neřešilo. Nemohl se plazit dlouhé míle tunely, možná celým komplexem tunelů. Číhalo v nich jistě nejedno nebezpečí a navíc byl bez světla, bez vody a jídla; kromě toho mála, co si vzal s sebou z jezdecké brašny na dobu, než se vrátí k Radostné. Nemůže doufat, že by našel podzemní zpáteční cestu. A přestože dosud šťastně stála při něm, nemohl čekat, že se ho bude držet i nadále. I kdyby třeba nemusel zápasit s duchem, prostě nevěřil, že by to mohl dokázat. Šance, že by za takovýchto okolností narazil na nějaký východ, byla příliš malá, než aby s tím mohl počítat.

Co tedy bude dělat? Pořád ještě měl zbraně. Mohl by si jimi rychle pomoci od utrpení žízně, hladu i hrůzy pomalé, neodvratné a osamělé smrti.

Ted' se ještě meče ani nože nedotkl. To si nechá na později, až ztratí veškerou naději a přepadne ho skutečná bolest. Mnohem lepší bude chvíle se plazit nekonečnou nocí, než se ke konečnému osvobození odhodlat předčasně.

Zbývala ještě jedna možnost.

Nebyl hluboko pod povrchem, ne více než patnáct stop, a škvírou nahoře bylo vidět, že strop není příliš silný. Možná se mu podaří jednoduše ho prorazit.

Tarlach prozkoumal sut', která za ním do jámy napadala. Většinou to byly drobné úlomky, šterk a špína, která se sem naplavila a vytvořila škráloup nad prasklinou a půdou kolem ní. Zdálo se, že nespádaly téměř žádné velké kusy kamení. Takový materiál byl pravděpodobně záludný, ale cítil, že s několika nástroji by to mohl zvládnout – s těmi, co měl nebo které si dokáže udělat. Teoreticky by měl dokázat vylézt nahoru a propracovat se ucpávkou ve stropě na povrch.

Bylo mu jasné, že to ve skutečnosti zas tak jednoduché nebude. Bude to vyžadovat mnohem víc kopání než lezení a jak bude postupovat, bude třeba, aby za sebou budoval řadu jakýchsi stupňů, něco jako lešení, aby z něho mohl v práci pokračovat alespoň trochu bezpečněji.

Olízl si už teď suché rty. Měl jeden pokus, maximálně dva. Pokud ho neopustí síly, než se dostane až nahoru, pak ten strop, co zbyl z původní vrstvy, by vydržet nemusel. Vřsek byl už teď velice křehký a jak se bude postupně propracovávat vzhůru, mohl by se celý strop probořit a buďto ho rovnou pohřbit, nebo uvěznit v jeskyni, která se mu stane hrobem.

Možná je to všechno zbytečné. Tyhle jeskyně, které byly ve své věčné noci nezávislé na sesuvech půdy, obcházela hrůza. Kolik času mu ještě zbývá, než ho navštíví ten zabijácký duch, o kterém mluvila Adena, a nakazí ho sněti? Kolik času mu zbývá, než mu začne maso hnit a odpadávat ze stále ještě živého těla, jako by byl už dávno mrtvý a bez duše? Zapudil takovou myšlenku, protože věděl, že tím stejně nic nezíská, a pustil se do práce plnou rychlostí a silou, kterou se odvážil vynaložit v boji s tou uvolněnou hromadou suti.

Úkol, který si sokolník stanovil, se ukázal fyzicky mnohem náročnější a práce mu šla od ruky mnohem pomaleji, než předpokládal. Do suti, co spadla dolů, se dalo jen špatně rýpat nožem a plochým kamenem, které musel použít místo krumpáče a lopaty. Vlhký podzim a zima už dodaly šterku větší soudržnosti a tak se pracovalo špatně. Ať se snažil sebevíc, ani po několika hodinách mu nepřipadalo, že nějak postupil.

Začínal propadat panice. Přípozdívalo se a on mohl pracovat jen potud, dokud k němu úzkou šterbinou pronikalo světlo.

Tarlach pohlédl plný obav vzhůru a zavrtil hlavou. Noc tady dole nastane, jen co se nahoře sešeří a neviditelné slunce začne zapadat za horizont.

A co potom? Ohnul rozbolavělá záda a nabral další hrst vlhkého šterku. Potom mu nezbývalo, než se skrčit ke kamenné stěně a čekat tak dlouho, než se obloha nahoře vyjasní natolik, že se zase bude moci pustit do práce.

Denní světlo se objeví, pokud se zemina nahoře sama nepropadne a nadobro ho tak neodřízne, věděl však, že dřív se k němu dostane dětský duch.

Snažil se sám sebe ujistit, že tohle místo je pravděpodobně bezpečné, že to není nic než díra v zemi, přesto si uvědomoval, že tomu tak není. Byla to součást jeskynní soustavy a nemohl čekat ani špetku slitování, rozhodně ne tehdy, až temnota opět získá nadvládu, a možná ještě dříve.

Privřel oči a svedl vnitřní boj, než se zase pustil do práce. Léčitelka vyprávěla ten příběh příliš barvitě. Ne, že by toužil po smrti v boji, ale dokázal by ji přijmout jako součást životní cesty, pro kterou byl vychován a připravován. Ale tohle místo ho děsilo. Tváří v tvář takové hrůze nedokázal zachovat klidnou mysl.

Stále vzrůstající panika ho ochromovala a činila jeho pohyby nejistými – trhavými a prudkými, ruce se mu trásly a nedokázal je silou vůle nijak ovládnout. Dokázal jen zatnout zuby a nutit se dál do práce; snažil se ten pádící čas a zatraceně vzpurnou masu podrobit své vůli.

\* \* \*

Světlo se vytratilo náhle, přesně, jak předpokládal.

I když to očekával a dokonce mnohem dřív, úplně ho to dorazilo. Zhroutil se na hromadu suti a tělo se mu zmítalo vzlyky.

Po chvíli vlna hysterie ustoupila a Tarlach se zase ovládl. Spustil se na kolena a odsunul se z díry o kousek dál do bezpečnějšího kamenného tunelu.

Lehl si a sundal otlučenou helmici; byl rozhodnutý odpočinout si a pokud to půjde, i spát. Styděl se za svoji chvilkovou slabost a zároveň byl za ni vděčný. Uvolnil se tak a zbavil se trochu té hrůzy, která mu zaplavovala nitro. Strach přetrvával, vnitřní panika však pominula. Pokud se mu podaří udržet ji v několika následujících hodinách na uzdě – a vyhnout se tak zkáze, která s ní šla ruku v ruce – možná se mu podaří práci dokončit už nazítří, možná ještě před polednem. A potom se samozřejmě bude muset potýkat ještě s tím stropem.

Jednou věcí si však byl naprosto jist. Zoufale chtěl žít a byl připraven bojovat o život, dokud mu to síly dovolí.

## Kapitola 7

Tarlach záupěl a otevřel oči.

Skální komnatu naplnilo světlo a do obličeje mu zvědavě čučel jakýsi skřítek. Směs nezbednosti a veselí v jeho tváři byla tak neodolatelná, že se rozesmál, ještě než se úplně probral, a hravě špičkou ukazováku zatákal skřítkovi holčičce na nosánek, tak jak to často dělával Rufon své vnučce v Mořské pevnosti.

Pak se mu srdce náhle úplně zastavilo; rychle stáhl ruku, jak na něj v plné síle dolehla hrůza.

Tohle nebyl rozzářený obličejik děvčátka z Údolí Mořské pevnosti s rozesmátými očima a tvářemi opálenými od slunka na otcově farmě. Holčička před ním byla se záplavou vlnitých hnědých vlasů a velikými světle zelenými očima bezpochyby moc hezká, ale zsinlost jejího obličeje byla všemu živému naprosto cizí. Lidé z okolí Lormtu ji oprávněně nazývali duchem, protože jím skutečně byla.

Zdálo se, že měkké světlo vychází přímo z ní – a vpravdě tomu tak bylo.

Začala k němu vztahovat ruku, ale zastavila se, když se od ní odtáhl. Dívala se na něj a bylo zjevné, že ji jeho reakce urazila i překvapila zároveň.

Muž se rychle posadil. „Odpusť,“ vyhrkl a pokoušel se ze všech sil ovládnout roztřesený hlas. Kdysi zaslechl, že ten, kdo při takovémhle setkání promluví jako první, má jistou výhodu. „Na chvíli jsem si myslel, že jsi jiná malá holčička.“ „Tvoje?“

„Ne. Ale jedna, kterou znám.“

„Aha.“

Pozorně si ho prohlížela, naklonila přitom hlavu na stranu. „Je ti zima?“ zeptala se nakonec.

„Ani ne. Proč?“

„Protože se tak třeseš.“

Civěl na ni a potom se proti své vůli usmál. „Myslím, žeš mě trochu vyděsila,“ pronesl upřímně.

Dětský duch se potěšeně zasmál.

Posadila se vedle něho a jak si sedala, urovnala si způsobně šaty. Teprve až teď si jich všiml a připadaly mu nepohodlné. Žádné ženy ani malé holčičky takové šaty v Estcarpu ani High Hallacku nenosily, alespoň ne v současné době. Podle legendy, která o ní kolovala, budou asi hodně staré, ale v dámské módě se nevyznal, aby je mohl časově zařadit do nějakého období.

Zdvihla obličejík a podívala se mu do tváře. „Spal jsi hrozně dlouho.“ A pak ji něco napadlo. „Vzbudila jsem tě?“

„Ne, aspoň myslím, že ne. Pravděpodobně jsem se právě vyspal a sám od sebe se probudil.“ Anebo se probraly jeho válečnické smysly a probudily ho.

„To jsem moc ráda. Snažila jsem se být potichu. Kathreen říká, že jsem hrozně upovídaná a že nesmím pořád někoho obtěžovat.“

„Kathreen?“

„Moje sestra. Je hodně veliká a moc chytrá.“ Obličej se jí dmul pýchou. „A taky je hezká.“

„O tom nepochybuji, jestli je ti podobná.“

Mohutně přikývla na znamení souhlasu. „Já se jmenuji Adeela,“ pravila, jako by si najednou vzpomněla na slušné vychování, kterého se jí kdysi dostalo.

V tu chvíli sokolník zaváhal. Nechtěl dítě vyděsit a nechtěl mu ani ublížit, ale věděl, že v jistých druzích magie je tomu tak, že když někdo zná jméno toho druhého, získává nad ním jistou moc. Nechystal se prozradit tomuhle duchovi – ani žádnému jinému – své jméno, i kdyby to nebylo proti zvyklostem jeho vlastní rasy. Jenom Uně...

Najednou si vzpomněl na jméno, které mu vládkyně vymyslela. „Mně říkají Horský sokol,“ hlesl a sklonil hlavu, jak to viděl u pánů v Údolích. „Těší mě, že tě poznávám, Adeelo.“

Zamrkal; nevěděl, jestli se má smát nebo plakat. Uvědomil si, že to, co právě řekl, myslel úplně vážně.

Adeela nevěděla, co se v něm odehrává. Bedlivě se rozhlížela, jako by byla v těchto místech poprvé.

Pak se k němu obrátila. „Proč jsi spal?“

„Protože jsem nemohl udržet oči otevřené.“

„Ale ne!“ vykřikla podrážděně. „Myslím – proč jsi spal tady?“

„Propadl jsem se sem a hrozně jsem se unavil, jak jsem se pokoušel dostat se zase ven.“

„Hledal jsi diamanty?“

„Ne,“ odpověděl trochu pobaveně. „Šlápnul jsem do díry a bylo to.“

Dlouho mlčela. Pořád se kolem sebe rozhlížela a přitiskla se k němu, jako by se začínala bát. Nebyl zvyklý někoho takhle chlácholit a položil jí paži kolem ramen. Odměnou mu bylo, když pocítil, jak její napětí povolilo.

„Máš nějaké bratrance?“ zeptala se zničehonic tiše.

„Asi ano. Proč?“

„Nemám ráda bratrance. Můj bratranec se jmenuje No-el.“

Tarlach ucítil mrazení v žaludku. Nechtěl vědět, proč ta malá nemá ráda No-ela.

Před očima se jí však odvíjely vzpomínky a ona pokračovala; ve svém rozrušení ho skoro nevnímala. „No-el nás poslal do jeskyně hledat diamanty pro maminku. Mělo to být velikánské překvapení a nesměly jsme to nikomu říct, dokud se s nimi nevrátíme. Jenomže v jeskyni byla příšerná tma a vchod byl tak maličký, že jsem se rozbrečela, a Kathreen mě utěšovala, že určitě najdeme nějaké diamanty venku, když se pořádně rozhlédneme.“

Když se teď na něj podívala, vypadaly její veliké oči ještě větší. „No-el sebral ze země kámen a mlátil ji s ním do hlavy tak dlouho, až ji měla celou červenou od krve. Potom ji strčil do jeskyně a mě taky. Před vchod pak přivalil veliký kámen. Nechtěl ho za žádnou cenu odvalit a já s ním nemohla pohnout, ať jsem se snažila sebevíc.“

Rty se jí trásly a po tvářích se jí kutálely slzy. Byla však tolik zasažena svým dávným strachem, že si je ani neotřela.

„Kathreen spala. Neprobudila se, ani když jsem na ni pořád volala. Volala jsem všechny možné lidi, ale nikdo nepřišel.“

Adeela si otřela maličkou buclatou pěstičkou jedno oko. „Měla jsem strašný hlad a žízeň a chtěla jsem, aby nás maminka vytáhla ven z té příšerné tmy...“

Válečník zavřel oči. Zvedl dítě a pevně je k sobě přivinul. Jak ji držel, zdálo se mu, že je její tělo pevné; byla ale studená a necítil žádné divoce bušící srdce, jak by očekával.

Vlastně teď ani její zvláštnost pořádně nevnímal, když se ocítl takhle tváří v tvář jejímu strachu, utrpení a zmatku.

„Maminka tě nemohla slyšet, Adeelo,“ řekl jemně, „a... a ani Kathreen. Proto ti nemohly nijak pomoci.“

Přestala plakat. „Maminka byla dole, v té veliké usedlosti, kde jsme žily, ale Kathreen byla těsně tady u mě...“

Odmrlčela se a pohlédla na něj. „Kathreen odešla? Jako můj děda?“

„Ano.“

Opřela se mu tváří o hrud'. „To způsobil No-el?“

„Ano.“

„Musí být hrozně zlý.“

„Neskutečně zlý.“

Trochu se od něj odtáhla. „Potrestali ho?“

„Asi ano,“ odpověděl. Pohládl ji po měkkých hustých vlasech a zhluboka si povzdechl. „Už je to hodně dávno, Adeelo. Tvoje maminka ani Kathreen by si nepřály, abys kvůli tomu stále plakala.“

Musel se hodně ovládat a dusil v sobě vztek, aby mu neprosákl do hlasu. Věděl, že holčička už víc zlosti ani nenávisť nepotřebuje. Je tak malá a tolik toho musela vytrpět, a pak byla odsouzena k tomuhle...

Nic z toho si nezasloužila. Určitě si nezasloužila, aby se z ní stalo to, co z ní je.

Při představě, jakou hrůzu prožila, přitiskl ji k sobě ještě pevněji. Má-li jejím prostřednictvím zemřít, ať se tak stane.

Nebyla to její chyba a on ji nemohl nenávidět. Mohl jí však pomoci uvolnit se, aby toho na ni nebylo příliš. Nemůže jí odepřít útěchu, která jí byla odeprána, když ji nejvíc potřebovala. Ani hrůza ze smrti z něho nemohla udělat takového surovce.

Holčička se utišila a Tarlach si byl jistý, že usnula.

Díval se na ni a strach ho opustil. Smrtelná či ne, Adeela byla opět dítětem. Hrůza i násilnost její smrti, neuspokojená touha vrhnout se na toho, kdo jí tak strašně ublížil a možná i na ty, kteří jí nemohli pomoci – to všechno se spojilo dohromady a přemohlo duši příliš dětskou na to, aby se s tím dokázala vypořádat. Zmrazilo jí to vědomí a lidskost a následně z ní vytvořilo ničivou sílu. V této chvíli se kletba zlomila. Byl si tím zcela jistý.

Kapitán doufal, že jí alespoň trochu pomohl přenést se přes utrpení a tušil, že teď přestává trpět. Jinak byl na rozpacích, jak si má vysvětlit vlastní záchranu; možná tím, že zvláštní obraz muže, mírumilovně spícího v tomto prostředí, zapůsobil na Adeelinu otupělou mysl a navrátil jiskérku života její ochromené lidskosti.

V duchu si kladl otázku, co s ní bude dál. Pravděpodobně se vydá na pouť, na poslední dlouhou cestu, která se před ní otevírá, a znovu si uvědomí sebe sama. Zatím však je pořád tady.

Něžně se usmál. Možná si jen potřebuje trochu odpočinout po těch nespočetných letech únavného bloudění.

Tarlach proti své vůli podřimoval a dokonce i usnul, když vtom ucítil, že mu Adeela vyskočila z náruče.

„Kathreen! To je Kathreen! Copak ji neslyšíš?“

Zavrtěl hlavou, ale její ruku pustil. Nepochyboval o tom, že má schopnosti, o kterých on nemá ani ponětí.

Strnul a srdce se mu prudce rozbušilo. Určitě se jí teď dostane poslední úlevy! „Běž, najdi svoji sestřičku. Pospěš si!

Čeká na tebe už hrozně dlouho.“

Nebylo třeba ji více pobízet. Vyběhla. Těličko se jakoby jenom mihlo a potom mu zmizela z očí.

Bledé světlo se vytratilo společně s ní a jeskyně se zcela ponořila do temnoty.

Žoldnéřovi vlastně ani příliš nescházelo. Noc už hodně pokročila; věděl, že nebude dlouho trvat a bude svítat.

Hlava mu klesla na prsa. Byl za Adeelu moc rád, ale u Rohatého pána, bylo mu s ní moc dobře. Stále ještě mohl na tomto místě snadno potkat smrt a samota se teď v jeho očích jakoby tisíckrát násobila.

## Kapitola 8

Krátce poté, co kapitán odejel z Lormtu, vyhledala Pyra Unu z Mořské pevnosti v čitárně, kde pracovala.

Posadila se vedle ní. „Duratan mi pověděla, proč jsi sem přišla,“ pravila po krátkém počátečním zaváhání. „Dověděla se to od tvého sokolníka, než se vydal na průzkum.“

„Měl ti to říct už dřív,“ odpověděla Una a snažila se zakrýt překvapení, že léčitelka o tom sama začala.

„Je to vznešený cíl, ale obávám se, že je předem odsouzený k nezdaru. Třeba přesvědčí své druhy a velitele, ale pochybuji, že bude mít ve vesnicích úspěch, pokud za nejdůležitější považuje získat souhlas žen, které tam žijí.“

„Považuje. Pokud použije sebemenší násilí, ztratí přístup do Mořské pevnosti. Stálé Sokolí hnízdo by nemohlo existovat bez možnosti využívat obou Údolí.“

Pyra zavrtěla hlavou. „Jak by to mohlo fungovat, paní? Sokolníci jsou tím, čím jsou. Nebudou chtít měnit své zvyklosti. Jejich strach je příliš silný a k němu se v průběhu mnoha let přidala spousta dalších věcí.“

„Myslím, že se stejně vše pomalu mění, a to od doby, co ztratili svoji pevnost. Musí teď přijímat dlouhodobější zakázky, setrvávat déle ve společnosti jiných lidí. Nejsou to žádní hlupáci a to, co vidí, na ně musí nějak zapůsobit. Ti, které jsem si najala, se nikdy ke mně nechovali nezdvořile a Údolí Mořské pevnosti je řízeno především ženami, protože jsme ve válce a po epidemii horečky ztratili spoustu mužů. Pokoušíme se jim vyjít vstříc a brát ohledy na jejich zvyklosti, ale vždycky je potřeba se do jisté míry navzájem přizpůsobit.“

„Ty věříš, že se usadí stejně jako ostatní muži?“ zeptala se Pyra opovržlivě.

„To jistě ne. To nebude možné ještě po celých několika generací, pokud se to vůbec kdy podaří.“ Oči se jí zúžily.

„Nejsem si ani jistá, že by tohle bylo pro muže i ženy to nejlepší řešení. Ženy v těch vesnicích žijí svým vlastním životem už hodně, hodně dlouho. Možná nebudou chtít, aby jejich dcery a vnučky potkal osud nevěst z ostatních ras – přizpůsobit se svým protějškům.“

Na druhou stranu je možné, že nové Sokolí hnízdo bude tím nejlepším, snad jediným způsobem, jak udržet a dál budovat to, co sami vytvořili.“

Léčitelka se zamračila.

„Co tím myslíš?“

„Jen uvažuji! Vesnice se zvolna rozpadají, jak stále více jejich obyvatelek prchá, aby si zařídily život jinak. Většina z nich se vdá a bude spokojeně vychovávat své pěkné a silné syny a dcery, ale co ty, které si s sebou do nových rodin

přinesou i různé dovednosti? Léčitelka bude vždycky vítaná, stejně jako tkadlena nebo švadlena, ale jak asi většina obyvatel Estcarpu přijme ženu kovářku nebo tesařku? A co žena, která cvičí koně nebo chová krávy, místo aby je jenom dojila?

Vím, co říkám, Pyro. Okolnosti mě přinutily, abych daleko překročila hranici povinností obvyklou pro vládkyni Údolí.“ „To museli udělat mnozí.“

„Ano, ale v době, kdy alizonští Psi pustošili High Hallack. Když však byli poraženi, naši muži se vrátili domů a většina ke své původní práci a k rodinám. Můj otec se vrátil bez vlády v nohou a bez ruky. Byl na nás – na mě matce i mně – zcela závislý, později jsem se o něho starala sama a musela jsem mu pomáhat vládnout v Mořské pevnosti. Potom, když horečce podlehl on i můj manžel, musela jsem nastoupit na jeho místo i formálně. Pánové ze sousedních Údolí si vážili mých schopností, ale nejeden z nich na mě dál pohlíží jen jako na klisnu, která se pase na cizích pastvinách.“

„Na tom, co říkáš, je asi kus pravdy,“ pravila Pyra po chvilce mlčení, „ale musíš to vzít i z druhé strany. Většina vesnic nijak zvlášť netrpí, když je muži navštíví. Není to nijak příjemné – ani pro ně ani pro ženy, ale chtějí syny a jejich dočasné partnerky chtějí dcery a to, co se děje, děje se bez jakéhokoli násilí. Ve většině vesnic žijí chlapci do věku pěti nebo šesti let a jen málokdy se stávají obětmi násilného činu – pokud ovšem nejsou už od narození postiženi.

Existují však tři osady, kde je to jinak. Vlastně dvě, protože jedna z nich už zmizela. Muži k nim přicházejí a doslova je znásilňují. Odvádějí jednoroční chlapce a vraždí z rozmaru – ženy a jejich potomky také. Nikomu se nechce být závislý na jejich libovůli bez jakékoli možnosti úniku.“

„Kapitán mi o tom říkal,“ poznamenala Una ponuře. „Vysvětlil mi, že každá vesnice je pod kontrolou jedné čety a že některé z nich se již tradičně chovají k ženám i dětem brutálně. Dokonce ještě před pádem Sokolího hnízda, když jeho obyvatelé vyjeli mimo svoji oblast, protože bylo třeba zasít sémě rasy pokud možno nejhojněji, byli bedlivě sledováni, aby se k takovému násilí, o kterém mluvíš, neuchylovali. On sám byl svědkem toho, jak muž napadl dívku a znásilnil ji jen proto, že měla na jeho vkus příliš výrazně rezavé vlasy. Jeho velitel, sám válečný pán sokolníků, mu vyrazil zbraň z ruky a zbavil ho postavení v oddílu. Potom nechal dívku odvézt nedotčenou domů, protože byla příliš mladá a prodělala velký šok.“

„A ty bys souhlasila, aby se v takovém nebezpečí ocitly i další ženy?“

„Vládě nad životem a smrtí žen bude konec. Už teď k tomu téměř nedochází, nebo snad ne? Obyvatelstva ve vesnicích, o nichž mluvíš, rychle ubývá nebo úplně mizí. Kromě toho doufám, že takoví muži vašeho rodu nebudou souhlasit s podmínkami a nebudou se chtít usadit v novém Sokolím hnízdě. Podle toho, co tvrdí kapitán, lpí až příliš na svých starých zvyklostech.“

„A to až tak moc, že by snad dali přednost vyměření před změnami, které by to dokázaly zvrátit?“

„Přesně tak.“ Uně potemněly oči. „Jenom doufám, že se jim nepodaří získat většinu na svou stranu. Pokud ano, bude kapitán vyobcován; jestli ho rovnou nepopraví, zbaví ho velení a bude mu odepráno společenství jeho druhů.“

Pyra se na ni podívala. „Těžko by přežil, kdyby neměl své pevné zázemí, že? Většina mužů by pokládala vládu nad dvěma Údolími za více než velení oddílů Čistých štítů.“

Vládkyně ztuhla. „Většina mužů ale nejsou sokolníci!“ vyhrkla zoztra. „Nemají nic než sebe sama, těsné společenství mužů, kteří je vycvičili a prodělali s nimi výcvik a po jejichž boku bojovali – mají jen tohle a pak ještě přátelství svých okřídlených druhů. Nevím, zda by půda nebo vlastnictví podobných statků mohly nějakému sokolníkovi takovou ztrátu nahradit, určitě ne, když by museli odejít ve studu a hanbě.“

Prsty jí zbělely, jak se pevně držela stolu. „Je to hrdý a skvělý muž. Nechtěla bych ho vidět poraženého a zahořklého, to je smutná představa pro ty, kteří se dokáží dívat do budoucna.“ Una ostře pohlédla na Pyru, jako by měla místo očí šípy. „A co se týče toho, cos naznačila, obě jsme ženy, ne nějaké zasněné dívky. O tom nemůže být ani řeči, nic z toho se nezakládá na pravdě. On není jenom muž zodpovědný všeho všudy sám za sebe, svého koně a sokola. Pokud by se jen zmínka o něčem podobném dostala ke sluchu jeho velitele a ostatních jeho druhů, znamenalo by to naprostý konec veškeré naší naděje a on by pro ně byl něco horšího než vzteklé zvíře. Ať už k němu něco cítím nebo ne, tohle bych mu udělat nemohla.“

„Ne, to bys nemohla,“ souhlasila s ní Pyra. „Promiň mi, paní. Neměla jsem právo takhle mluvit. Svazky, které vás dva pojí, jsou zjevné stejně jako tvůj pocit, že je třeba se o něj postarat. Neměla jsem o tom začít – s tebou ani s nikým jiným.“

„Často se nám podaří něco nesprávného, zvlášť když vystupujeme na vlastní obranu,“ řekla Una z Mořské pevnosti tiše. „Ty sama jsi z rodu sokolnického, vid’ Pyro?“

Obličej léčitelky ztuhl. „To je špatný žert,“ varovala ji.

„Každá rasa má své charakteristické rysy, sokolníci víc než většina jiných, protože plodili potomstvo téměř výhradně mezi sebou po hodně dlouhou dobu. I když nosí vysoké helmice, naučila jsem se je rozpoznat a ty máš stejné rysy, a to hodně výrazné, třebaže jsou samozřejmě ženské.“

„A kdybys byla tím, za koho mě považuješ?“

„Mohla bys nám pomoci, kdybys chtěla, mluvila bys za nás i s námi, ledacos bychom se mohli dovědět. Autorita je s tvou osobou spjata stejně jako plášť, který právem nosíš. Myslím, že tvé sestry by ti naslouchaly tak jako nikomu cizímu, ať ženě či muži.“

Sokolnická žena se na delší dobu odmlčela, a když konečně promluvila, bylo zjevné, že volí slova s velikou rozvahou.

„Líbí se mi, Uno z Mořské pevnosti, a vážím si tě. A líbí se mi i tvůj kapitán, přestože jsem se tomu zpočátku bránila. Jak sama říkáš, je to skvělý muž a to nedokáže skrýt ani jeho chladné chování a tvrdost mužů jeho rasy. To mohu říci, ale mohu snad žádat po ostatních, aby slepě odešly na jiné místo, do jiné země, aby se uzavřely zase v nové horské pevnosti, když sama o ní nevím více než ony, ani o tom, jaké jsou tam podmínky?“

Una se k ní naklonila. „No tak to místo poznej. Přidej se k nám, pojed’ se s námi podívat do Mořské pevnosti a

Havraního pole. Už takhle jsme ztratili spoustu času kvůli nehodě, co mě potkala, a tak si snad smíme dovolit čekat ještě déle, pokud nám to pomůže získat tvou pomoc. Mohu ti zaručit, že proti tobě nebude použita žádná síla ani nátlak,“ dodala, když viděla, jak Pyra ztuhla.

„Věřím ti.“ Obočí se jí spojilo. „Ale než ti na tvůj návrh odpovím, musím si jej pořádně promyslet,“ řekla po chvíli. „Víc ti zatím slíbit nemohu.“

Pokynula Uně, zvedla se a rychle odešla.

Zbytek toho dne a dopoledne dne následujícího proběhlo bez významnějších událostí, ale krátce před polednem začal být Bouřlivák velice neklidný, a jak odpoledne přecházelo k večeru, ptáková nervozita se stupňovala.

Neklid postupně zachvátil i Odvážnou a nakonec i samotnou Unu, takže si začala dělat starosti, zda je Tarlach v pořádku. Několikrát se ptala přímo válečného sokola, ale ten se nedokázal spojit s přítelem na tak velkou vzdálenost. Nemohl jí vyjevit nic víc, než že cítí, že se sokolnickým kapitánem není něco v pořádku.

Una se snažila zachovat klid. Tarlach se narodil a byl vychován v horách a nikdo nevěděl lépe než on, co dokáže v bitvě nebo v divočině. Ale byla si až příliš dobře vědoma toho, jak může nepředvídaná náhoda překvapit i toho nejzkušenějšího válečníka. Přesto by nebyl příliš potěšen, kdyby se za ním vydala a její pomoci by nebylo zapotřebí... Nechá mu ještě jedno dopoledne, rozhodla se nakonec, ale jestli se do té doby nevrátí nebo jestli se Bouřlivák, a s ním i ony dvě, nějak výrazněji neuklidní, vydá se ho hledat, ať už se to jeho hrdosti dotkne jakkoli.

\* \* \*

Vládkyně byla ráda, když konečně nadešel čas večere, doufala totiž, že společnost a hovory s významnými osobnostmi Lormtu ji zbaví úzkosti, která jí nahlodávala mysl i srdce.

Byla vděčná Ouenovi, že ji pozval do menší jídelny, což měl ve zvyku, když očekával delší diskusi o nějaké zvláštní nebo vážné záležitosti. Spousta lidí a hluk všech příslušníků komunity by pro ni v tomhle rozpoložení byly nesnesitelné.

Una přišla jako poslední. Starý učenec už tam seděl; spolu s Adenou, Duratan a dalšími dvěma mladšími muži, kteří se velice zajímali o jejich pátrání. Byla tam i Pyra a Jerro, který neodjel s ostatními, co se vydali za tlupou zvířat-zabíjáků. Nedlouho poté, co sem přijela, poznala, že tu bývá častým návštěvníkem a je víceméně považován za člena komunity. Přestože ani ona ani sokol, kterého přinesla s sebou, neměli příliš veliký zájem o jídlo ani o rozmluvy, dělala, co bylo v jejích silách, a zapojovala se do hovoru. Ten se točil nejen kolem plánů jejího společníka, ale i kolem ní samotné a také kolem Mořské pevnosti, a když hovořila o dobrodružstvích, jaká prožila ona sama i Čisté štíty, které si najala, posluchači jí pozorně naslouchali.

Slunce na obloze zatím pomalu zapadalo. Náhle, bez sebemenšího předchozího varování, ji zaplavila taková vlna hrůzy, že vyskočila a srdce se jí divoce rozbušilo. Byl to jenom instinkt, co ji přimělo k tomu, aby pevně sevřela čelisti a nevykřikla nahlas. Nebylo třeba, aby jí zároveň sokol bojovým pokřikem sdělil, co je zdrojem její paniky, která se jí zmocnila.

„Musím jet! Kapitán je v nebezpečí!“

Její rozrušení a poplach, který spustil válečný pták, odezněly s překvapivou rychlostí. Ouen ji popadl za ruku ocelovým stiskem a přinutil ji, aby se vzpamatovala.

„Přemýšlej, dítě!“ poručil jí. „Něž vyrazíš, kam chceš jet? Co se stalo s tvým přítelem? Je raněn nebo je vůbec naživu? Někdo tě varoval, byla jsi s ním ve styku? Co ti vlastně řekl?“

Una se nutila ke klidu, naprostému klidu. „Je živ, jinak by byl zasažen i sokol a umíral by. Ptáci nepřezívají své sokolníky dlouho.“

Zhluboka se nadechla. „A co se týče toho ostatního, vím toho jen málo. Jsem si jista, že má potíže. To jsem se dověděla prostřednictvím jeho okřídleného druhu, a ten není schopen spojit se se svým pánem na příliš velkou vzdálenost. Nemůže nám teď říct nic víc.“

„A ten pták ví, kde je jeho kapitán?“ zeptala se Adena rychle.

„Ne, ale může nám pomoci ho najít... Musím jet! Právě jsem vám vypověděla, čím vším jsem tomu muži povinována za to, co pro mě nad rámec povinností vyplývajících z jeho služby udělal. Nemohu dopustit, aby někde opuštěný zemřel nebo trpěl, aniž bych udělala, co je v mých silách a nějak mu pomohla.“

„Pojedu s tebou,“ prohlásila Pyra. „Třeba přijdou zase vhod mé schopnosti zacházet s lukem, pokud zrovna nebude třeba mých léčitelských schopností.“

„Já jedu taky,“ přihlásil se Jerro tónem, který nepřipouštěl žádné námítky.

I jeho sestra se už chystala nabídnout své služby, ale pak ustoupila. „Obě jste léčitelky. Vzbudím tady v Lormtu všechny schopné muže a pustíme se do dalšího, intenzivnějšího hledání hned zítra. Když budeme postupovat ze dvou stran, do zajista se nám podaří najít tvého přítele, pomáhej nám Jantarová paní.“

Una z Mořské pevnosti si omotala Orlovy otěže kolem rukou. Postupovali pomalu. Po prvotní mohutné vlně syrového strachu, který ji přivedl na tuto cestu, se Tarlach duševně spojil s Bouřlivákem; dovolil, aby se s ním spojil na krátkou chvíli. Bylo to tak slabé a neznatelné, jako by se ve skutečnosti ani nespojili. Museli stoupat do stále strmějšího kopce a zoufale doufat, že se slaboučké spojení mezi nimi zničehonic nepřeruší.

Pták nakonec tajuplné spojení ztratil a jenom těsné vnitřní souznění s ženou a kočkou mu pomohlo opět je nalézt, přesto pokračovali dál ještě pomaleji ze strachu, že by k tomu mohlo dojít znovu; třeba by se pak už vůbec nepodařilo spojení navázat.

Skupinka postupovala obezřetně, smysly napjaté. Byla noc; putovali v naprostém tichu ze strachu, že by jakýkoli hluk nebo řeč mohly rozptýlit ty, kdo se nechali vést myšlenkovým voláním hledaného muže.

Hodinu po půlnoci se Una v sedle náhle napřímila a stejně učinili její přátelé z říše zvířat. Strach! Opět ji zachvátila hrůza, tentokrát přicházela z bezprostřední blízkosti.

Telepatická zpráva sokolníka se přerušila stejně rychle jako poprvé. Una se pak uvolnila a strachu se zbavila. Tarlach je tedy pořád naživu, je stále při smyslech, třebaže pod značným tlakem. Řekla ostatním o svém novém spojení a opět utajila jeho původ, potom se celou myslí soustředila na úsilí splnit úkol, který před ní stojí. Obličej měla ztuhlý a bílý. Sužovaly ji veliké obavy. Byla si téměř jistá, že je její druh v zoufalé situaci, ale v srdci si přísahala, že kapitána žoldněrů najde včas, ať je jakkoli daleko nebo vysoko.

## Kapitola 9

Tarlach už neusnul. Čekal tiše ve zdánlivě věčné temnotě, zatímco úsvit venku začínal pozvolna vykreslovat rozervanou krajinu na východě.

Trvalo ještě chvíli, než svítání dosáhlo dostatečné síly a výšky, aby ho sám zřetelně spatřil, ale nakonec šedavé světlo přece jen proťalo tmu.

V okamžiku, kdy první paprsek pronikl malíčkým otvorem ve stropě jeho vězení, byl na nohou. Úkol, který ho čekal, byl skutečný – stejně jako hlad, který pociťoval, a tenčící se zásoby vody.

Právě nedostatek vody byl teď pro něj největším nebezpečím, protože až mu dojde, dlouho naživu nevydrží. Až ho přepadne skutečná žízeň, bude schopen pracovat už jen několik hodin a potom mu nezbude nic než si zvolit mezi milosrdnou rychlostí své čepele a dlouhotrvající agónií. Smrt bude nevyhnutelná.

Přesto se ale pořádně napil zbývající vody, když dojedl skrovnou snídani. Čekala ho práce nejen tvrdá, ale vyžadovala i silné soustředění a velkou přesnost. Dehydratace by mohla jeho výkon v obou směrech drasticky a zálučně ovlivnit. Zbývala mu asi ještě čtvrtina celé té hromady. Pustil se do díla okamžitě. Věděl, že mu to zabere dlouhou dobu a potom ho ještě čeká opatrná práce s uvolněním stropu jeskyně.

Pracovalo se mu hůř než předchozí den. Hromada se už nějak usadila a vlhkost se z ní odpařila a jemu nezbylo než se spolehnout, že ho suť unese, i když to bylo velice nejisté.

Přesto postupoval mnohem rychleji. Když ho opustil příšerný vyčerpávající strach, dokázal se mnohem lépe ovládat – jak fyzicky, tak i duševně.

Při práci teď postupoval mnohem promyšleněji. Z potíží, na které narazil předešlého dne, se poučil o tom, co je to vlastně za hmotu; už nebude opakovat včerejší chyby.

Štěstěna stála to dopoledne při něm. Chyby, kterých se dopustil, nevyhnutelné náhody a nezdary ho potkaly jen výjimečně a nic z toho ho nijak výrazně nezdrželo. Práce to byla hrozná a těžká, ale vrhl se do ní a odhadoval, že bylo asi poledne, když se konečně propracoval ke stropu.

Pak si na chvíli odpočinul a vychutnával si první větší přestávku od chvíle, kdy se pustil do zdolávání té hromady.

Opřel se o stěnu a zavřel oči, které ho hrozně pálily. Přál si, aby dokázal vůlí uvolnit všechny svaly, aby byl schopen úplně se odpoutat od těla – alespoň na chvíli. Nikdy by nevěřil, že by ho tělo mohlo takhle bolet.

Příšerná žízeň se už teď ozývala nepřetržitě. Povzdychl si a natáhl se pro malý zbytek vody, který mu ještě zůstal. Nemá však smysl hloubat nad těmito problémy, stejně je nevyřeší.

Zatřásl lahví a potom záměrně lehkomyšlně vypil polovinu množství, co ještě měl. Jestli se dostane nahoru a osvobodí se, najde si vody dost a dost, pokud se mu to nepodaří... V každém případě schovávat tak málo vody na pozdější dobu postrádalo smysl.

Tarlach stál a díval se několik minut, aniž by se pohnul, na vrstvu, které říkal strop a která ucpala vchod do jeskyně.

Bál se toho místa, protože sebemenší chyba, nejmenší nepřízeň osudu by pro něj s největší pravděpodobností znamenala jen pouhé zdržení, nýbrž okamžitou smrt nebo zcela jistou pozvolnou záhubu.

Zůstat zde však představovalo stejné nebezpečí, a tak se přinutil vylézt po hromadě nahoru dost vysoko, aby se mohl pustit do práce.

Dříve než ale použil jakýkoli nástroj, bedlivě si místo prohlédl a snažil se vymyslet nejlepší postup. Jen zázrak by ho mohl zachránit, kdyby se do něčeho podobného pustil bez důkladného zvážení.

Větší část, kterou už odhrabal, byla vlastně pokračováním té hromady. To, co bylo před ním a nad ním, pokrýval škráloup, přesně stejný jako ten, co včera pod jeho vahou povolil. Dál za tím byla pevná skála, která tvořila strop celé jeskyně.

To je poslední místo, kam se musí dostat, ale odtud to nepůjde, alespoň ne přímo. Z provizorního lešení, které si postavil, se tam dobře dostat nemohl.

Stejně nerozumné by bylo prokopat ten škráloup a pokusit se přes něj přelézt. Uvolněná hromada oblázků ho už teď sotva držela tak pevně jako předchozího dne.

Zavrtěl hlavou, jako by odmítal krok, o němž věděl, že je nevyhnutelný. Aby se mu podařilo uniknout, musí se vyškrábat až na samotný vršek a potom odtud přeskočit na pevnou skálu.

Byl to dlouhý skok, děsivý, protože v sázku dával celý život, ale zdaleka nebyl neuskutečnitelný. V životě už nejednou hodně riskoval, takže ani o tomhle kousku moc nepřemýšlel.

Na to, jak málo zeminy bylo třeba odstranit, mu práce šla od ruky hrozně pomalu. Možná si mohl bez obav více pospíšet, protože se zdálo, že vršek je hodně pevný. Ale měl za sebou už velký kus práce a nechtěl riskovat, že všechno přijde vniveč kvůli několika minutám navíc.

Opatrně, nekonečně opatrně odškraboval hlinu, která ho věznila, až nakonec pod jeho citlivými údery povolila poslední vrstva a nad hlavou se mu rozzářila modrá obloha.

V tu chvíli Tarlach vykřikl a zakryl si oči rukama. Schoulil se a chránil si obličej pažemi, dokud mu nepřestaly téci slzy.

Potom sevření pozvolna povoloval a nechal do očí dopadat stále více světla. Musel si přivyknout na to, co mu připadalo jako osleplivá záře.

Snažil se představit si, co by se bývalo stalo, kdyby celé ty dlouhé hodiny strávil v naprosté temnotě a mohl jen pohybovat hlavou. Určitě by oslepl, aspoň dočasně.

Když už mu denní světlo opět připadalo snesitelné, vysoukal se z jámy a stanul na pevné hromadě trosek, které ji zaplnily.

Chvilí tak ležel a radoval se z pocitu, že cítí na kůži pohyb vzduchu. Zasmál se nahlas, ale vtom ho skrz propocené šaty začal bodat chlad. Dlouhou práci se aspoň pořádně zahrál, když nic jiného!

Náhle však vystřízlivěl. Pocítil známku hysterie a ze všech sil se snažil uklidnit. Ještě není volný, má před sebou ještě dlouhou cestu.

Rozhlédl se a zvažněl. Hranice mezi křehkým škraloupem a skutečným stropem, tak jasně vymezená zdola, nebyla odtud vůbec vidět. Všechno vypadalo stejně a dokonce ani po předešlém sesuvu nebylo vůbec jasné, kde končí jistota a začíná nebezpečí. Musí se spoléhat na paměť a do jisté míry i na orientační smysl, protože hranice mezi pevným kamenem a drobným šterkovitým povrchem byla velice nejasná.

Natáhl ruku po láhvi s vodou. Bylo to spíš nervózní gesto než výraz žízně, ale sotva pocítil první dotek vody na rtech, láhev zazátkoval a připjal si ji k pasu. Kdyby se znovu propadl a přežil to, stačilo by možná jenom trochu poopravit cestu na hromadu a znovu se pokusit vysvobodit. Při pohledu na otevřenou oblohu byla představa sebevraždy mnohem méně lákavá než dole v temném tunelu.

Přejel očima po zemi k místu, kam bude muset skočit, a pokoušel se objevit něco, podle čeho by mohl odměřit vzdálenost.

Nemohl však najít nic, vůbec nic.

Tarlach se zničehonic zašklebil a ustoupil o několik kroků dozadu. Je lepší dostat se příliš daleko než riskovat, že znovu spadne do jámy, pomyslel si a rozběhl se co možná nejrychleji po uvolněné zemině. Odrazil se od poměrně pevného povrchu hromady.

Když letěl vzduchem, připadalo mu, že se nikdy nedostane, kam chce, že ho skok nedonese dál než doprostřed křehkého škraloupu.

Doskočil na zem, ještě než mohl propadnout panice, a zoufale se škrábal na pevnou zem.

Částečně pevnou. Půda pod pravou nohou mu podjela a sesouvala se. Cítil, že se znovu začíná propadat, ale rukama se ještě stačil zachytit pevné země, zabořil do ní prsty a vyškrabal se ze sutiny. Lezl po čtyřech, dokud se nedostal až na pevnější místo, které sesuvem nehrozilo.

Chvilí ležel a čekal, až mu srdce přestane divoce bušit. Byl šťastný, že zůstal naživu, a divil se takovému zázraku.

Když ovládl emoce natolik, že dokázal opět rozumně uvažovat, mysl to přijala s povděkem; hrozilo totiž, že přílišné uvolnění by ho mohlo přivést do dalšího nebezpečí.

Nakonec, když si trochu odpočinul a uklidnil se na rozumnou míru, vstal a začal opatrně z vysokého a nebezpečného místa sestupovat.

Bouřlivákův radostný křik setřásl z paní Uny veškerou únavu. Rukou sokola přidržela ve strachu, že by se chtěl rozletět – křídlo ještě neměl zcela zahojené – zároveň však nohama pobídla koně. Společně pokračovali v cestě.

Potom už průvodce nepotřebovala. Tarlach jim jel v ústřety. Byl hrozně špinavý a jedno křídlo na helmici měl rozlomené téměř vedví. Seděl však na Radostné vzpřímeně a zdálo se, že mu to nečiní žádné potíže.

Sokol ji netrpělivě popoháněl, i když to bylo úplně zbytečné. Dorazili k sokolníkovi v okamžiku.

Byl velmi překvapený, když se s nimi setkal, ale vládkyně na jeho otázku jenom pokrčila rameny. „Tvůj okřídlený bratr byl neklidný a my jsme jeho obavy vzali vážně. Jak vidět, udělali jsme dobře. Co se stalo?“

„Setkal jsem se s dětským duchem...“

Pyra vyjekla a ruka jí vyletěla k ústům. Jerro odvrátil hlavu.

Una z Mořské pevnosti neřekla nic, ale její obličej získal mrtvolnou barvu, nezbledla, spíš zešedla. Pochopil, co se s ní děje.

Rychle se k ní natáhl. Chytil ji za ruce, které křečovitě svíraly otěže.

„Vynadej mi do bláznů, což taky jsem! Ale neublížil mi a snad už neublíží.“

Pohlédl na Pyru a Jerro. „K rozkladu dochází rychle, že ano. Adena říkala do hodiny – já toho ducha potkal včera v noci nebo dneska zrána. A ani jsem neslyšel žádný pláč, který má prý provázet její útok.“

„Máš pravdu, ptačí válečníku,“ odpověděl Jerro, „ale jak se ti podařilo uniknout, když ses s ním setkal?“

Potlučená helmice se sklopila. „Omlouvám se za svoji umíněnost a žádám vás o poshovění, dokud se nedostaneme k Ouenovi. On a ještě několik dalších lidí by to mělo slyšet také a jsem příliš vyčerpaný, než abych to vyprávěl víckrát než jednou.“

Nikdo ze čtveřice na zpáteční cestě moc nemluvil. Všichni byli unaveni a pohroužení do vlastních myšlenek. Tarlach držel volnou rukou sokola, jemně ho laskal a uklidňoval, ale hlavu měl skloněnou a myšlenkami byl zcela zjevně velmi daleko.

Una ho dohonila a držela svého koně těsně vedle jeho. Vína a smutek z toho, co by se ještě mohlo stát, jí naplnily srdce. Nemohla se ubránit, aby ho neustále nepozorovala a nehledala známky rozkladu, který s sebou až dosud vždycky dětský duch přinesl.

Konečně pocítil, že ho pozoruje; otočil se k ní, slabě se usmál. Nebylo těžké uhodnout, že má strach.

„Vážně si myslím, že jsem úplně v pořádku, paní. Jsem jen samá modřina.“ Oči mu potměly a hlas zněl pevněji a zároveň tišeji. „Když... když se ukáže, že nejsem...“

„Budeš moci odejít,“ odpověděla. „Jako muž. To ti přísahám.“ Zdvihla hlavu a přinutila se k úsměvu. „Věřím, že budeš v pořádku, i když jsi potkal zhoubného ducha – ať už se ti podařilo uniknout jakkoli.“

Pobídli koně a do Lormtu dorazili ještě před západem slunce. Byli úplně vyčerpaní, ale hned se vydali rovnou do

Ouenovy komnaty, kde čekali Duratan a Adena společně se starým učencem. Tam kapitán sokolníků konečně vypověděl svůj příběh.

Nezmínil se o svém strachu, jak se sám za sebe styděl, když se nad ním zavřela noc, ale když popisoval setkání s dětským duchem, nevynechal jedinou podrobnost, která mu na paměti vytanula, i když mluvil tiše a v obličeji se rděl. Připadla mu úloha, kterou by nikdo z jeho rasy nepředpokládal.

Vyprávění ukončil svým názorem na Adeelin stav a na to, co mohlo způsobit, že se jí ulevilo, a když odpověděl na několik otázek, týkajících se věcí, které předtím opomenul, vzdálil se od posluchačů. Netoužil po ničem než smýt ze sebe špínu podzemního světa a nalézt klid na lůžku.

Několik minut po jeho odchodu vyplnilo malou místnost tíživé ticho. Potom Ouena opustili i všichni ostatní a nechali ho, ať si odpočine.

Una pomalu šla do své komnaty, srdce měla těžké a bolavé, když si uvědomila, jaké zhoubě jen o vlasek unikl. Byla zcela zabrána do pochmurných myšlenek o tom, v jakém nebezpečí byl Tarlach a o své neschopnosti se s tím vypořádat navzdory varování, kterého se jí dostalo. Lekla se jako dítě, když se vedle ní zničehonic objevila Pyra. Sokolnická žena se omluvila, ale dál kráčela tiše až ke dveřím Uniny komnaty. Tam se napřímila, setřásla únavu ze svěřených ramen. „Rozhodla jsem se, Uno z Mořské pevnosti. Pojedu s tebou a tvým Horským sokolem do High Hallacku.“

## Kapitola 10

„Vstávej, kapitáne, nebo chceš snad prospat celý zbytek života?“

Tarlach se v odpověď na známý hlas otočil naznak a zaúpěl, jak namožené svaly zaprotestovaly proti nečekanému pohybu.

„Brennane! Kdy jsi přijel?“

„Není to dlouho.“ Poručík seděl na kraji postele. „Jak jsem slyšel, měl jsi dost práce. Bojoval jsi se psy-zabíjačky, potomky Temnoty, a usmířil hněv ducha. Vypadá to, že se ti zalíbilo být místním hrdinou.“

„Kde jsi o tom všem slyšel?“

„Zdá se, že všichni tady jsou tvými dobrodružstvími tak vzrušeni, že i příjezd naší rasy ztratil svůj mrazivý účinek.

Jeden stařík jménem Morfew nás oslovil, když jsme sesedali z koní, a dost nesouvisle nám o obou událostech vyprávěl. Nakonec nás vysvobodil další z místních obyvatel, vypadal spíš jako obchodník než učenec, ale byl stejně výřečný jako všichni ostatní. Ten nám vše popsal obsírněji a jasněji.“

„To byl asi Jerro.“ Kapitána zasáhl na okamžik nepříjemný pocit, ale obvykle se v lidech nemýlil. Nevěřil tomu, že by snad Adenin bratr mohl rozhlašovat podrobnosti, o kterých věděl, že by mohly uškodit.

Odhodil přikrývku a navzdory chladu v místnosti se posadil.

Brennanův zrak utkvěl na zarudlých modřinách na Tarlachově hrudi i rukách. „Co se ti to, při Rohatém pánu, stalo?“

„Spadl jsem do propasti, pamatuješ... Na tom není nic k smíchu, poručíku.“

„To ne,“ pokoušel se přítel potlačit široký úsměv, „ale nemůžu nevzpomenout, jak jsi býval pyšný, že jsi považován za nejlepší horskou lasičku z nás všech.“

„Možná právě proto jsem ještě tady a musím snášet tyhle tvoje urážky,“ odpověděl klidně.

Kapitán si najednou uvědomil, že slyší Bouřlivákovo jemné kvílení a rychle se k němu obrátil. Předpokládal, že ho uvidí srdečně se vítat se Sluncovkou, místo toho však zjistil, že se seznamuje s jakýmsi pěkným mladým sokolem. Ten si okamžitě uvědomil mužův pohled a rychle ho pozdravil typickým způsobem svého druhu.

Tarlach zmateně pohlédl na Brennana. „Kde je Sluncovka?“

Poručík sklopil oči, aby skryl smutek. „Okřídlená válečnice letěla se mnou až k táboru a pak mě prostě opustila, jako bych pro ni nic neznamenal... Ne, možná trochu přeháním, ale v každém případě mě opustila.“

„To je mi líto, příteli,“ řekl Tarlach jemně. „Se samičkami to vždycky bylo jiné než se samečky.“

Byla to pravda. Kdyby existovalo Sokolí hnízdo, ani by se samičky k mužům nepřipojily. Svolily s tím pouze u některých oddílů a to jen proto, aby zůstaly v blízkosti ptačích sameců a zajistily každoroční hnízdění – podřídily se změněným podmínkám, tak jak to zrovna teď měli v úmyslu udělat jejich pomalejší lidští přátelé. Jejich vztah se zvoleným válečníkem nebyl tak pevný jako mezi sokolím samcem a mužem. Pokud jeden z nich padl, držel ten druhý po něm smutek, když ale muže doprovázela ptačí samice, ani jeden z dvojice po ztrátě partnera neumíral a v oddílu žilo obvykle několik sokolích vdov. Obvykle si nakonec vybraly jiného sokolníka, třebaže je k tomu nikdo nenutil, a nezřídka mu zachránily život nebo zdravý rozum nebo jinak pomáhaly zkušenostmi ulehčit mladému válečníkovi chvíle, kdy bylo třeba, aby se přizpůsobil životu bojové jednotky veteránů.

Nebylo těžké pochopit jejich dost značnou rezervovanost. Kdysi se sokolí samice spojily s ženami jeho rasy, ale tenhle kontakt přerušily, když přišla Jonkara, aby svůj druh uchránil před jejím vlivem. Původně mělo být toto přerušení jenom dočasné a sokolí samice bojovaly společně se svými ptačími protějšky, aby pomohly mužům a osvobozeným ženám v jejich úsilí vymanit se z vlivu Temnoty. Jejich odloučení, ať bylo jakkoli potřebné, však zašlo příliš daleko a narušilo dřívější partnerské duševní souznění a tím v jistém smyslu dočasně napomáhaly Temným silám. Byl to i případ mužů, kteří přežili. I ti hledali způsob, jak se ochránit před budoucí nadvládou, která jim hrozila.

„Zůstala v táboře?“ zeptal se Tarlach po chvíli.

„Ne. Sluncovka nás doprovodila do Lormtu, a tady se velice rychle spojila s naší zaměstnavatelkou.“

„Cože?“

„Nikdo to nemůže mít paní Uně za zlé. Na to můžeme všichni přísahat, i když jsme z toho byli celí pryč. Viděli jsme to na vlastní oči. Stalo se to, ještě než si uvědomila, oč se jedná.“

„Tohle jsme nepotřebovali,“ mumlal. Věděl, že Una dokáže hovořit s válečnými ptáky, ale nikdy ho ani nenapadlo, že by se některý z nich rozhodl letět a bojovat s ní, zvlášť když už měla Odvážnou.

Natáhl se pro oblečení, které měl úhledně složené na stole. Všiml si, že všechno je vyprané a vyspravené. I helmice a další bitevní výzbroj byla v nejlepším pořádku. Musel být hodně mimo, když ani neví, že někdo jeho věci odnesl a potom je zase přinesl. Bouřlivák samozřejmě vetřelce a jeho úmysl poznal a nespustil poplach.

„Budou se muset podívat za vládkyní, a to rychle.“

Jeho druh na něj hleděl s jistým pobavením. „Klidně jsi mohl vyslovit její jméno,“ poznamenal. „My všichni jí taky říkáme jménem, když o ní mluvíme. Hrát si s tituly mi připadá hrozně těžkopádné.“ Lehkost se mu z hlasu vytratila a zvažněl. „Měl bys to vědět, Tarlachu. Než jsme odjížděli z Mořské pevnosti, celý oddíl se sešel a všichni jsme hlasovali. Dopadlo to jednoznačně. My také chceme nové Sokolí hnízdo a chceme ho na místě, které jsi vybral. Ať už válečný pán a další velitelé rozhodnou jakkoli, zůstaneme při tobě.“

Tarlach začal vrtět hlavou, ale Brennan rychle pokračoval dál. „Pět set mužů. Není to přesně to, co si přeješ, je to jen hrstka, ale přitom podstatná část oddílu, která se oddělila v naději, že se jí podaří někde najít místo, kde by se sokolníci mohli usadit – a nejen oni, my všichni. Nemůže se nám podařit vrátit se zpátky k životu, jaký jsme vedli, ale s trochou štěstí se nám možná podaří dosáhnout svého a zachránit náš druh před postupným vymřením.“

„To nejde bez žen,“ připomněl mu.

„I o tom jsme mluvili. V Mořské pevnosti je mužů málo a tamní lidé nemají o nic menší zájem než my na tom, aby neupadli zcela v zapomenutí a nevymřeli. Možná by se v tom mělo něco podniknout, domluvit se na nějakých pravidlech, i když to jsou lidé z Údolí. Koneckonců nejsme zase tak podivní jako bývalí Jezdci. Potomci vzešli z takového svazku by se lišili od obou našich národů, ale mohli by být o to silnější a mohli bychom dokázat udržet to, co je pro nás nejdůležitější. Smísení naší krve by nás také mohlo vyvést z dosahu Jonkařiny moci, takže bychom se už nemuseli obávat, že se znovu probudí.“

„To je pravda,“ přitakal velitel s povzdechem, „ale jestli se po téhle cestě vydáme, obávám se, že budeme muset přistoupit ještě na mnohem větší kompromisy, než bychom si sami přáli.“ Tarlach pokrčil rameny. O tom by se dalo diskutovat. „Možná nebudu žít dost dlouho na to, abych mohl zahájit jednání, pokud se obecný úsudek obrátí proti mně.“

„Potom tedy převezmu velení já a spolu s ním i celou naši práci a Rorick je zase připraven převzít všechno po nás, kdyby to se mnou dopadlo stejně... Netvař se tak překvapeně, kamaráde. Nejsi jediný, koho zajímá osud sokolnické rasy a ani jediný, kdo je v zájmu naší věci ochotný riskovat život.“

Kapitán svěsil hlavu. „Jen mě pořádně vyplísni. Podcenil jsem tě. Váš všechny. Moc se za to omlouvám.“

„No, stal ses prostě jenom obětí svého vlastního zvyku brát celé břemeno jenom na sebe. Chtěl jsem ti to říct jenom proto, abys věděl, že nejsi úplně sám.“

Tarlach byl dojat víc, než si přál, aby přítel třeba jen tušil, zároveň ho však i mrazilo. „Myslíš, že je nutné, abych si byl vaší oddanosti vědom?“ zeptal se potichu. „To bylo Varnelovo přijetí tak chladné?“

Bylo nepředstavitelné, že by se sokolnický válečný pán nedověděl, že Tarlach získal Havraní pole i o okolnostech, které to provázely. Elfthorn a ten druhý Sulcar, kterého zachránil, už jistě přinesli zprávy do Estcarpu, jestli už to dřív neudělali někteří jeho vlastní vojáci, kteří se vraceli do kraje čarodějek kvůli oněm událostem. Každý sokolník z High Hallacku se už během pár měsíců dozvěděl o útoku na Havraní pole. A kdo vedl útok nebylo těžké uhodnout – pouze Tarlach měl tak velký oddíl.

„Chladné – ne. Ale nesnažil se být příliš sdílný, alespoň ne v hovoru s níže postaveným poručíkem.“

„Smlouva s Mořskou pevností?“ zeptal se Tarlach ostře. Tu chtěl popsat sám, než se o tom začne cokoli proslýchat. Brennan zavrtěl hlavou. „O tom neříkal nic a pochybuji, že o tom vůbec ví. Drželi jsme to pořádně pod pokličkou a můžeš si být jistý, že jsem nevyzradil nic, na co se mě přímo nezeptali. Byl jsem šťastný, jakmile jsem se mu dostal z očí.“

Jeho velitel se přes všechny zmíněné starosti usmál. „Varnel není tak špatný. Víc vrčí než kouše, když má co do činění s někým z nás.“

„Možná, ale tys byl první nováček, kterého kdy oslovil jako syna. My ostatní se od toho dobrého velitele raději držíme v uctivé vzdálenosti.“ Modrooký válečník hned v dalším okamžiku znovu zvažněl. „Ptal se, jestli máš v plánu zůstat sokolníkem nebo jestli uvažuješ o tom, že se v Údolí usadíš jako jeho pán, a připadalo mi, že ho potěšilo, jak jsem byl překvapen, že se na něco takového může vůbec ptát; možná i víc, než když jsem ho ujišťoval, že nepomýšlíš na to, že bys svůj lid nebo oddíl opustil.“

„Válečný pán je obdařen velikou představivostí,“ podotkl Tarlach rozmrzele. „Jestli ho napadlo něco takového, udělal bych nejlépe, kdybych jel teď...“

„Už tam není, Tarlachu. Proto jsme se vrátili sem. Rozhodl se svolat Radu. Nás všechny, poprvé od doby, co jsme dostali zprávu, že Sokolí hnízdo bylo zničeno. Každý volný sokolník, schopný odpovědět, dostal rozkaz připojit se k němu nebo se za ním vydat na lodi.“

„Na lodi!“

„Má teď závazky v Linně. Stejnou výzvu poslal i těm, kdo už byli v High Hallacku předtím, než napjal plachty; je to asi tak šest týdnů. Máme se k němu přidat hned, jak vládkyně bude schopna cesty a my zajistíme loď, která nás odveze. Dokonce i obyvatelky vesnic se k němu musely připojit. Patrně si uvědomil, že by mohly zůstat prázdné, kdyby je nechal jen tak bez dozoru.“

„Varnel je velmi obezřetný,“ odpověděl Tarlach. „Proč jsi mi, při starém Sokolím hnízdě, o tomhle všem neposlal zprávu?“

„Protože to Varnel výslovně zakázal a nařídil nám zůstat až doteď v jeho opuštěném táboře, aby si mohl být jistý, že se

nám nebude chtít zapomenout na jeho rozkaz. Řekl nám, že se stejně nebudeme moci na cestu vydat o moc dřív a nechtěl tě znepokojovat, dokud nebudeš schopen za ním přijet sám.“

Kapitán se zachmuřil ještě více. Kolik toho jenom sokolnický válečný pán ví nebo dokáže odhadnout?

„Paní Una je připravena na cestu,“ pravil. „Můžeme vyrazit skoro okamžitě.“ Stiskl rty. „Co se má stát, ať se stane, ale doufám při Rohatém pánovi, že se na té radě nebude jednat o nás. A jestli ano, pak velice pochybuji o úspěchu našich plánů.“ Nebo o vlastních vyhlídkách.

Tarlach se energicky vydal teď už dobře známou chodbou a ostře zaklepal Uně na dveře. Odpověděla téměř současně, čímž potvrdila, že je nejen podle předpokladu ve své komnatě, ale i to, že na něj čekala.

Vešel dovnitř. Pohledem ho pozdravila Sluncovka, která trpělivě seděla na desce stolu, zatímco ji Odvážná lízala s takovou důkladností, jaké se nikdy předtím žádnému sokolu nedostalo.

„Říkal jsem si, jak se asi tihle dva budou snášet,“ obrátil se k vládce, která na obě zvířata shlížela s láskou a zjevným ohromením zároveň. „Zdá se, že si nemusím dělat vůbec žádné starosti.“

„Ne. Vždycky se měly navzájem rády. Je mi to líto, Tarlachu. Nedovedla jsem si vůbec představit, že by k něčemu takovému mohlo dojít, natož abych něco takového sama způsobila.“

Usmál se. „Já vím, paní. Brennan si tím je naprosto jist.“

„Způsobí... to nějaké potíže?“

„To nevím,“ odpověděl žoldněř upřímně. „Uvidíme, jak se věci vyvinou.“

„Ale je dovoleno, abych byla ve spojení s Odvážnou i Sluncovkou najednou?“

„Pokud vím, nic takového se zatím nestalo. Stejně jako u mnohých dalších věcí, má paní z Mořské pevnosti, to vypadá, že rozbíjíme dosud vžitá zvyklosti.“

Na okamžik válečnickovy oči potměly. „Nebezpečí, které vám třem hrozí, je mnohem větší. Ztráta jednoho z vás bude mít větší následky než u jednoho partnera, i když se zase ti dva zbylí budou moci navzájem podpořit a posílit tak, jak to my ostatní neumíme.“ Povzdechl si. „To je otázka, na kterou doufám nezakusíme odpověď na vlastní kůži.“

„To si přeji z celého srdce i já.“

Tarlach odpověděl na pozdrav válečnému ptačímu příteli a podrbl Odvážnou za ušima. Potom pohlédl na vládce a sdělil jí obsah vzkazu, s nímž za ním Brennan přišel.

„Do hodiny můžu vyrazit, a jestli je to zapotřebí, tak i do půl hodiny,“ ujistila ho Una, „i když bych byla raději, kdybych měla více času rozloučit se pořádně s hostiteli.“

Zaváhala, ale pak se rozhodla mluvit otevřeně, protože na to měla právo. „Pyra pojede s námi. Slíbila, že předá zprávu svým sestrám ve vašich vesnicích o tom, co si myslí o Mořské pevnosti a Havraním poli.“

Tarlach ztuhl. „Sokolnice?“

„Ano. Je pochopitelné, že doposud s odhalením otálela.“

Tarlach přikývl, ale přesto se dál kabonil. Měl zlost sám na sebe, že je takhle slepý. Tížil ho však i veliký úkol, který ho čeká. Byl si dobře vědom, nakolik je pro všechny jeho lidi tato mise důležitá. Chystal se postavit za to, aby měly ženy právo samy se rozhodnout a byl přesvědčen o nezbytnosti změnit nebo zmírnit některé prastaré postoje. Přesto věnoval tak málo pozornosti té, která pomáhala pečovat o Unu, když to bylo zapotřebí, že úplně přehlédl charakteristické znaky, podle nichž měl poznat, kým je. Zdálo se, že si zaslouží stejného pokárání jako se dostalo jednomu z nejtvrdohlavějších mužů v četě velitele Xorocka, která proslula tvrdostí.

„Řekni jí o nové situaci, která vyvstala,“ ozval se rozmrzele. „Možná nebude chtít riskovat bezprostřední blízkost takového množství mužů. Kdyby bylo po mém, nedovolil bych, aby s námi jela, vždyť co zmůže pět set mužů proti takovému počtu?“

Zamračila se. „Tak daleko to nedojde.“

Žoldněř sklopil hlavu. „To by nemělo, ale... Ví, že se chovám jako zbabělec, ale moje plány mi připadaly jednodušší, když mezi námi a větší částí sokolnického národa ležel oceán. Cestu z Linny do Mořské pevnosti je možné překonat za tři týdny, a to je málo na to, abychom se cítili bezpeční.“

Narovnal se. „Ať se stane cokoli, nedovolíme, aby Mořská pevnost nebo Havraní pole byly naším válčením zpusťeny.“

„Žádné válčení nebude!“ vyhrkla Una z Mořské pevnosti. „Poslouchej mě, Tarlachu, a věř víc svému lidu a svému válečnému pánovi. Uvědomuješ si skutečné nebezpečí, které ohrožuje tvoji rasu, a všechno, co udělal nebo v co doufal, že uděláš, ať už jsi postupoval dobře nebo špatně, bylo namířeno k odvrácení tohoto nebezpečí. Možná i přesto bude tvoje spojení se mnou odsouzeno, ale dokázal by Varnel dát průchod bezuzdné odvetě na dvou nevinných Údolích ať už přímo nebo prostřednictvím vašich osobních šarvátek? Byl by snad natolik hloupý, aby to udělal? Cožpak by vás postavil před skutečnost, že by vaši sokolníci pozbyli u ostatních národů důvěry a těžko pak sehnali práci pro své meče? Vládce by musel být šílený, aby přivedl do svého panství známého záškodníka.“

„Ne. Tak zní má odpověď na obě tvé otázky. Varnel je slušný a rozvážný muž. Jinak by nemohl dosáhnout svého postavení ani nás držet pohromadě tak, jak se mu to dařilo v posledních osmi letech.“

Potom se usmál. „Máš pravdu, Uno z Údolí Mořské pevnosti, jako obvykle. Zbytečně jsem svým obavám přikládal přílišný význam... Teď tě nechám o samotě, aby ses mohla připravit. Chtěl bych vyrazit co možná nejdříve, jak jen nám zdvořilost dovolí.“

## Kapitola 11

Neuplynulo ani tři čtvrtě hodiny, když se skupina sokolníků s paní Unou a Pyrou shromáždila na větrném nádvoří. Přišli tam i ostatní obyvatelé Lormtu – učenci i dělníci, aby jim popřáli šťastnou cestu.

Tarlach se rozloučil s Ouenem a se všemi ostatními, co mu tolik pomohli, položil Radostné ruku na krk a chystal se nasednout.

Zastavil se a otočil, když zaslechl jemné a zvláštní volání jména, které mu dala Una.

U brány stály dvě holčičky. Tu, která promluvila, poznal hned.

„Adeelo!“

Hlas jí postačil k tomu, aby ho rozeznala mezi ostatními muži s helmicemi na hlavách, a doslova se k němu vrhla.

Zmateně se podíval nejprve na Unu a pak na Brennana, a potom poklekl, aby dítě chytil.

Adeela mu padla do náruče a radostně ho objímala. „Horský sokole, jsem tak ráda, že tě vidím! Bály jsme se, že tě tu nenajdeme, protože tě musíme varovat před sultanisty.“

Ohlédl se přes rameno na její společnici, byla to holčička tak asi desetiletá nebo jedenáctiletá.

Pokud Adeela nevěděla, s kým jedná, tahle to věděla docela určitě. Zoufalým gestem se pokusila zadržet mladší děvčátko a teď tam stála a vyděšeně se na něj dívala.

„Kathreen?“ zeptal se. Nebylo to nijak zvlášť pozoruhodný odhad, uvážíme-li, jak si ty dvě byly podobné. Nebyla sice tak rozkošná jako její sestřička, ale měla velice jemné rysy a byla také moc hezká. Kdyby měla možnost dožít se dospělosti, byla by dozajista nevšedně krásná.

„Ano. Promiňte, ptačí válečníku. Moje sestra neví...“

„Nic se nestalo,“ ujistil ji spěšně. „Neděs ji. Toho už si užila až až.“

Oči všech byly upřeny na ty dvě. Unu dítě v Tarlachově náruči doslova okouzlo. Ouenovi se obvyklá laskavost a vřelá účast zjevně zračily ve tváři. A dalo se z ní vyčíst ještě něco víc, zvědavost a touhu po poznání tak zjevnou, až téměř pociťoval vnitřní bolest. Jen sebeovládáním se přinutil zůstat v klidu, i když se těch dvou chtěl zeptat na spoustu věcí.

Tarlachovi druzi ale na sobě nedávali své pocity znát. Byli skutečně jenom ztuhlí překvapením stejně jako všichni kolem nich nebo se jenom prostě ovládali, protože tu nebyli sami?

Kapitán zdvihl hlavu. Příchod duchů – protože bylo zjevné, že dívky duchové jsou – sám ničím nepodnítl, ani si nevymítal tak bouřlivý pozdrav té maličké, ale projevil jim lidskou zdvořilost a vroucnost, jaké je schopen..

„Nejsou to živé děti,“ pravil ke své družině a potom obrátil pozornost ke starší dívence. „Adeela se zmínila o jakémsi varování,“ poznamenal.

Přikývla až nedětsky vážně. „Neseme, nebo spíš já nesu, moc důležitou zprávu, ale všechny tyhle lidičky kolem vyděsí stejně jako mého milovaného Morfewa. Nemohli bychom si s tvými společníky a představiteli Lormtu pohovořit někde o samotě?“

„Samozřejmě, dítě,“ odpověděl Ouen okamžitě. „Pojď dovnitř, tam nám můžeš všechno v klidu vypovědět.“

Brennan vyrovnal krok s Tarlachem. „Myslel jsem, že tam existoval jenom jeden duch a žeš ho poslal na dlouhou cestu,“ zasyčel.

„To jsem si myslel taky, kamaráde,“ zamumlal v odpověď velitel, „a z posledních sil si přeju, aby tomu tak skutečně bylo. Ať už měly k návratu jakýkoli důvod, obávám se, že zprávy, které přinášejí, nevěstí nic dobrého.“

Brzy už se všechno dozví. Ouen odvedl žoldnéře a své nejbližší druhy do jedné z malých studoven, kterou měl zvlášť v oblíbě, a poté, co si mladší účastníci přinesli na požádání židle, pokynul všem, aby se posadili.

Adeela začala protestovat, když se ji kapitán pokoušel posadit, ale Una k nim rychle přešla s Odvážnou v náruči.

„Pomohla bys nám, Adeelo? My si teď potřebujeme promluvit s Kathreen o vážných záležitostech. A moje kočička Odvážná se chová jako malý zlostný skřet, když se jí nikdo nevšímá. Myslíš, že by sis s ní mohla chvíli pohrát a potěšit ji?“

Oči dítěte se rozjasnily, pohládila kočku po kožíšku. „Ano, paní! Budu s ní zacházet velmi jemně!“

Zanedlouho už seděla v koutě s Odvážnou a tětivou luku, kterou jí věnovala Pyra, aby si měla s čím hrát.

Když se vládkyně vrátila ke stolu, byli už všichni na místě. Jako ostatní, i ona upřela pozornost na Kathreen. Dívka před nimi seděla se sklopenýma očima, jako by nevěděla, jak začít.

Ticho nakonec prolomil Tarlach. „Adeela nám řekla, co se vám stalo, ale možná bys nám to mohla popsat podrobněji, jestli máš dost času.“

Kathreen přikývla. „Máme tolik času, kolik potřebujeme. Co byste chtěli vědět?“

„Žili jste v Lormtu nebo na nějaké farmě poblíž?“ zeptala se Adena.

„Ne. Tehdy se právě pohnuly hory a spousta lidí se stěhovala z místa na místo. Lormt ještě nestál moc dlouho, ale byl silný a bezpečný a poutníci tu na nějakou dobu zůstávali, aby si odpočinuli, než se zase vydají na další cestu.

Tatínek musel přestěhovat naši domácnost – nějakí adepti Temnoty otrávilí naši zemi jako odplatu za to, že jsme se k nim nepřidali, a nikde nic nerostlo. Někakou dobu jsme tady pobývali.“

Zachvěla se. „Byl s námi i No-el. Byl to syn mladšího otcova bratra a byl o hodně starší než my. Než jsem se narodila, byl jediným otcovým dědicem, když jsme se ale narodily my dvě, dědictví mu náleželo až po Adeele.“

Slzy jí vstoupily do očí. „Nikdy jsem netušila, že nás nenávidí. Nevěděl to nikdo. Hrál si s námi a rozveseloval nás celou cestu, hlavně Adeelu...“

Když jsme došli do té jeskyně, myslela jsem si, že jde zase o nějakou další hru. Říkal, že schoval nějaké lesklé kamínky a že je Adeela má najít. Už to dělal dříve a mé sestře se tato hra moc líbila.“

Vzhledla. Její trápení bylo tak očividné, že ji Una už už chtěla poprosit, aby na to všechno zapoměla, aby se vydala dál po poslední cestě s čistou myslí a nikdy už nemyslela na to, co se kdysi přihodilo.

„Chtěla jsi zůstat na tomto světě, když tě poslal na dlouhou cestu?“ zeptala se Una jemně. Všichni kolem, lormtští i sokolníci, čekali napjatě na odpověď. Šlo tu o cestu, kterou se dříve či později vydá každý z nás, a nebude vědět, co ho čeká. Teď tu před nimi stála dívka, která znala alespoň její první část, a všechny velmi zajímalo, co jim o ní může

povědět.

S velkým úsilím se ovládala. Musí se přece chovat jako dospělá, tak se rozhodla. „Po tom, co No-el... když jsem umřela, věděla jsem, že bych měla odejít, nemohla jsem však snést pomyslením, že tu nechám sestřičku samotnou. Byla tak malá a tak vyděšená, uvězněná v té hrozně tmě.“

Upřela oči na ruce, které měla pevně sepnuté v klíně.

„Nevěděla, co se děje ani co má dělat. Pořád běhala sem a tam po jeskyni. Ani si neuvědomovala, že upadla nebo se uhodila. Když už se příliš unavila, lehla si ke vchodu, plakala a volala mě a naše rodiče a dokonce i No-ela, abychom jí pomohli.“

Pokoušela jsem se ji zastavit, zadržet ji, ale... nemohla jsem udělat nic, aby mě viděla.“ Kousla se do rtu. „Myslela jsem si, že je to třeba proto, že je tak malá a rozrušená, ale když jsem přišla domů, bylo to stejné. Nepodařilo se mi nikoho přesvědčit, že tam jsem. Dokonce jsem se nemohla ani nikoho dotknout. Mé ruce prostupovaly jejich tělem.“

Tarlach se podíval na Unu a potom přivřel oči. Rychlá smrt válečníka v boji je jedna věc, ale tohle... a to, co následovalo, bylo hrozné, ba ještě horší. Sotva si dokázal představit, jak by takový zážitek strávil muž, natož malé citlivé dítě.

Dívka si neuvědomovala jeho reakci. Odhodlala se k velice nepříjemnému kroku a byla rozhodnuta se s ním vypořádat co možná nejlépe.

„Protože jsem jí nemohla přivést pomoc živých, vrátila jsem se ní a čekala, až přijde její čas a připojí se ke mně. Doufala jsem, že se mi podaří nějak se k ní dostat a říci jí, že se nemá čeho bát.“

Postupem času se zklidnila a ztišila, až jsem byla přesvědčena, že už dokáže vycítit moji blízkost, ale když se osvobodila, bylo to, jako by byla v moci něčeho šíleného a divokého. Zůstala pořád stejně hezká jako předtím, než zemřela v jeskyni, ale obličej...“

Kathreen se zamračila, hledala slova.

„Už netančila ani si nehrála, jako by už to uvnitř nebyla ona. Pokoušela jsem se s ní spojit, ale zdálo se, že mě vůbec nevidí. Rychle probíhala jeskyněmi sem a tam, aniž by cokoli vnímala.“

Dívka se znovu zachvěla a zmlkla. To, co bylo dál, nenáviděla, ale byla to součást jejich příběhu a musela s tím ven.

„Dny mýjely a lidé nás začali hledat. No-el dostal strach, že najdou naše těla anebo, což bylo pro něj mnohem horší, že je Adeela třeba ještě živá. Vrátil se, aby zakryl stopy svého strašného činu.“

Adeela... Adeela tam čekala. Poznala, že je v podzemí a přišla k němu. Viděl, že stojí vedle něj a současně viděl ležet na zemi její tělo. Nikdo tehdy nevěděl, co by mu mohla udělat, ale on vykřikl a snažil se utéci.

To neměl dělat. Letěla za ním. Běžela rychle, rychleji, než kdy běžel i nejrychlejší kůň. Vlastně se na něj nedívala, ne přímo na něj, ale skrz něho, a objala ho pažemi. Potom se zdálo, že o něj ztratila veškerý zájem.“ Oči upřela na stůl před sebou. „On... než došel do Lormtu, začal umírat. Nejdřív jsem si myslela, že tenhle strašlivý skutek znamená konec, že nás už pomstila a že teď může přijmout smrt, ale to ona nedokázala. Už to nebyla moje malá sestřička, ale jakási zloba nebo nenávist, která jen vypadala jako ona. Adeela byla to nejsladší, nejněžnější stvoření na světě. Nikdy by nikomu neublížila, ať by jí provedl cokoli.“

„Jak je možné, že ji lidé mohli vidět?“ zeptala se Duratan a poprvé tak přerušila její vyprávění. „Ty jsi zůstala neviditelná.“

„Adeela se nikdy nestala skutečným duchem, dokud ji Horský sokol neosvobodil.“

„To ty jsi křičela po každém útoku?“

Přítakala. „Nemohla jsem to vydržet. Většina z těch ubohých lidí si nezasloužila zemřít...“

„Proč mě ušetřila?“ zeptal se rychle velitel sokolníků.

„Myslím, že proto, že vás našla, jak ve tmě spíte. Aspoň si vás se svou bývalou zvědavostí prohlížela, když jsem ji dostihla. Všichni ostatní lidé se jí děsili a někteří se ji dokonce pokoušeli zabít.“

„Myslel jsem si, že to tak nějak bude... Nepokoušela ses s ní ze začátku mluvit?“

„Ano, jenomže ona mě pořád ještě neslyšela, tak jsem prostě jenom dál čekala a doufala.“

Adeně se sevělo hrdlo. „Ty jsi strávila celá ta léta, všechna ta staletí uvězněná v temnotě?“ zeptala se tiše.

„Kdepak! Mnohokrát jsem byla venku, v Lormtu i chalupách kolem. Hrozně ráda jsem poslouchala vás, jak mluvíte, i když jsem úplně všemu nerozuměla.“

Žena se na ni zaraženě podívala. „Tys byla tady, přímo za našimi zdmi, a my tě zase nechali odejít, aniž bychom ti jakkoli pomohli?“

„A jak jste to mohli vědět?“ zeptala se Kathreen logicky. „Byla jsem tak šťastná, když jsem navštívila Lormt. Chudák Adeela vždycky bezpečně spala. Budila se jenom v zimě.“ Najednou se jí roztřásly rty. „Ona... ve spánku na vše zapomínala.“

„Proč jsi tedy nemohla zůstat u nás, dítě?“ zeptal se Ouen. „Nemohla jsi přece své sestře zabránit —“

„Ale ano, mohla! Zabránila jsem jí, aby vyšla z jeskyni. Nemohla se přese mě dostat, víte, a vždycky se mi podařilo chytit ji, než vyšla ven. Jenom v temnotě jsem ji nemohla ovládat.“

„Teď už byste obě měly být volné,“ poznamenal Tarlach, „a přesto jste ještě na tomhle světě a my vás vidíme.“

„Nemohly bychom s vámi pořádně mluvit, kdybyste nás neviděli, a tak nás Jantarová paní takhle obdarovala. Víte, ona dokáže spoustu věcí.“

„Gunnora?“ zašeptala Una. „Viděli jste ji?“

„Ano, je opravdu nádherná!“ Dívka se usmála při vzpomínce na šťastné setkání. „Objala nás a přivítala nás tak hezky, že jsme si připadaly, že jsme už doma, i když jsem věděla, že než se tam dostaneme, čeká nás dlouhá, předlouhá cesta.“ Po chvíli ovládla vzrušení a dál pokračovala v rozhodném tónu. „Věděla, co jste udělal pro Adeelu, Horský sokole, jak jste byl laskavý, třebaže jste se bál, jak jste poznal, že je nevinná, přestože dokázala tak strašlivě ubližovat, jak jste se k

ní choval něžně, místo abyste projevoval nenávist, i když jste věděl, že by vám mohla přivodit otřesnou smrt. Jantarová paní říkala, že vás nikdy za to nebude moci dost odměnit, ale že se na celý tenhle svět řítí veliké nebezpečí a že by vás mohla před ním alespoň varovat. Já... já jsem jí nabídla, že když jste pomohl sestřičce, ráda to udělám a ona s tím souhlasila.

Gunnora mi všechno velice pečlivě vysvětlila. Úplně všemu jsem nerozuměla, ale ona říkala, že to nevadí, když to všechno správně zopakují.“

„Tak povídej, Kathreen. Jen nespěchej a neboj se nás.“

„Mnoho bran se otevírá do tohoto světa. Sami předkové nás všech lidí sem původně jednou takovou přišli. No, a my se pro toto místo hodíme a více méně i spolu navzájem vycházíme, avšak některé brány vedou do míst, kde žijí lidé, kteří jsou moc zlí.“

„Temnota!“ zasykl Brennan.

„Ne, v tomto případě mluvím jen o špatných lidech, kteří jsou pro všechny vyjma sebe samých nebezpeční. Jsou to všechno válečníci, samí muži, a jsou ve službách pána, kterému říkají Sultan. Považují ho za lidské ztělesnění jejich boha. Jsou přesvědčeni, že všichni ostatní lidé nemají žádnou cenu a nezaslouží si žádná práva, a dobyli celý jejich svět.“

To už se stalo hodně dávno, více než před čtyřmi sty lety. Domnívali se, že všichni ti ubozí lidé, které využívali jako otroky, v sobě nemají ani trochu bojovnosti. Ale mylili se a ti lidé se scházeli a společně pracovali na vzpouře. Dokázali to všechno udržet v tajnosti, protože se jich nikdo neobával a neměl pocit, že je třeba je hlídat. Přesto byli samozřejmě velice opatrní.

Když už byli připraveni, zaútočili všichni najednou, na celém světě. Sultanisté byli nesmírně překvapeni a v mnohých zemích byly jejich armády na hlavu poraženy. Zbylé vojsko muselo vzít nohy na ramena a s nimi i všichni jejich lidé, co se zabývali na dobytých územích.

Ted' se museli vrátit do své původní země a bojují za to, aby si ji udrželi. Jsou stateční a velice obratní a je jich hodně. A navíc brání jen krátkou hranici. Zbytek jejich země hraničí s oceánem a jejich nepřátelé zatím nemají lodí a ani je nedokáží ovládat. Přesto však obránci ví, že nedokáží zvítězit. Půda je u nich velice suchá a urodí se jen málo plodin, nestačí to pro všechny. Mimoto je to rovinatá země, takže až se k nim jednou nepřítel dostane, bude velice složité ji ubránit.“

„Takže sultanisté jsou v nelehké situaci, ale podle toho, co říkáš, si to plně zaslouží. Jenom nechápu – co má tohle všechno společného s námi?“ zeptal se Tarlach.

„Kdysi dávno tam žili lidé, kteří dokázali vyzývat jistou Sílu. Tehdy se jich Sultan obával a většinu z nich pozabíjel i s rodinami, ale ti nejsilnější z nich si dokázali vytvořit provizorní brány a prchli do různých světů. Ty brány se liší od obvyklých, je možné je použít všeho všudy dvakrát: aby bylo možno odtamtud odejít a vrátit se. To samozřejmě působilo obtíže, ale jim to tak stačilo. Jejich nepřátelé za nimi nemohli, když už se jim jednou podařilo uniknout. Pouze dva bratři byli zabiti, než mohli odejít, a jejich brány proto zůstaly nepoužité.“

„Vedou do našeho světa?“

„Ano. Chtěli žít společně... V tamté krajině už teď nikdo nedokáže takovou bránu udělat, ale jeden učenec se teprve před rokem o těchto dvou dozvěděl a přišel na to, jak pracují. Dříve či později by byly vyzkoušeny, ale zoufalá situace sultanistů způsobila, že k tomu došlo dříve, než si kdokoli mýsl. Vyslali špióny. Ti naši zemi projeli, většinou na člunu, protože se jejich brána otevřela do oceánu. V noci hledali místa, kde by mohli nepozorovaně přistát a po důkladném průzkumu se zase vrátili domů. To byla nejtěžší část, ale dokázali, že je to bezpečné, a podali zprávu o tom, že tato země je pro ně vhodná. Měli tím na mysli, že by se dala snadno a rychle dobýt.“

„Chtějí projít poslední zbývající bránou,“ pronesl Tarlach. „Co mají v plánu?“

„Pošlou sem velkou flotilu se všemi vojáky, které právě nebudou potřebovat. Až získají dost velké území, kde by mohli bezpečně žít, přivolají zbytek svých lidí a nepřátele ponechají ve starém světě.“

„Kde v Estcarpu se chystají vylodit?“

„Ne v Estcarpu. V High Hallacku. Vybrali si přístav Mořské pevnosti, Horský sokole. Je to nejbližší brána a domnívají se, že tam žije tak málo lidí, že je budou moci vyvraždit a obsadit celé území dřív, než se vůbec někdo dozví, že připluli.“

„Mořskou pevnost!“ vykřikl Brennan.

„To není tak hloupé,“ řekl velitel. „Přístav je malý, ale výhodný a je jediný na celém dlouhém pobřeží. Ty, co jsou dál na jih, pokud je vůbec zkoumali, jsou velice rušné a ve většině z nich nebo v jejich okolí tráví zimu Čisté štíty – Kathreen, mám pravdu, když si myslím, že zatím spíš hledají vhodné místo na přistání než samotný boj?“

„Ano. Mají pouze tři měsíce na otevření Brány. Ta činnost samotná jim potrvá nejméně měsíc, pokud všechno bude probíhat hladce. Potřebují pevnou i hodně vyvýšenou zemi, jinak nebudou schopni shromáždit dostatečné množství Síly, která udrží bránu otevřenou na tak dlouho, než se podaří všem jejich lidem i zvířatům i s majetkem projít...“

Nechápu přesně, jak to funguje...“

„My taky ne,“ ujistil ji Ouen. „A ani to není třeba, že, kapitáne?“

„Ne. Důležité je, abychom sultanisty nevpustili do hor Mořské pevnosti... Mají běžné zbraně?“ Kolderští vlastnili zvláštní hrozné zbraně a dodávali některé alizonským Psům. Tady by to mohlo být stejné.

Energicky přikývla. „Paní Gunnora tohle zvlášť zdůraznila. Používají meče, kopí, obyčejné zbraně. Žádnou magii.“

„Kolik vojáků je v jejich flotile, Kathreen? To ti Jantarová paní taky určitě řekla.“

„To ano,“ odpověděla dívka okamžitě. „Šedesát tisíc.“

Pro ni to bylo jen vysoké číslo, více méně bez dalšího významu, ale ti, co ji poslouchali, úplně zkameněli. Mnohé národy, celé rasy, které obývaly jim známé země, takového počtu nedosahovaly a nebylo jich tolik ani před válkou, která je stála obrovské oběti.

„Ať je jejich síla jakákoliv, musíme je zastavit,“ řekl Tarlach rozhodně. „Pokud se vojsko dostane přes Mořskou pevnost do vzdálenějších zemí, bude trvat celou řadu let a bude stát spoustu životů, než se je podaří všechny zcela vypudit, pokud to bude vůbec možné, o čemž dost pochybuji, když se sem za vojáky dostanou i jejich lidé, aby je podpořili.“

„To je nám jasné,“ odsekl Brennan. „Nechybí nám odhodlání, ale bojovníci, aby se nám podařilo takovou skutečnost zvrátit.“

„Asi ano,“ odpověděl kapitán.

Z hlasu i výrazu tváře bylo jasné, že Tarlach přemýšlí. Prudce vstal a začal rychle přecházet po místnosti. Jeho přátelé si odedávna pamatovali tento zvyk. Pokaždé, když ho čekalo nějaké vážné rozhodnutí, se choval podobně.

Všichni ho několik minut pozorovali, nikdo nic neřikal ani se nepohnul z obavy, že by mu přerušil tok myšlenek.

Nakonec se zastavil a opět se postavil čelem ke svým druhům. „Podle toho, jak se teď věci mají, nepřipadá vítězství v úvahu, ale mohli bychom po nějakou dobu vetřelce zdržet, pokud nám bude štěstěna přát a daruje nám dostatek dní, abychom se mohli připravit na jejich příchod.“

Kathreen, mohla bys nám říct, kdy se tak asi stane?“

„Jantarová paní říká, že asi do dvou týdnů, Horský sokole.“

Sokolník se otočil na podpatku zády k nim. Ramena mu poklesla. Takže skončili ještě dříve, než začali. Do High Hallacku se nedostanou dřív než za dva měsíce, i kdyby na ně už teď čekala u břehu loď, na které by mohli odplout. Una z Mořské pevnosti ho chvíli pozorovala. Z jeho výrazu četla zklamání a sdílela ho s ním, potom jí ale v očích šlehl plamen a prudce otočila hlavu k dítěti. „Brány nás dostaly na scestí a brána nás také může z něho odvést a zachránit! Kathreen, vrať se teď ke Gunnoře a předej jí vzkaz ode mne. Řekni jí, že její varování je zcela bezcenné, ne – že je obyčejnou krutostí – pokud nám zároveň neumožní nějak invazi zabránit. Ať nám teď otevře bránu do Údolí Mořské pevnosti, ke kulaté věži, abychom mohli vymyslet možný postup a začít jednat a neztrácet zbytečně čas.“

Tarlach se prudce otočil. „Nezapomeň připojit k téhle prosbě i moje jméno a taky ji požádej, jestli by mohla otevřít ještě jednu bránu – do Linny.“

Usmál se, když viděl, jak se vládkyně mračí. „Nechmuř čelo, paní. Jsi-li hotova pro dobro naší věci riskovat hněv Velkých vládců, byl bych určitě podlý, kdybych tě teď opustil. Pokud sultanisté ovládnou High Hallack, zahynou sokolníci stejně jako lidé z Údolí.“

Upřel oči na dětského ducha. „Jdi a vyříd' naše díky, Kathreen. Přeji tobě i Adeele, aby vaše cesta brzy našla dobrý konec.“

Adeela s lítostí opustila Odvážnou a přešla k sestře hned, jak ji Kathreen zavolala. Zdvihla drobnou ručku, aby Tarlacha pozdravila. Potom se už ani jedna z dívenek nepohnula a za malou chvíli obě zmizely, byly pryč, navždy opustily říši živých lidí.

## Kapitola 12

Jak se vteřiny pomalu vlekly, jako by to byly celé hodiny, nikdo v místnosti se ani nepohnul.

Nic se nedělo a zdálo se, že se ani nic nestane, potom se ale zničehonic vzduch uprostřed haly zachvěl a před nimi se objevil dlouhý tunel, v dále lemovaný zezadu osvěcenými mraky.

Kapitán ještě chvíli vyčkával, než si konečně s úlevou oddechl. Jen jedna brána, ale vlastně ani nečekal, že by se otevřela i druhá. Jantarová paní už toho udělala až dost. Zbytek byl v rukou lidí a jejich mečů.

„Honem,“ pobídl jemně druhy, „přiveďte koně a výstroj. Myslím, že ještě máme čas, ale paní Una a poručík tu zůstanou se mnou pro případ, že by se brána začala zavírat. Alespoň my projít musíme.“ Naštěstí byla místnost v prvním poschodí a chodba i dveře byly dost široké na to, aby sem prošla i zvířata. Také brána byla dostatečně široká.

Pyra tiše zaujala místo po boku trojice.

Zavrtěl hlavou. „Ne, ty tady zůstaň. Jdeme bojovat a možná i zemřít, ne budovat nový život, jak jsem doufal.“

„To je ještě pádnější důvod k tomu, abyste s sebou měli další léčitelku. Paní Una v téhle roli asi nebude moc platná, protože si s největší pravděpodobností bude činit nárok na místo vedle tebe, jak jí velí její vladařská povinnost. A co se týče ostatního,“ pokrčila rameny, „co se má stát, ať se stane.“

Všimla si, jakým způsobem pozvedl hlavu a pobaveně se usmála. „Slyšela jsem tě používat tuto větu, Horský sokole, ale stejně tak ji lze slyšet i ve vesnicích. Jsme koneckonců z jedné rasy.“

„A také stejně tvrdohlaví,“ zamumlal, ale už se nepokoušel ji od jejího odhodlání odrazovat.

Zanedlouho se zbylí sokolníci vrátili, ale když už byli všichni připraveni, zůstali stát jako přimrazení, zírali do mlhou zahalené chodby, nikomu se nechtělo vstoupit jako prvnímu.

Na těch dvou dětech nebyla ani známka Temnoty – toho by si sokoli všimli – a bylo zjevné, že Kathreen plně věří každému slovu, které vyslovila, patrně se je naučila napůl z paměti, ale co když ji je nenaučila Gunnora? Je možné, že by se mohl duch nechat takhle oklamat?

Co když to mocné stvoření nepocházelo vůbec ze Světla a tahle brána vede do nějakého vězení, z něhož není úniku, nebo do síně ovládané démonem Stínu? I takovéto pochybnosti měly své oprávnění a bylo zcela v pořádku, že uvažovali i tímto způsobem, protože se smyslům nedalo vždycky věřit, pokud do hry mohla snadno vstoupit iluze. A toto byla magie nejvyššího stupně...

Odvážná se protáhla a vydala se k chodbě, ocásek pěkně vztyčený. Jedenkrát netrpělivě zamňoukala a pak skočila dovnitř a zmizela všem z očí. Sluncovka krátce zakřičela a pustila se za Odvážnou.

Una se narovнала. Sevřela pevněji Orlový otěže. „Ostatní mohou jít s námi nebo se vydat po moři, ale já jdu za svou kočkou a sokolem.“

Kapitán ji rychle předjel. Čeká-li je nějaká pohroma, bylo na něm, aby ji zaštitil, byť i jen na malou chvíli... Rychle se rozjel a sotva dechu popadaje, úplně ztratil orientaci. Nedokázal říct, jakým směrem se ubírá nebo jestli vůbec ještě jede ve vzpřímené poloze.

Něco nebo někdo byl vedle něj. Dotkla se ho čísi ruka. Cítil jizvy na zápěstích a prsty je pevně sevřel. Oba uklidnilo, když vířili jakoby nekonečnou mlhou společně.

Záhadný pohyb ustal stejně náhle, jako začal. Sokolníkův kůň klopýtl a zakolísal a opět nabyl ztracené rovnováhy. Tarlach se rozhlédl a zjistil, že spolu s Unou stojí v jednom z obydlených údolí Mořské pevnosti, na cestě ke kulaté věži, která byla jejich cílem.

Rychle pustil její ruku a spěchal na pomoc svým druhům a koním, kteří se začali vynořovat za nimi.

Hlavou měl vztyčenou a oči mu hořely hrdostí a ještě něčím víc. Že by tito muži šli za ním proti jakémukoli nepříteli ve zbroji, to věděl, ale když se za ním vydali tím podivným tunelem, vydali se vlastně vstříc tomu, co je nejvíc děsilo – magii, mocné magii, která měla sílu podobnou té, která si kdysi celý jejich rod zotročila a téměř zničila. Nikdy jim ve svém srdci nevzdal takovou Čest jako právě v tuhle chvíli a nikdy si více neuvědomoval jejich oddanost službě nebo silnou náklonnost k němu.

Potom se v hloubi duše otfásl. Jeho rozkazy, válka, do které je hodlá vyslat, bude mmohé z nich stát život.

Neměl ale čas přemítat nad tím příliš dlouho. Jejich příjezd nebyl nikterak dramatický a jezdcí i válečníci, kteří běželi po svých, už k nim spěchali, aby co nejdříve potvrdili příchod.

První, kdo k nim dorazil, se postavil vedle Tarlacha.

„Kapitáne, co...“

„S vysvětlováním se teď musí počkat. Sežeň Roricka a Rufona, ať přijdou k věži, pokud tam už nejsou. Čeká nás rada. Válečná rada.“

Zanedlouho se všichni tři velitelé sokolníků a samotná Una s Rufonem, jejím oddaným leníkem a dávným pomocníkem, sešli v nevelké komnatě, kde se vládci Mořské pevnosti obvykle scházivali se svými rádci, když je čekala nějaká vážná důležitá událost.

Tarlach obšírně popsal, co všechno se v Lormtu dozvěděli, a na závěr velice dopodrobna vylíčil, jaké varování jim dítě předneslo.

Když domluvil, rozhodl ruce. „Přál bych si mnohem určitější zprávy, co se týče vojenského hlediska, ale musíme být vděční i za tohle málo, a musíme se podle toho zařídit co možná nejlépe.“

„Zařídit se!“ vyhrkl Rorick. „Vzala vám snad cesta tunelem veškerý rozum? Žádná armáda k nám nemůže dorazit do dvou týdnů, i kdyby už byla nastoupená a čekala, až ji zavoláme.“

„Musíme použít všechno, co máme po ruce, abychom je zastavili.“

„Nás je pět set, šest set, když počítáš posádku Mořské pevnosti, ve které jsou většinou ženy, sice vycvičené, to je pravda, ale jedinou jejich bojovou zkušeností je stíhání několika banditů, že ano?“

„V posledních měsících se jim dostalo důkladné sokolnické průpravy,“ připomněla mu Una. To byla součást jejich smlouvy, sice ne ta nejdůležitější, ale Tarlach trval na tom, že tenhle bod začnou plnit na znamení dobré vůle okamžitě.

„Paní, i kdyby to byli sokolníci, na celém stavu věci to nic příliš nezmění! Blíží se k nám šedesát tisíc válečníků! S takovou převahou nepotřebují mít ani jen ucházející bojovníky, aby nás všechny smetli a ani si nevšimli, že jsme tady byli.“

„Možná.“

Rufon bojoval s alizonskými Psy po boku pána Harvarda. Znal ty bojovníky i velitele, kteří jim stanuli v čele, a teď se plně soustředil na kapitána. „Tak tedy: Horský sokole, máme podle tebe nějakou naději?“ zeptal se. Oslovil ho tím jménem stejně bezděčně jako ostatní, kteří o něm věděli.

Přikývl. „Tohle údolí je po celé délce úzké a zužuje se ještě víc nad posledními poli, která lemují území, na němž se země stýká s pláží. Kdyby se nám podařilo postavit tam zeď, mohli by se na nás dostat jen ti, co přelezou a my bychom mohli třetinu sil ušetřit a využít ji na nejhroženějších místech nebo jako náhradníky za oběti, ke kterým nevyhnutelně dojde. Mezitím by k nám měly dorazit nějaké posily ze sousedních údolí.“

„Obávám se, že to nebude nijak slavné,“ skočila mu do řeči Una. „Znám všechny panovníky okolních Údolí. Jsou to dobří muži, stateční, ale horečka skosila mnoho životů a jim zbyla jen o málo větší jednotka schopná boje než mně.“

Kromě toho budou muset nechat některé doma, i kdyby bezezbytku uvěřili našemu prohlášení, že všechna Údolí budou rychle pohlcena, pokud se přes nás nájezdníci dostanou, stejně jako tomu bylo, když na nás útočil Alizon. Nemohou nám poslat, co nemají. Nezapomínej, nikdo z nich necvičil ženy jako my.

Jediné Havraní pole má dost mužů; ovšem Ogin se postaral, aby ani v jednom z nich nedřímá duch bojovníka. Od takhle zastrašených lidí se nedá čekat nic. Utečou při prvním náznaku, že se blíží nepřítel, a budou nám spíš na obtíž, než aby nám skutečně pomohli.“

„A poskytnou nám sousední vládci alespoň zásoby?“

„Ano. Takovou pomoc nám neodepřou.“

„To by mělo stačit. Vkládám naději do někoho jiného než samotných obyvatel Údolí.“

Vládkyně Mořské pevnosti se zamračila. „A do koho tedy?“

„Do sokolníků. Vzpomínáš si, že válečný pán všechny svolal? Jeho lodi by měly dorazit do Linny v době, kdy tam dojede náš posel, a většina z nás, co sloužíme v High Hallacku, tam bude tou dobou už shromážděna, poslušná jeho výzvy. Když spojíme všechny jednotky, nedáme dohromady ani třetinu armády nájezdníků; když však budeme mít dobrou obranu a vezmeme-li v úvahu oběti, které při takovém útoku nutně postihnou i útočníky, mohli bychom si dělat naději na vítězství, zvláště když budou Údolí připravena postavit bojovníky na naše místa, pokud padneme.“

„Pomohou nám tví lidé?“ zeptala se. „Nepřijeli do Linny bojovat a ani to největší Údolí by nemohlo ani pomyslet na to,

že by bylo schopné zaplatit tolik –“

„Zapomeň na peníze!“ vykřikl a hned se ovládl. Jeho rasa se koneckonců řadí k nájemným bojovníkům. „Tohle je volání krve, paní. Ten útok je namířen proti nám stejně jako proti vám, protože i my jsme v High Hallacku a válka, kterou je třeba vybojovat, je válka ve jménu celého světa, stejně jako byla ta proti Kolderským.“

„Stejně bude trvat příšerně dlouho, než se k nám pomoc, v níž doufáme, dostane... Cesta po moři sice není tak dlouhá...“

„Osud se obrátil proti nám,“ řekl Rufon. „Trojstěžník je děravý. Stalo se to právě dneska ráno. Dojeli jsme s ním ke břehu, ale škody jsou veliké. A aby se menší čluny pokusily vydat se v tuhle roční dobu tak daleko...“

„Na moře musíme zapomenout,“ odvětil Tarlach. „Nájezdníci tu budou dříve, než přijede válečný pán a přes tuhle flotilu by se těžko kdo dostal. Rozhodně ne bez boje, který by nás stál příliš mnoho. Je jich mnohem víc, než bychom se s nimi mohli takhle střetnout. Ve skutečnosti chci, aby byla všechna plavidla Mořské pevnosti vytažena na břeh, aby je bylo možné okamžitě zničit, kdybychom prohrávali. Nemá smysl dávat je nepřítelům k dispozici.“ Lehce začervenal. „Souhlasíš se mnou, paní?“

Una se jenom zasmála. „Ty nás vedeš v boji, kapitáne, ne já. Máš právo udílet nám rozkazy.“

„Co bychom ještě měli udělat, kapitáne?“ zeptal se Rufon klidně.

„Začněte okamžitě se stavbou zdi, rozdělte lidi na dvě směny, ne, na tři, aby se práce nemusela ani na chvíli zastavit. Nemáme času nazbyt.“

Kromě toho odvedte všechno, co může chodit – včetně skotu, a všechno, co nebudeme bezprostředně potřebovat, do hor. V případě, že bychom boj prohráli, nesmí do rukou nájezdníků padnout nic hodnotného.“

„Kromě nás.“

„My se jen tak nedáme a umírat se bude snadněji, když budeme vědět, že ti, co jsou na nás závislí, nebudou hned po naší porážce vyvražďeni nebo zotročeni.“

Z toho důvodu a také na podporu těch, co by katastrofu přežili, se musí všichni, kdo nebudou bojovat, stáhnout na vysočinu hned, jak bude zeď hotová, a rozdělit se do malých skupinek, kterých si nikdo nevšimne. Ti by potom měli být nápomocní všem, kdo přežijí.

Měli bychom potom pokračovat v boji jako záškodníci, pokud se podaří sultanistům získat tady nějaké pozice. Ať na to lidé pamatují, až si budou hledat sídliště v horách. My, celý tenhle kontinent, bude možná jejich pomoc v budoucnosti velice potřebovat.“ Našpulil rty. „To všechno je třeba učinit pro případ, že prohrájeme. Zatím ti, kteří nemohou bojovat, nám budou dodávat zásoby, budou nám pomáhat, jako by vlastně byli přímo s námi v údolí, a budou se starat o naše vážně raněné. Bude lepší hned je odvézt z místa bezprostředního ohrožení a nám se uleví, když si s nimi nebudeme muset dělat starosti.“

„Darie se to zamlouvat nebude,“ poznamenala vládkyně. „Je velmi odvážná.“

Usmál se. „Řekni jí i jejím pomocníkům, že jejich nadání a přísahy je zavazují ke službě a že nejlépe splní tyhle povinnosti právě na vysočině, tady bude potřeba jen pár lidí pro okamžitou pomoc.“

„A co když nestačíme zeď dostavět, než připluje flotila sultanistů?“ zeptal se Brennan.

„V tom případě se stáhneme a pokusíme se je zastavit u vstupu do údolí. Nemůžeme ani snít o tom, že by se nám podařilo zabránit jim ve vstupu do Kulaté věže. Totéž by se stalo, kdyby byla naše obrana prolomena a nepodařilo by se ji obnovit. Část bojovníků musí být neustále připravena v týlu. Bude na nich, aby poskytl všem ostatním čas na útek. Kdyby se nám nepodařilo udržet ani přístup do údolí, což je dost pravděpodobné, zahájíme záškodnickou válku, dokud vetřelce jednou provždy nevyženeme.“

„To zní rozumně,“ souhlasila s ním Una.

Podívala se na Tarlacha. „Nevidím důvod, proč bychom měli třeba jen část z toho, co tu bylo řečeno, skrývat před našimi lidmi.“

„Žádný důvod ani není. Bylo by to stejně osudové jako meče sultanistů.“

„Kolik posíláš vyšleme?“ otázal se Brennan. „Jen velmi nerad se vzdávám jejich mečů, jakkoli je jejich mise důležitá.“

„Jen jednoho, nanejvýš dva. Víc jich postrádat nemůžeme.“

„Chtěl bych k tomu něco říct,“ vložil se spěšně Rufon do řeči. „Neměli bychom riskovat a posílat k vašemu válečnému pánovi žádnou ženu ani dívku, když nám tolik záleží na jeho odpovědi, a stejně tak si nemůžeme dovolit ochudit se o jakéhokoli schopného válečníka.“ Jedinou rukou si upravil prázdný rukáv. „Já bych vám byl málo k užítu při boji s mečem, ale jinak jsem zdravý a jsem stejně dobrý jezdec jako většina tvých mužů. Dovol, abych byl tvým poslem. Bude to těžká cesta a já ji zvládnu lépe než kterýkoli starý muž nebo chlapec příliš mladý k boji.“

Žoldněr zůstal chvíli zticha, jako by váhal přijmout návrh jiného člověka, ale nakonec přikývl. „Dobře, Rufone.“

Připravím zprávu, v níž vysvětlím celou naši situaci, a také dám pokyn jedné z ptačích vdov, aby letěla s tebou a dodala tvé misi na důvěryhodnost.“

Při zmínce o sokolovi se na okamžik odmlčel a zdálo se, že se ponořil do vlastních myšlenek. Záhy se ale probral a tvářil se velmi vážně. „Musím požádat ještě o něco. Svazky mezi námi a našimi okřídlenými bratry jsou silné a jeden obvykle nepřežije příliš dlouho ztrátu toho druhého. Po dobu tohoto střetnutí žádám, abychom se od tohoto závazku odpoutali, pokud to bude možné. Alespoň dočasně. Jednoduše si nebudeme moci dovolit ztratit ke každému padlému dalšího bojovníka. A očekáváme velké ztráty. Co se týče lidí, budou muset vůli unést hluboký smutek za okřídleného druha. Pro sokoly je to ještě těžší. Bude dost složité přesvědčit je, aby se nepouštěli do boje na život a smrt, když jsou na to zvyklí, ale musíme je úpěnlivě požádat, aby i oni tady zůstali.“

Vdovy se samozřejmě musí okamžitě spojit s truchlícími bojovníky – alespoň do doby, než bude dobojováno.“

Povzdechl si, jak na něj dolehla celá tíha odpovědnosti. Potom zdvihl hlavu. „Musíme začít hned. Paní Uno, přátelé, rozejděte se za vašimi lidmi a řekněte jim, na čem jsme se tu dohodli. Dohlédněte na to, co se dá udělat, abychom co

nejdřív mohli začít stavět zeď a také,“ dodal najednou, „strhneme přístaviště. Když nemůžeme zabránit přistání našich nevitáných hostů, alespoň jim to ztížíme.

Přijdu za vámi, hned jak sepišu žádost pro válečného pána.“

Una vstoupila do komnaty, kterou přidělila Tarlachovi, když sokolnická družina přijela do Mořské pevnosti poprvé.

Tuto komnatu kdysi používal sám vládce.

Kapitán právě skládal napsanou zprávu. Zapečetil ji a potom se na ni soucitně usmál. „Řekla jsi jim to?“

„Ano. Přijali to v tichosti.“

„To jsem předpokládal. Rufon je připraven?“

„Skoro. Nakládá si teď jezdecké brašny.“ Zasmušile ho pozorovala. „Jsem ráda, že jsi souhlasil s tím, aby jel on. I když mi bude moc chybět. Bála jsem se, že místo něj budeš chtít poslat mě.“

„Měl pravdu. Tohle nemohu svěřit ženě.“

„Stejně bych nejela za žádnou cenu. Ty to víš, Tarlachu. Vládce musí zůstat a ani já se nemohu zachovat jinak.“

„Zůstat tady, abys zemřela.“

„Pokud to bude nutné.“

Odvrátil se od ní. „Kdybych tak měl v sobě dost síly, abych ti přikázal odtud odjet – ať už jsi vládkyně nebo ne.“

Opanoval se a přinutil se znovu se na ni pohlédnout. „Vůbec nejsem odvážný muž, Uno. Příliš mnoho z těch, co mám rád, v tomto boji padne a já bych byl rád, kdybys u toho nebyla. Zároveň ale vím, že bych se tomu nechtěl postavit tváří v tvář bez tebe po boku. Nechci vidět, jak odtud odjíždíš a vědět, že už se s tebou patrně nikdy nesetkám. Nechci umřít bez tvé uklidňující přítomnosti.“ Zmlkl a zavřel oči. „Dokonce nemám ani dost síly na to, abych mlčel a nedělal ti to ještě těžší. Už tak je toho na tebe moc, neměl bych na tebe přenášet vlastní slabost. Naopak bych se tě měl snažit posílit.“

„Všichni jsme pouze lidmi, můj pane,“ pravila něžně. „Já sama jsem tak slabá, že jsem od tebe potřebovala slyšet právě tohle.“

Přinutila se k úsměvu a zahнала z hlasu napětí, třebaže její srdce neopustilo. „Pojď, můj pane. Zaháleli jsme už dost dlouho. Hosté přicházejí a nás čeká ještě spousta práce, abychom jim přichystali přivítání, jaké si zaslouží.“

## Kapitola 13

Lidé z Údolí se spolu se sokolníky vrhli do práce, aby na kopci postavili kamennou zábranu proti nájezdníkům. Úspěch nebo neúspěch obránců rozhodne osud nejen tohoto Údolí, ale i všech kolem, a kromě toho dost možná i celého zbývajícího světa.

Úkol před nimi byl namáhavý, obrovský a téměř beznadějný, přesto zeď, která znamenala naději, jim pod rukama rostla neuvěřitelně rychle.

Materiálu měli dost a díky přírodě byl po ruce. Každý kámen, každý kus skály, každý vhodný balvan z pláže a mělčiny sebrali, aby je sultanisté nemohli využít ke svému temnému dílu, aby se za nimi nemohli ani ukrýt ani posloužit jako zbraň. Další kameny získali ze sousedních svahů. Veliké balvany – některé připomínaly miniaturní útesy – bylo třeba přemístit za pomoci všech koní i volů z Pevnosti na trámy a pak je odtáhnout na potřebné místo. Obrovských kusů kamene si zvlášť cenili, neboť tvořily obranu, jakou neprojde žádné beranidlo. Díky tomu šla práce rychle, rychleji, než kdyby použili pouze obvyklé cihly a kamení.

Dlouhá, podsaditá zeď, která se vyloupala z hromad přineseného kamení, nebyla nijak krásná, byla však dost pevná a všichni byli přesvědčeni, že svému účelu dobře poslouží.

Byla vysoká jen tolik, aby na ni nemohl člověk vyskočit ani s pomocí kopí jako tyče. Nebylo nutné, aby byla vyšší.

Sultanisté nečekají žádný odpor a patrně s sebou nebudou mít vybavení potřebné k obléhání.

Od moře byla zeď rovná a hladká, aby se na ni nedalo vylézt ani se pokusit ji pomocí háků strhnout. Od tvrze vypadala spíše jako rumiště, které strmě klesalo dolů z místa, kde budou stát obránci. Tam se mohli ukrýt lučištníci a střilet otvory pro tento účel připravenými, aniž by se sami stali terčem střel protivníků, nebo tam mohli stát válečníci a bojovat meči nebo jinými zbraněmi a chránit se štíty.

Ani důstojnická hodnost nevylučovala sokolníka ze společné práce. Když to bylo zapotřebí, kapitán i jeho dva poručíci pracovali, co mohli a potili se společně se svými podřízenými, kdykoli se nemuseli věnovat jiným povinnostem, vyplývajícím z jejich funkce.

To ráno byli Tarlach i Brennan plně zaměstnáni a neměli ani chvíli oddychu. Opřeli se o veliký balvan, který právě dovalili na místo, zhluboka dýchali a měli zavřené oči. Přišla jim vhod alespoň chvilka odpočinku, kdy se mohli zhluboka nadýchnout chladného svěžího vzduchu.

Nakonec Horský sokol otevřel oči a zadíval se na šedou oblohu. „Jestli na nás nezaútočí sultanisté, pak přírodní živly docela určitě. Tyhle mraky jsou předzvěstí bouře.“

„To nám ještě scházelo.“

Tarlach se opřel o lokty. Očima přehlédnul celou stěnu. „Vlastně jsme měli štěstí. Práce je hotová a my můžeme odpočívat, ať prší nebo je hezky. Kdy si myslíš, že to vypukne?“

„Těžko říct. Možná už dneska v noci. Nebo zítra. V každém případě napřed přijde několik větrných poryvů, než se do nás bouře opře plnou silou. Myslím, že nemáme důvody k nářkům. Teď je období bouřek a počasí bylo zatím mírné a dlouho nás ničím nepotrápilo. A naši očekávaní nepřátelé? Třeba bude i dál docela slušně a oni se rozhodnou přistát někde daleko odtud. Přiznám se, že by mi bylo lépe po těle, kdybych se s nimi setkal někde jinde a měl za sebou víc válečníků, aby jejich počet alespoň trochu víc odpovídal velikosti armády sultanistů, i kdyby měl boj trvat o to déle.“ Velitel se povzbudivě usmál. „Uvažujeme úplně stejně, přáteli. Vůbec bych nelitoval, kdyby celé tohle naše úsilí bylo

zbytečné.“

Muži se napřímili, když spatřili, že se k nim blíží štíhlá postava.

Pyra se rychle a hbitě proplétala mezi pracujícími lidmi. Nesla kamenný džbán s vodou, který podala nejdříve Tarlachovi a potom Brennanovi.

Brennan se zhluboka napil a pak se k ní otočil. „Děkuju mockrát. Chutná jako nejsladší víno.“

„To je další bohatství Mořské pevnosti, ptačí válečníku... Vybrali jste skvělé místo pro Sokolí hnízdo,“ pronesla ke kapitánovi.

„Škoda, že ho nemůžeme budovat za normálních podmínek,“ odpověděl Tarlach se skutečnou lítostí v hlase. „Žijí tu lidé stateční a schopní, ale raději by se zvířaty pracovali na své půdě a také na divokém moři, než se připravovali na válku.“

„Ať už se jim to líbí nebo ne, přizpůsobili se téhle nepředvídané situaci velice dobře. Mají můj obdiv a úctu.“ Usmála se, možná maličko smutně, ale celkově to její tvář s tvrdými rysy změkčilo. „Aspoň jsme se takhle zbavili jednoho předsudku, který jsme o vás měli. Domnívali jsme se, že vy sokolníci neumíte dělat nic jiného, než bojovat a samozřejmě cvičit své koně a opeřence. Teď jsem se přesvědčila, že umíte i pracovat, a je vidět, že tato činnost vám není nikterak neznámá.“

„A kdo si myslíš, že udržoval v chodu naše tábory nebo Sokolí hnízdo, než jsme o něj přišli?“ dožadoval se odpovědi Brennan. „Nemáme žádné služebnictvo ani otroky.“

„A jak jsme to měli vědět?“ opáčila šibalsky. „Dělali jste všechno možné, aby byl váš život zahalen tajemstvím a my o něm nic nevěděli.“ Opřela si těžký kamenný džbán o bok. „Zdá se, že by si paní Una potřebovala odpočinout. Raději za ní půjdu.“

„Řekni jí, ať se trochu šetří,“ požádal Tarlach bez sebemenšího náznaku humoru. „Nerad bych viděl, že se zabije jen proto, že se bude snažit vyrovnat mým válečníkům.“

Žena se jenom zasmála. „Tak bláhová vládkyně zase není, to tě můžu ubezpečit. Práce, které se věnuje, je zcela v jejich silách.“

Pyra za několik okamžiků dorazila k Uně. Podala jí džbán a ona jej přijala se stejným vděkem jako před ní oba muži.

„Měla by sis trochu odpočinout,“ plísnila ji, když jí vrátila džbán. „Byla jsi tady skoro celou noc.“

„Někteří z nás musí plnit své povinnosti celý den.“

Jadeitové oči na ni zkoumavě hleděly. „Máš na nás, zdá se, poněkud zvláštní názor.“

„Tvůj Horský sokol říkal před chvilkou skoro totéž.“

„To jsem ráda,“ pronesla Una tiše. „Znamená to, že si stále ještě uchovává naději do budoucna.“

„Taky to ale znamená, že mu na srdci leží i tvůj lid. A taky ty. Myslí si, že pracuješ příliš tvrdě.“

Una z Mořské pevnosti ohrnula nos. „Ani on se nijak nešetří, jak jsem si stačila všimnout!“ Oči jí znovu potemněly.

„Chtěla bych si s tebou promluvit o Mořské pevnosti, Pyro. Co si myslíš o našich lidech?“ Vzhledem k tomu, že Tarlach doufá, že až bude po bitvě, život tady půjde dál a šance na další vývoj bude tedy stále živá, nemohla ani ona uvažovat jinak.

„Tví lidé se mi moc líbí. Ženy se hodně podobají našim a vaši muži a chlapci s nimi žijí v přirozené shodě. Připadá mi to velice výjimečné a zavídané a počínala bych si velice opatrně, než bych sem vpustila muže z okolních Údolí, ať už je vaše potřeba v tomto ohledu jakkoli veliká. Málo tvých lidí bude spokojeno, bude-li nuceno vrátit se ke starým životním zvyklostem.“

Je těžké poznat Čisté štíty a vyznat se v nich. Jsou neustále velmi zdvořilí a s tvými lidmi velmi dobře spolupracují, přesto se dosud nestali vašimi přáteli. Zatím ještě ne.“

„To ne, ale bylo by příliš očekávat něco takového za tak krátkou dobu, nemyslíš?“

„Nepokládám to za jejich nedostatek, paní. Neočekávala bych od nich tolik, ani bych nevěřila, že jsou schopni toho všeho, co jsem tu měla možnost na vlastní oči spatřit.“

„Později přijde čas na další změny, pokud kdokoli z nás přežije nadcházející válku.“ Una smutně zavrtěla hlavou. „Bylo to velmi zajímavé období, ale věděla jsem, do čeho jdu, když jsem si najala jejich meče.“

„Ano?“

„Možná ne tak docela,“ odpověděla s úsměvem. „Určitě jsem nepředpokládala, že se mnou zůstanou tak dlouho, ani že mi budou tak stálými a blízkými sousedy.“ Narovнала se. Tarlach je zkoumavě pozoroval, jako by s ní chtěl mluvit, tak Pyru opustila a přešla k němu.

Brennan vládkyni pozdravil a nechal je o samotě. Tarlach se začal usmívat, když osaměli, a ona poznala, že je spokojen s tím, jak pokročili.

„Předstihli jsme tvůj plán, Horský sokole,“ pravila se stejným uspokojením.

„To tedy ano, paní.“

Oči přehlédla zeď po celé její délce. „Je hotová?“

„Ano. Je třeba ještě ji trochu nahoře vyrovnat, ale to už je jenom maličkost.“

„Mohu dát svým lidem pokyn, myslím těm, co nebudou bojovat, aby se vydali na vysočinu a vzali s sebou zbývající dobytek?“

Přikývl. „Co nejdříve... Nevím, jak ti poděkovat za všechno, co děláš. Naše práce by nebyla ani zpoloviny hotová, kdyby pracovali jen moji muži, a právě tobě náleží uznání za to, jak jsi schopna vést svůj lid. To by bylo už samo o sobě dostatečným přínosem. Jenomže ty jsi ještě navíc zorganizovala jejich ústup na vysočinu.“

Pohlédla na něj vážně. „Překvapuje tě, že jsem prokázala svoje schopnosti?“ zeptala se potichu.

„To ne, paní,“ odpověděl žoldnér po chvilce přemýšlení, „už ne. Jsi dědičkou Mořské pevnosti a povinnost a zodpovědnost ti byly vštěpovány od samého dětství.“ Lehce se usmál. „Když poznávám tvé schopnosti, tak to ani

trochu nezmenšuje můj obdiv k tvým výsledkům.“

„Jsem ráda, že to říkáš,“ odpověděla s mírným povzdechem. „Když přemýšlím o budoucnosti, ztrácím víru v sebe.“

„Splníš své povinnosti jak náleží, Uno z Mořské pevnosti. Jen osamělý válečník si může dovolit pocit síly a uvolnění před bitvou, pokud takový blázen vůbec existuje, ale nikdo z těch, na koho padá břímě velení. Strach je i mým společníkem, a to už od chvíle, co jsem se poprvé o téhle hrozbě dověděl.“

Podívala se mu očima a poznala, že to nejsou jenom plané řeči.

„Děkuji ti za ta slova,“ řekla jemně. „Měla bych si je během následujících dní, když mě bude opouštět odvaha, připomínat.“

„To děláme všichni, má paní.“

Una sklopila oči, aby ukryla náhlou lítost, která se v nich zračila. Nikdy nepochopí, jak mohou žoldnéři takhle žít. To neustálé nebezpečí, neustálé ztráty přátel a hrozba smrti.

Kdysi byla přesvědčena o tom, že jsou to necitelní barbaři, protože se stranili ostatních a ona se domnívala, že se svými společníky udržují jen velice povrchní vztah. Svůj omyl si uvědomila, ještě než k nim přišel Tarlach, a teď už věděla naprosto jistě, že sokolníci mezi sebou udržují velice hluboké vazby, a v hloubi duše se otřásla, když si uvědomila, co může nadcházející boj znamenat pro muže po jejím boku. Není divu, že s ní dokázal jednat tak jemně a moudře. Velice dobře chápal, co potřebuje, aby znovu nabyla sebedůvěry, aby se měla na co spolehnout a o co se opřít, až ji obklopí jenom samá hrůza.

Položila mu ruku lehce na paži. „Nesnaž se být příliš silný, Horský sokole. I moji lidé potřebují dostat možnost dávat stejně jako brát. Dovol nám, dovol mi, abychom pro vás mohli udělat všechno, co je v našich silách, ať už nás čeká cokoli.“

## Kapitola 14

Hrozící bouře se během následující noci nerozpoutala a nový den se probudil do temnoty a chladu. Bylo ale sucho a vítr se ani zdaleka nepodobal vichřici. Jenom moře naznačovalo, jaké nebezpečí je možná čeká, protože vlny byly neobyčejně vysoké a přelézaly se přes skalnaté pahorky na břehu, které bývaly za normální situace obnažené, a narážely do nich s velikou silou.

Tarlach stál u okna v hlavním sálu, kde se sešel s ostatními veliteli Mořské pevnosti, a díval se na rozbourené moře. Setrval tak skoro celé dopoledne, nemluvil a zdálo se, že je tak rozmrzelý, že ho jeho společníci, a dokonce i Bouřlivák, ponechali jeho myšlenkám.

Pak se náhle napřímil, jako by mu v mysli uzrálo rozhodnutí. „Stáhněte hlídky ze zdi,“ nařídil, aniž by se otočil. „Stačí hlídkovat z kulaté věže. Až bude vyhlášen poplach a lodě budou ze břehu vidět, ať lidé z Údolí, ale jen pár, přijdou ke stěně a jakoby zmateně a překvapeně pobíhají sem a tam. Zeď je nízká a ze stožárů lodí bude patrné, co se za ní děje. To by mohlo přimět nepřátele, aby zahájili první útok, aniž by si uvědomovali naši skutečnou sílu a připravenost.“

Rorick se uznale usmál, když se otočil, aby předal rozkaz jednomu ze strážců, kteří čekali před halou. Tenhle člověk si svoji hodnost opravdu zaslouží.

„Pospěšte si!“

Na pokyn Horského sokola se všechno dalo do pohybu. On sám stál dál strnule u okna a rukama svíral parapet.

Poručík udělal hlasité rozkazy a potom se rychle vrátil k ostatním, kteří se teď shromáždili kolem svého válečného velitele.

Les zatím ještě maličkých špiček lemoval horizont.

Rychle nabývaly na velikosti a bylo snadné poznat, že to jsou stožáry s plachtami; pak se objevily celé lodě, válečné i transportní. Všechny byly natřené temně rudou barvou, která byla patrně symbolem jejich sultanského boha, a nad každou z nich vysoko vlála hrdá vlajka s půlměsícem, který už dlouho vzbuzoval hrůzu ve světě, který dal těm, co se pod ním plavili, vzniknout.

Slzy se kutálely po Uniny tvářích, i když se snažila je zadržet. „Je jich tak mnoho... tak strašně mnoho!“

Nestyděla se za svoji slabost. Všichni její společníci zbledli; síla, která se na ně hrnula, byla ve své absolutní skutečnosti hrůznější, než si kdy dokázali představit.

Jak stála těsně vedle Tarlacha, pocítila vládkyně ostré a neovládnutelné kapitánovo zachvění. Ať už ale měl v tu chvíli jakékoli pocity, dokonale se ovládal a zdálo se, že si je zcela jistý tím, jak má v této chvíli, kterou mu nepřátelský osud připravil, postupovat.

„Jsou tady, přátelé,“ řekl měkce. „Svobodní lidé je vyhnali ze světa, o kterém byli přesvědčeni, že je dobytý a zotročený navždy. Uvidíme, jaké přivítání jim připraví svobodní lidé tohoto světa.“

Opovržlivost sultanistů naplnila obránce, obyvatele Údolí stejně jako sokolníky, chladnou zlobou. Nebylo možné zastřít obranný charakter nízké zdi mezi pláží a větší částí údolí, nebylo ani možné utajit, že za ní stojí několik válečníků. Přesto se nově příchozí chovali, jako by jim to bylo úplně jedno, chladně se řadili a připravovali si zbraně právě v takové vzdálenosti, aby byli mimo dostřel šípů.

Možná si byli sami sebou tak jistí – a dávali najevo pohrdání obránci – protože se jim ještě nikdo nepostavil na odpor.

Neslyšeli jedinou otázku ani protest, ale tohle přesně odpovídalo Tarlachově plánu. Chtěl, aby se nikdo nehýbal, dokud nepřítel nezaútočí, a těch zdánlivě několik obránců zůstalo v klidu a tichosti – podle jeho rozkazu.

Spíše než lidský nepřítel zaujalo pozornost vetřelců počasí. Stále se zhoršovalo a třebaže ještě nedosáhlo největší divokosti, časté a prudké nárazy větru a deště bičovaly dokonce i dobře krytý záliv, a tak nebylo možné vylodit se na malých člunech.

Nedalo se nic dělat. Chtěli armádu dostat na břeh, ještě než se úplně sešeří. Jakmile padne noc, práce se zastaví a lodí

budou muset zakotvit na místě, kde jsou, a zůstat tam až do svítání. Pokud ovšem v bouři odolají. Velitelé obrany pozorovali jejich postup z věžního okna po celý den. Na pláž se jich vyrojila spousta jako zdánlivě vyděšený, ale organizovaný mravenčí roj, který si pilně staví mraveniště. Horský sokol měl dosud zachmuřenou náladu jako ráno a jeho druhové ji nedokázali nijak ovlivnit ani zlepšit. Když pozoroval hrdou a na pohled nekonečnou armádu, vzpomněl si na estcarské čarodějky a náhle jim porozuměl. Kdyby měl jejich Sílu, nechal by hory za stěnou i s vetřelci propadnout do hlubin moře, aby zachránil Údolí a lid, který si tolik zamiloval.

Teprve až když se chýlilo k večeru, obrátil se k těm, kdo s ním čekali, a promluvil. „Ti vojáci nedostali rozkaz dobýt území kvůli sultanské cti. Mají získat nové území pro celou svou rasu a čas pro ně hraje důležitou roli. Je možné, že odtud zase odplují, až zjistí, že Mořská pevnost je pro ně příliš velkým soustem a vrhnou se někam jinam, najdou si jiný, neočekávaný cíl.“

„Tomu nemůžeme nijak zabránit,“ opáčil Brennan a zhluboka si povzdechl; kdyby existovala byť i sebemenší možnost, tenhle muž by na ni přišel; obával se, že tentokrát je Tarlachův odhad hodně blízko pravdy.

„Kdybychom zničili jejich lodi, museli by tu zůstat.“

Poručík na něj chvíli civěl, jako by si myslel, že se Tarlach zbláznil. „A jak bys to chtěl udělat?“

„Sám Rohatý pán nám seslal tuhle bouřku. Možná ji budeme moci využít.“

„Jak?“

„Jejich námořníci nejsou zvyklí plavit se v našich mořích ani na počasí, které je pro nás obvyklé, a s velikou pravděpodobností neznají spleť skal a divoké proudy kolem břehů Mořské pevnosti. Teď se cítí v bezpečí, ale jestliže se lodě utrhnou z kotev uprostřed divoké bouře – která zakrátko propukne – nezachvátí je panika a nenechají je na pospas oceánu? Zvlášť když se to stane s hodně lodmi současně?“

„Přeřezat kotevní lana?“ zašeptal hlasem hlubokým hrůzou Rorick.

„Nařiznout. Bouře musí být na vrcholu, aby to vyšlo, a pochybuji, že plavci by uprostřed bouřky byli k něčemu dobří.“

Rysy v kapitánově tváři ztwardly. Nebyla v nich ani stopa po ulehčení nebo dokonce naději. „Naši lidé by museli pracovat ve vší tajnosti a zase se zcela nepozorovaně vrátit. Kdyby na to přišli, všechno by se zhatilo.“

„Jak by se to dalo zařídít?“ vydechla Una, kterou jeho návrh překvapil stejně jako ostatní.

„Jakmile nastane noc, spustíme se po provazech z útesu, ze kterého jsme zachránili ty, co přežili na Mořské panně, a vrátíme se stejnou cestou, až uděláme všechno, co je potřeba.“

Jeho oči se setkaly s jejima. „Co si o tom myslíš, paní? Tvoji i moji lidé v těchto vodách dlouho a tvrdě cvičili, ale jsme natolik dobří, abychom se dostali za těchto podmínek k cíli, udělali, co máme v plánu, a zase se bezpečně vrátili? Nemůžeme si dovolit, aby někdo objevil plavce ve vodě dříve, než plán uskutečníme. Třeba bouře dosáhne dostatečné síly až dlouho po úsvitu.“

„Ano,“ odpověděla jen po velmi krátkém zaváhání. „Nebude to jednoduché, ale myslím, že to dokážeme.“

„Tak dobře. Pustíme se do toho, hned jak bude dost velká tma, aby nás kryla.“

Tarlachův pokoj osvětlovala jen jedna svíce, i když pevně zavěšené okenice by měly zabránit průniku světla ven tak, aby ho vetřelci nemohli vidět – jak ti na pláži, tak ti zbývající daleko na moři. Sokolník ležel na posteli zcela oblečen a pravou rukou si zakrýval oči i před tím mdlým světlem. Nechtěl nic vidět ani nic vnímat.

Nemohl se nijak přinutit, aby přestal myslet na to, co je čeká, a opět se roztřásl.

Snažil se chvění ovládnout. Tohle musím zvládnout, poručil si vážně, a to hodně rychle. Pokud se teď neovládne, nebude moci ani sejít dolů na útes.

Hrůza, kterou pocíťoval, vzrůstala a žoldněř si to uvědomoval. Znal zdejší vody i nebezpečí, která v sobě skrývaly. Často se při Rohatém pánu přinutil do nich společně se svými druhy a lidmi z Údolí sestoupit a velice často byl tenhle vodní živel hodně drsný a zlostný.

Teď to ale bylo něco jiného. Jeho poslání bylo skutečné, už nešlo jenom o zkoušku. Bouřka byla opravdová jako tu noc, kdy plaval s lanem k přidi Mořské panny; byla skutečná a hrozná, jako když byl na palubě šalupy Dionská hvězda. Na tom, zda se mu všechno vydaří, teď záleželo mnohem, mnohem víc.

Ulevilo se mu, když po slabém zaklepání stanul ve dveřích Rorick. Posadil se, aby poručíka pozdravil.

Rorick se usadil do křesla a čekal, až si kapitán domaže obličej tukem smíšeným se sazemí a navlékne si tmavé rukavice.

„Spal jsi vůbec?“ zeptal se Tarlacha.

„Ne.“ Jemu se mohl upřímně svěřit. K nikomu jinému by si to dovolit nemohl.

Rorick přikývl. „Jsem docela rád, že to slyším. Kdybys byl klidnější než ostatní, tak to bych se rozhodně bál.“ Pohlédl zamýšleně na velitele. „Jsi si jistý, že chceš riskovat a vzít s sebou na tenhle náš výlet i vládkyni?“

Velitel se k němu otočil a podíval se na něj. „Je výborná plavkyně. Je nejlepší ze všech jejích lidí a jen pár z nás se jí vyrovná.“

„Jestli zahyne, mohou nás obvinít –“

„Je dost možné, že zahyneme všichni,“ utrl se, „když ne dnes v noci, tak později.“ Ovládl svou rozladěnost. „Nezbývá mi než využít nejlepší plavce a bohužel se k nim řadí i Una z Mořské pevnosti. Je dost zlé, že si nemohu dovolit riskovat a vzít s sebou i tebe a Brennana – oba své důstojníky. Vrátime se. Tohle není sebevražedná mise.“

„Nerouhej se! Třebaže ponurý Vládce moří dnes nepanuje zcela rozbouřenému oceánu, má velkou moc a jeho panství vzbuzuje přinejmenším obrovský respekt.“

Tarlach se usmál. „Hlavně nad těmi neopatrnými dnes v noci, příteli. Věřím, že nikdo z nás nebude potrestán za chybu.“

Kapitán už byl připraven. Překontroloval si dva nože v pochvách za pasem a oblékl si kabátec.

Cítil se teď lépe. Strach se sice nezmenšil, ale poslední přípravy na cestu i potřeba rozumně si pohovořit s přítelem alespoň odvedly jeho mysl jiným směrem a on si uvědomil, že se už zase dokáže ovládat. Když se mu podaří ponořit se

do moře, pak už by měl být schopen jednat podle potřeby a podle toho, jak se od něj očekává.

## Kapitola 15

Na široké římse útesu stálo hodně lidí – ti, kteří se brzy ponoří do moře i další, kdo budou hlídat lana a pomůžou plavcům při návratu.

Zachovávali ticho a zbytečně se nehýbali, aby si jich někdo z lodí čistě náhodou nevšiml. Nepřátelská plavidla se snažila přestát bouří na moři. Před pohledem vojáků na pláži je chránil tvar útesu.

Una se zachumlala do těžkého pláště. Zdálo se, že vichřice každou minutou nabývá na síle. Doufala, že se příliš nezpозdili a že nepropukne naplno příliš brzy. Tarlach měl pravdu. Všichni se musí dostat k cíli a musí splnit úkol. Ohlédla se na temnou postavu kapitána. Stál jen několik stop od ní, samozřejmě bez helmy, a připravoval se na to, co přijde. Kdyby však nevěděla, že je to on, nepoznala by ho, taková byla tma.

Držel se statečně, když odcházeli z kulaté věže, měl klidný obličej i držení těla. Je toho na něj moc, pomyslela si. Osud země, světa, to je příliš velká zodpovědnost na jednoho člověka. Docela jistě byl nervózní jako všichni ostatní z toho, co ho čeká. Žádný rozumně uvažující člověk se do divokého moře nepouštěl, aniž by se mu nedělalo mdlo.

Zavřela oči a bojovala s vlastním strachem. Nejsou tady proto, aby zemřeli, ale čekají těžký a nebezpečný úkol a je už nejvyšší čas.

Tarlach čekal napjatě, zatímco připravovali a kontrolovali lana. Měl sestoupit s první skupinou.

Ted!

Měl zvláštní pocit, že nedokáže ovládat tělo a když vykročil, aby uchopil lano, myslel, že se mu určitě podlomí nohy. Ještě není příliš pozdě. Ještě to může vzdát...

Prsty pevně uchopil hrubá vlákna lana. Bylo jeho cestou do hrůzy a také spásou, která ho z ní dostane.

Sokolník poklesl na kolena, plazil až na okraj přirozené plošiny. Jazykem, který měl skoro vyschlý, si navlhčil rty. Čeká ho nejtěžší úsek, musí se spustit do černé prázdnoty a do hrůzu nahánějící, vířící masy, která byla jeho cílem.

Zavřel oči a obrátil se čelem k pevné stěně útesu. Svíral lano skoro křečovitě, když se pomalu spouštěl přes okraj.

Na okamžik propadl panice, jak se mu zdálo, že se spouští do prázdnoty, ale ovládl se a začal tápat nohama, dokud se nedotkl pevné skály.

Najednou se cítil fyzicky i psychicky mnohem lépe – tu změnu poznal okamžitě a výrazně. Vítr ještě nebyl tak silný, aby mu nedokázal vzdorovat. Pevně se opíral nohama o stěnu útesu, už se bezmocně netočil ani nehoupal s každým novým poryvem vetru.

Byl to děsivý pocit, kráčet takhle po téměř kolmé stěně jako nějaký pavouk, co se spouští po vlákně své sítě, a skoro jako by se z nezvyklosti pocitu, z toho, že neví, co ho na konci téhle cesty čeká, radoval.

Moře už bylo docela blízko. Kapitán neslyšel nic než řev a vnímal snahu oceánu rozdrtit veliké kamenné srdce země. Už je to tady. Otřásl se pod nečekanou sprškou vodní pěny, která vyletovala vysoko nad hladinu. Děšť, ačkoliv byl hustý a studený, takhle ledově neb o dal.

Během jedné z těch ledových koupelí se mu až zatajil dech. Uvědomil si, že to je nejenom větrem unášená pěna, ale také kapky rozlícené vody, která urputně narážela na skály.

Nějakým způsobem se mu podařilo udržet se na laně, ačkoliv byl v šoku. Pád z této výše by sice nebyl ani pro něj ani pro jejich misi nebezpečný, bylo však lepší zvyknout si na ledovou vodu, než se v ní pokusí pohybovat. V pádu by se nemohl chytit lana a nezbylo by mu ani pár vteřin, aby tělo ledové vodě uvyklo, než se do ní skutečně ponoří – ne ve víru, který se teď vytvořil v místě, kde se moře stýkalo se zemí.

Zůstal na místě, než se přes něj přelila další vlna, a ještě další, potom povolil sevření a skočil do bouří zmítané temnoty. Poznal strach, absolutní, slepý, syrový strach v tom zlomku vteřiny, kdy padal – i když se rozumem neustále ujišťoval, že voda přímo pod ním je dost hluboká a bez jakýchkoli překážek, ať už byly jakkoli hustě rozestety o pár stop dál.

Tarlach dopadl do vody a rychle se ponořil. Klesal stále níž, dokud si nebyl jistý, že se dostal pod hladinu vzdouvanou bouřkou. Když dosáhl této úrovně, přesunul se do horizontální polohy.

Kapitán byl výborný plavec a dovedl se ve vodě velmi dobře pohybovat, teď do svého úsilí vložil veškerou sílu. Bylo velice důležité, aby se dostal pokud možno mimo divokou vodu a ostré protiproudy, které se rozbíhaly pod hladinou kolem útesu, než se bude muset vynořit a nadýchnout.

Nakonec mu plíce připomněly, že už se musí vynořit. Plaval nahoru a opatrně hledal takový směr, který by ho nedostal do zpětného proudu nebo kde by jej nezasáhla zlomová větrná vlna na hladině. Bylo důležité, aby zůstal zcela při vědomí a dokázal ovládat pohyby. Ve vodě kolem něj byly útesy a neměl ani v nejmenším chuť nechat sebou smýknout o skálu nebo ostrůvky, které tu byly všude rozestety. To, co by se na zemi považovalo za docela malou, zcela bezvýznamnou nehodu, mohlo být tady dole osudné.

Sokolník prorazil hladinu. Na obličejí mu na okamžik zazářil triumfální úsměv. Uplaval skutečně pořádný kus a podařilo se mu nabrat správný směr k prvnímu z cílů.

Zůstal nad hladinou jen malou chvíli, jenom tolik, aby se zorientoval a nabral vzduch do plic. Pod hladinou byl pohyb mnohem snadnější a bezpečnější.

Naplnil ho pocit radosti, když obratně změnil směr, aby se vyhnul ostrému výstupku, co vyčníval z mořského dna.

Tuto noc se mu vrátily všechny ty dlouhé hodiny tvrdého tréninku, kterému se společně s přáteli podrobil. Třebaže viděl velmi špatně a hladina byla rozvířená přetrvávající bouří, jež ho nutila, aby se nořil hlouběji, než původně zamýšlel, pohyboval se tak, jako by pro něj něco takového bylo zcela přirozené, stejně jako třeba jízda na bujném koni. V tu chvíli ho zaplavil pocit jistoty, že celá jejich mise bude úspěšná a že se z ní všichni v pořádku vrátí.

Tarlach nebyl tak bláhově optimistický ani tak naivní, aby se domníval, že se nemůže v tomto prostředí zranit. Voda

byla příliš tmavá a bylo v ní příliš mnoho skal, že mu až chvílemi připadalo, že hladina je proti tomu vlastně docela bezpečná.

Dařilo se mu vyhýbat se překážkám úspěšněji, než očekával. Čtyřikrát se uhodil o skálu, protože nebyl dost hbitý nebo dost silný plavec na to, aby se jí vyhnul úplně, ale šlo jen o škrábnutí a pár modřin; krev mu netekla a ani oblečení z pevné látky se neporušilo. Když se mu to stalo podruhé, měl chvíli důvod ke strachu, neboť se vynořil na hladinu, kde se právě větrem vzdula velká vlna. Zasáhla ho ve chvíli, kdy byla nejdivočejší, ale dokázal zvládnout své tělo natolik, aby se znovu ponořil a dostal se včas z jejího dosahu, ještě než jím stačila mrštit o nejbližší z trojice ostrůvků, v jejichž středu se zmltal.

Nakonec se tmavý obrys válečné lodi vynořil těsně vedle sokolníka. Vypadal jako obrovská a zlověstná skvrna nekonečně hluboké černi proti skoro stejně temné obloze.

Srdce se mu divoce rozbušilo. Tentokrát ho neopanoval strach nebo alespoň to nebyl ten umrtvující děs jako na samotném počátku celé mise. Zažíval známé napětí, které vždy předcházelo bitvě.

Potopil se a když se opět vynořil, ocitl se pod zaoblenou boční částí první ze tří určených lodí.

Zůstal ve stínu trupu, aby si oči navykly nové temnotě a byly dostatečně citlivé na jakékoli světlo z oblohy.

Potřeboval zrak zůstít tak, aby brzy rozeznal kotevní lano, a to co nejrychleji...

Tamhle! Vrh! se k němu rychle a tiše jako žralok a popadl ho. Znovu se zhluboka nadechl a vydal se podél lana až k místu, kde mohl provést řez.

Levou nohou a rukou se zahákl tak, aby se mohl opřít, vytáhl připravenou dýku a přiložil ji k lanu.

Jednotlivá pevně stočená vlákna byla velice tuhá a dokonce ani velmi ostrým nástrojem nebylo nijak snadné je narušit. Celý úkol byl ještě o to složitější, že bylo třeba lano naříznout dost hluboko pod vodou tak, aby to nikdo nepoznal, dokud se nepřetrhne úplně.

To, že postupoval pomalu, mu nenahánělo pražádný strach, že by ho snad mohl někdo objevit. Nikdo by ho neviděl, ani kdyby byla paluba nahoře plná mužů s ostřížím zrakem, co by se dívali přímo na něj, teď, jak se celá válečná loď pohupovala v póry věch větru a ve vlnách, by ho neprozradilo ani komíhání lana. Rámus nedělal žádný a i kdyby tomu tak bylo, věnoval by tomu jen málo pozornosti. Pochyboval, že by ho této noci objevili, i kdyby tloukl kladivem přímo do trupu lodi.

Nakonec uložil nůž zpátky do pochvy.

Část lana zůstala nedotčená tak, aby ještě nějakou dobu unesla zátěž, kterou loď představovala. Když bouřka trochu zesílí a bude jenom o málo prudší, lano povolí.

Teď musí naříznout i další. Sultanští námořníci nebyli bláhoví, aby se v takovéhle vichřici spolehli jen na jednu kotvu.

Kapitánovi netrvalo dlouho, než se jeho očekávání potvrdilo. Naložil s druhým lanem stejně jako s tím předchozím, jenom ho naříz o trochu víc, nechal neporušených jen tolik pramenů, kolik bylo nezbytně nutné, aby vetřelci podle něj předčasně nerozpoznali, v jakém jsou nebezpečí. Jediný pohled na řez a bude jim jasné, že se lano nepřetrhlo přirozeně. Když to udělal, pokračoval k druhému cíli. Byl opravdu blízko a měl štěstí, že se mu podařilo jedno z lan objevit téměř ihned poté, co se dostal do stínu druhé lodi.

To už si s lany sultanských lodí dokázal poradit lépe a dařilo se mu je naříznout rychleji než u prvního plavidla.

Tarlach se rozhlížel po dalším laně, ale nemohl ho najít.

Vynořil se z vody, aby se mohl podívat z lepšího úhlu. Naříznuté lano, kterého se držel, bylo dost kluzké a nechtělo by se mu po něm šplhat dlouho; jen se tak přidržoval a z větší části ho nadnášela mořská voda.

Oči se mu zúžily až na štěrbinu, jak se snažil ve stále slabším světle pátrat dál.

Poměrně veliký nápor větru, zatím nejsilnější póry v téhle bouřce, který zaznamenal, narazil do plavidla nad ním.

Trup lodi se zhoup. Tarlach se upřeně zahleděl do temnoty a uvědomil si hrozící nebezpečí, až když se valilo přímo na něj.

Zdálo se mu, jako by mu explodovala lebka. Okamžitě ztratil vládu nad končetinami a začal tonout tak rychle, jako by mu na nohy přivázali kámen. Pokusil se s vodou bojovat, vyplout na povrch, ale tělo nereagovalo. Určitě má zlomenou páteř...

Tarlachova mysl procitla, když se plíce dožadovaly vzduchu. V bezvědomí byl docela určitě jen na malou chvíli, pomyslel si otupěle, jinak by vdechl vodu.

Ještě než měl možnost začít proklínat sílu, která ho opět přivedla k vědomí jen proto, aby zakusil bezmocnost a umírání, začal divoce mávat rukama a nohama a instinktivně se snažil zachránit.

Opilý štěstím cítil, jak se mu ulevilo. Přinutil se ovládnout a rychle vystřelit vzhůru, nedbal na to, kde nebo jak se dostane nad hladinu, jen aby ta příšerná muka v hrudníku skončila.

Zjistil, že je jenom kousek od poškozeného lana, kterého se pustil. Chytil se ho, pověsil se na něj a zhluboka vdechoval chladný, neuvěřitelně osvěžující vzduch.

Postupně se mu dech ustálil, až dýchal téměř normálně. Pohnul se, aby dokončil práci.

Konečně našel i druhé lano; bylo od prvního dál než na předchozí lodi. I tak mu trvalo jen chvíli, aby k němu doplaval a vykonal, co měl.

Poslední cíl byl poměrně daleko od celé flotily. Sultanisté zjevně i během války nezapomínali na úctu k velitelům – tohle byla jejich vlajková loď.

Sokolník se potopil. Předělá nehoda naštěstí nijak neovlivnila jeho schopnost plavat, uvědomil si, i když mu v hlavě tepala bolest. Nikdo s jeho způsobem obživy si nemohl dovolit příliš se sledovat, pokud toužil žít a chtěl ve svém počínání uspět.

Ať už šlo o vlajkovou loď nebo ne, nebyla jeho poslední oběť zajištěna o nic víc než obě předchozí. Našel lana a zanedlouho se i nad touto lodí vznášela hrozba, s níž nikdo z posádky nepočítal.

Tarlach si na několik minut odpočinul. Srdce mu podivně ztěžklo. Práci provedl, jak se zdá, úspěšně, přesto se neradoval. Cesta ještě zdaleka neskončila. Stále ještě před ním stála tvrdá zkouška návratu, k útesu ještě zbývalo uplavat pořádný kus. Nebude si moci dovolit se zastavovat, musí být neustále ve střehu a skoro nadlidsky soustředěný na to, co se kolem něj děje, neboť bouře už pomalu nabývala na síle. Báł se, že dosáhne vrcholu právě v okamžiku, kdy už bude příliš unavený, aby dál válčil s nepřátelským oceánem – na samém konci úspěšné mise. Kapitán se nadechl a ponořil se. Dnes večer už jednou čelil té výzvě a vyhrál. Tak proč by se mu to nemělo podařit podruhé? Rychlá rozhodnutí, která bude muset učinit, a samotná fyzická námaha ho zanedlouho přinutí, aby vlastní představivost spoutal do přijatelnějších mezí.

A tak se také stalo. Měl ještě menší problémy, než když plaval opačným směrem. Vnitřní naléhání ke spěchu, nervozita způsobená úkolem – to všechno už jej nijak zvlášť nepopohánělo, a proto trochu zvolnil tempo. Dovolil si dokonce několik vzácných okamžiků odpočinku, během nichž kolem sebe objevil potencionálně smrtelné překážky, a připravil si plán, jak se každé z nich vyhnout.

I když už velmi toužil po klidu a pohodlí, které nalezne až na vrcholku útesu, připadalo mu, že je příliš brzy na to, aby se před ním vynořil a vrhal temný stín na moře pod sebou.

Ocitl se v největším nebezpečí, které mu tato noc, až na chvíli, kdy se na něj zhoupala válečná loď, což byl ostatně následek jeho neopatrnosti, přichystala. Ostatní plavci zamíří k čelní straně útesu pod římsou. Bylo třeba, aby se žádným z nich nesrazil a musel si dát pozor, aby s ním vlna nesmýkla o kámen, až bude hledat jedno ze spuštěných lan. Ukázalo se, že to je velice těžký úkol. Z útesu jich visela celá řada. To věděl, ale věděl také, že každé z nich je jen tenkou nitkou, která se zmitá v divoké bouři. Nebylo možné hledat je na povrchu, kde sice bylo málo světla, ale i to málo by mu pomohlo v hledání. Hladinou zmital jenom vír a nikdo by v něm nepřežil dlouho.

Vynořoval se pouze proto, aby se nadechl, a pokaždé se dostal do ryčícího kotle, který v tomto místě tvořily příbojové vlny. Tvář tvář strašlivé fúrii živil si nejednou kladl otázku, zda vůbec dokáže přežít toto řádění.

Uplynulo hodně času, než se mu konečně podařilo najít jedno z lan a pevně se ho chytit. Když už se ho držel, s téměř šileným spěchem se k němu přimkl a ponořil se ze strachu, že by ho mohly nekonečné příbojové vlny od něj odtrhnout. Plíce se mu už málem roztrhly, když se konečně dostal ke smyčce na konci lana. Nedbal na bolest, která ho sužovala, provlékl nohy okem a lano odřízl od kamenů, kterými bylo zatíženo. Třikrát za sebou rychle vyskočil a plnou vahou se na lano zavěsil. Pak už mu nezbývalo nic jiného než čekat.

Bude to stačit? Pochopí ti nahoře předem domluvený signál, nebo budou pohyby lana považovat za dílo větru a vln? Musí jednat rychle! Hrudník se mu už vzdouval, musel bojovat, aby se nenadechl a nedostala se mu tak do plic voda. To by ukončilo agónii a připravilo ho o život.

Tarlach věděl, že dokáže bojovat už jen několik vteřin. Začal se prodírat k hladině a táhl s sebou i lano. Velmi dobře si uvědomil, že takhle by mohl lano zamotat, ale zůstat déle v hloubce by znamenalo smrt.

Lano se napjalo a začalo se rychle sunout nahoru.

Přestal se pohybovat a nechal se táhnout, veškerou sílu a vůli upjal na to, aby se nenadechl, pocíťoval potřebu vzduchu stále urputněji, jen se nadýchnout...

Hlava se vynořila nad hladinu. Nadechl se tak zhluboka a s takovou silou, až se rozkašlal. Ale to nevadilo. Nic se nedalo srovnat s pocitem, že plíce mají zase možnost dýchat dosytostí.

Sokolník setrval ve stavu otupělé euforie ještě chvíli po tom, co ho vytáhli z vody. Čekala však na něj další práce, má-li uniknout zranění v poslední fázi téhle noční eskapády.

Stejně, jako když ho spouštěli do vody, odrážel se nohama od skály. Tentokrát to bylo těžší. Vítr byl silnější, zběsile s ním zmital a hrozil, že ho sfoukne – teď, když už byl tak blízko cíle.

Samotný déšť by ho stačil strhnout. Pripadalo mu, že z nebe padá souvislá vrstva vody, která má sílu úderu, a tu ještě znásobuje mohutná vichřice.

Tarlach se opřel čelem o lano v jedné ze vzácných chvil, kdy si mohl odpočinout. Byl nekonečně vděčný za to, že nemusí doopravdy šplhat.

Nedokázal by to. Byl příliš dlouho ve vodě. Jeho svaly ztuhly a obvykle hbité tělo bylo jakoby ztěžklé a neohrabané, jako by měl nohy a ruce vyřezané z nějakého tvrdého dřeva. Neposlouchalo ho a on se mu marně snažil poručit.

Ukázalo se, že měl pravdu, když nařídil, aby plavce z vody vytáhli tímto způsobem.

Cesta na útes byla příliš krátká, než aby ho chlad mohl nějak vážně ohrozit, ale i tak ho ostře šlehal, jako by sama příroda chtěla, aby se jim to nepodařilo. Ledový déšť ho bodal skrze nasáknuté šaty jako pařáty těch nepojmenovatelných tvorů, kteří žili v jeskyních. Velká hala démonů byla jen jednou z nich.

Přestával cítit ruce, přesto sevřel lano ještě pevněji. Jestli teď povolí, spadne a rozbije se o stěnu útesu ještě dřív, než ho znovu obejmě moře.

Copak tohle únavné stoupání nikdy neskončí?

Tarlach se nutil k trpělivosti. Přestal soupeřit s nepohodlím a přijímal ho jako něco, před čím není úniku. Musel vydržet a byl rozhodnutý vypořádat se s tím způsobem hodným sokolnického důstojníka. Ať už byla jeho situace jakkoli nepříjemná, věděl, že to už nebude trvat moc dlouho.

A opravdu. Jen několik palců nad sebou spatřil okraj útesu. Čísi ruce se natáhly přes hranu, uchopily ho a zdvihly. Potom už stál na pevné zemi a celou vahou se opíral o Brennana. Někdo mu přes ramena přehodil kabátec a k ústům přiložil láhev. Brandy mu příjemně rozpálilo ústní dutinu a celým prochlazeným tělem mu projela vlna tepla.

Stál tu i Rorick. Převzal od Brennana část plavcovy váhy.

Oba ho přiměli, aby se vydal k zadní části útesu a po prudké cestě, která sbíhala do údolí.

Tarlach se prudce zastavil. Ještě nemohl odejít...

Brennan pochopil proč.

„Una je už dole,“ zakřičel, skoro zařval, aby ho bylo slyšet přes burácení vichřice a zuřivé vlnobití. Nebylo proč se obávat, že by snad jeho hlas zaslechl nepřítel. „Jsi jeden z posledních.“  
Tarlach přikývl na znamení díku. Vydal se s druhý na cestu, zpoloviny se nechal nést k místu, kde stála jeho klisna. Vyzvedli ho do sedla.  
Brennan rovněž nasedl a oba žoldnéři se jeli skrýt do kulaté věže a nechali Roricka, aby se vrátil ke své práci.

## Kapitola 16

Když se kapitán sokolníků probudil, komnatu naplňovalo mdlé šedavé světlo. Vzduch v místnosti byl studený, ale on byl přikrytý těžkými přikrývkami. Slyšel tlumené hučení větru a deště a ostré, děsivé burácení hromů. Ty byly doprovázeny záblesky bílého světla tak silného, že si na chvíli musel zastínit oči přikrývkou, než těm ostrým světelným rozdílům přivykl.

Hluboko v duši se otřásl při představě, že by k někomu mohl být osud tak krutý a nechal ho ve vodě. Mohlo do něj uhoďit.

Udělal se mu nevolno. Pokud se svými druhý odvedl dobrou práci, měla by teď být spousta mužů proti té příšerné síle zcela bezbranných.

Nedbal na chlad na obnažených ramenou a posadil se.

Brennan stál u okna. Upřeně se díval na svět venku, i když z něj bylo vidět přes tu zuřící bouři jen málo. Otočil se však, když se velitel pohnul.

„Zůstaň klidně ležet. Paní Una nařídila, aby všichni plavci zůstali několik hodin na lůžku. Chce, abyste si pořádně odpočinuli a alespoň trochu se vyléčili z modřin, než začne útok.“

„A ona sama se těmhle pravidlům podřídila taky?“ zeptal se Tarlach sarkasticky.

„Není zraněná a potřebujeme, aby jeden z vás velel.“

„Ale ona přece nemůže vést válku!“

„Rorick a já budeme s ní a dohlédneme na přípravy. Všechno je pod kontrolou. K ničemu nedojde, dokud tahle prudká bouře nepomine, pro každý případ jsme posílili hlídky na zdi a naši muži jsou v pohotovosti.“ Zamračil se. „Zůstaň pěkně v posteli! Nikdy jsem si nepředstavoval, že budu hájit názor ženy proti svému veliteli, ale ukazuje se, že Una uvažuje dobře. Později už moc času ke spánku nebude, tak toho koukej využít, dokud to jde.“

Brennan přistoupil k lůžku a sedl si na kraj postele. „Jsi v pořádku? Ošklivě ses uhoďil do týla. Dlouho jsme se báli, že ses vážně zranil.“

Tarlach se zazubil. „Na to mám příliš tvrdou lebku.“

Vyprávěl mu všechno, co se přihodilo.

Při vyprávění stáhl poručík ústa. „To, že jsi zůstal pod vodou, tě zachránilo,“ řekl, když velitel skončil. „Táhlo tě to dolů, a tak to s tebou nesmýklo a nezabil ses. Ale stejně jsi měl obrovské štěstí.“

„A co ostatní?“

„Všichni jsou v pořádku. Pár se jich ošklivě odřelo, ale není to nic tak vážného, aby nemohli bojovat. Většina z nich patrně ještě spí.“

„Kde je Bouřlivák?“ zeptal se najednou, když si uvědomil, že bidýlko vedle postele je prázdné.

„Trucuje se Sluncovkou a Odvážnou. Nechtělo se jim včera v noci zůstat v kulaté věži.“

„Sokolí netrucují!“

„Petrně jim kočka dala pořádnou lekci,“ Brennan se zatvářil velice ustaraně. „Paní Una je s ní spojená stejně jako my se sokoly, že?“

„Ano,“ odpověděl Tarlach klidně.

„Už to víš dlouho?“

Přikývl. „Bál jsem se, jakou odezvu to vyvolá, až to vyjde najevo. Chtěl jsem, abychom dál byli jako jeden muž, pro dobro Mořské pevnosti i našeho rodu.“

„Už dřív jsem ti říkal, že nám musíš začít věřit, Tarlachu.“ Brennan vstal a přešel k oknu. Otočil se k veliteli zády.

Horský sokol sklopil hlavu. Styděl se. Výtku si zasloužil, tím spíš tváří v tvář neochvějně podpoře, kterou mu tento muž poskytoval a s ním i celá družina. „Velice se omlouvám, příteli. Poslední dobou jsem kráčet po podivných cestách a obávám se, že mnohé mé úsudky mohly být neuvážené.“

„Já vím,“ odpověděl poručík unaveně. „Všichni jsme na tom stejně, ale jestli musíš bojovat ještě v nějaké jiné válce, chceme se jí rovněž zúčastnit, vedle té války venku na bariéry, kde sehraje svoji úlohu.“

Tarlach si povzdechl. „Kdybych...“

Přitiskl si prsty k očím. Byly teď důležitější věci, kterými se musel ihned zabývat. „Kolik je hodin?“

„Tři odpoledne.“

Kapitánovy oči potemněly. Den už téměř skončil. „Jak to vypadá s flotilou?“

„Asi nám to vyšlo. Ale nejsem si jist, viditelnost je strašně špatná...“ Brennan se zběžně podíval k oknu. „Možná je to tak dobře. Sultánité jsou sice naši nepřátelé, ale určitě by to nebyl zrovna hezký pohled.“

„To tedy ne,“ souhlasil s ním Tarlach ponuře. „Ať je to, kdo chce, není dobré pozorovat, jak jsou lidé ničení silou, již se nemůže žádný člověk postavit ani ji přestát.“

Zuřivost obrovské bouře nikterak po celý zbytek dne nepolevila a pokračovala i valnou část noci. Těsně před úsvitem začala ustupovat, pak zničehonic ustala tak rychle, že k ránu už jenom lilo. Tou dobou už bylo vidět docela dobře a hlavní představitelé Mořské pevnosti se shromáždili u okna poradní síně.

I když byl Tarlach fyzicky blízko svých druhů, cítil se od nich na hony vzdálený, vzdálený od celého okolního světa.

Tělo měl ztuhlé, napjaté a tvářil se záměrně bezvýrazně, když se díval na pláž a moře za ní. Lodě z hladiny téměř zmizely a těch pár, co zůstalo, byly jenom vraky, beznadějné vraky, které se už nikdy neroztančí po vlnách. Mocná sultanská flotila byla zničena. Nezůstala z ní ani jedna šalupa. Pobřeží bylo poseto troskami a dalšími předměty. Moře začalo vydávat oběti. Ne všechna těla, která byla vyplavena na břeh, pocházela z lodí. Většina z nich nikoli. Vlny přílivu umocněné bouří zalily pláž mnohem dál než obvykle a značná část armády vetřelců se nedokázala vyhnout mohutným a hladovým vlnám.

Sklopil hlavu. Za oběť padla možná plná polovina původního počtu Sultanistů – určitě ztratili třetinu mužů – ale i tak, co takový masakr znamená pro Mořskou pevnost? Vždyť jeho vlastní armáda je mnohem slabší, pro velikou nepřátelskou armádu nebude při připravovaném útoku žádnou překážkou.

Ani vládkyně se nezaobírala veselejšími myšlenkami, když pohlížela na ohromené vetřelce, jak shromažďují své mrtvé a spalují je. To bylo velice důležité, aby odvrátili možnost náklady morem; ten by se v tom vlhku jistě rozšířil po přečpaném táboře. Alespoň jim zbytky jejich válečných lodí poskytl dostatek paliva pro jinak neradostnou práci, když už jim nemohly pomoci k životu.

„Teď už odtud neodplují,“ pronesla nahlas, spíš jakoby pro sebe než pro ostatní. „To jsme udělali pro naše sousedy.“ „Neměli bychom si připisovat celou zásluhu,“ probral se Tarlach z temných myšlenek. „Bouřka by to možná udělala i bez nás.“

Zavrtěla hlavou.

„Myslím, že ne. Víc než polovina těch lodí by zůstala, možná míň než čtvrtina, ale pořád by to bylo dost na to, aby se vrhly na některý nic netušící přístav.“

„My jsme na tom ale mnohem hůř,“ odpověděl Horský sokol, aniž odtrhl zrak od dění na pláži. „Teď už nemají na vybranou. Musí na nás zaútočit.“

„Věděli jsme, že k tomu dojde,“ odvětil Brennan klidně. „Chátra může být rozeznána, když ji stihne velká nepřízeň, ale my jsme nikdy nevěřili, že ti tam dole podlehl.“

„Kdy myslíš, že zaútočí?“ zeptala se Una kapitána. Zuřivá bouře a moment překvapení je doposud chránily, ale všichni věděli, že to nebude trvat nekonečně dlouho.

„Řekl bych, že tak někdy před polednem. Nejdřív si vybudují tábor a zajistí zásoby. Mají štěstí, že se jim je podařilo z valné části zachránit a pravděpodobně je jen tak nevystaví dalším rozmarům počasí, když se tomu mohou vyhnout.“

Poprvé se odvrátil od okna. „Dostane se nám jen nepatrného varování. Řekněte lidem na zdi, aby byli připraveni na náhlý útok a zajistěte, aby zálohy byly v pohotovosti. Po prvním úderu obsadíme zeď všemi vojáky, které máme.

Nepřátelé sice tak poznají naši sílu, ale lépe to, než aby prolomili naši obranu.“

„Třeba bychom se jim měli ukázat už teď,“ ozval se Rorick nejistě.

Zavrtěl hlavou. „Touhle dobou už nepřátelé našli několik nařezaných lan a vědí, že jsme organizovaní a odvážní. Raději bych před nimi ještě chvíli naši skutečnou sílu tajil. Stejně na to zanedlouho přijdou a potom už nebudeme mít v ruce jinou zbraň než šikovnost a odvahu.“

## Kapitola 17

Rufon spěchal z údolí tak, že se ani se neohlédl na kulatou věž ani na moře, kde se brzy objeví nepřátelské lodě. Propadl hluboké malomyslnosti a měl úporný pocit, že jeho mise je naprosto beznadějná, alespoň co se týkalo záchrany těch, které miloval. Horský sokol a paní Una se budou den po dni vrhat do stále tužšího a zuřivějšího boje. I přes veškeré své schopnosti se nedokáží ubránit nepřátelským čepelím, pokud se nedočkají další pomoci.

Ještě celé dlouhé týdny se však do Údolí žádné posily nedostanou. S tím se budou muset všichni vyrovnat a také s tím, co to pro ně bude znamenat. Linna ležela daleko od pevnosti obklopené mořem a země, která se mezi nimi rozprostírala, byla divoká a drsná. Měl by veliké štěstí, kdyby se mu podařilo ji přejít a zase se vrátit bez nehody nebo jiné nešťastné souhry okolností, která by způsobila vážné zdržení.

Přinutil se k trpělivosti. Nemělo smysl spílat okolnostem, které nemohl nijak změnit, a jenom mu to ubíralo energii, již by mohl lépe využít jinde.

Čas plynul, dobré dva týdny se nic v novém životním rytmu muže a jeho zvířecích společníků nezměnilo. Štěstí stálo při nich a cestou se nesetkali s žádným nenadálým zdržením.

Přestávky, ke kterým byl přinucen, byly v této situaci více než nevhodné. I když se snažil sebevíc, až na pokraj svých sil, terén ovlivňoval rychlost, jakou postupovali, a Rufon musel každý den odpočívat – potřeboval to on i zvířata.

Znechuceně očekával, až padne soumrak a bude muset na delší dobu zastavit. Všechny ty hodiny byly ztracené a nakonec by mohl být ztracen i osud Mořské pevnosti a celého tohoto světa.

Neměl pražádnou možnost volby. Vzdálenost, kterou musel překonat, byla prostě příliš velká, než aby se mohl dostat k cíli tak rychle, jako když uháněl Horský sokol s paní Unou do Lormtu. Bez dostatečného odpočinku a jídla by mohli člověk i zvířata zakolísat a dopadnout špatně, ještě než ujdou jen část celé té dlouhé cesty.

Tato zdržení se dala předpokládat. Ale najednou začaly pracovat síly úplně nepředvídatelné, které mohly značně ztížit úkoly všem, kteří by chtěli pomoci válčícímu Údolí.

Počasí se začalo zhoršovat. Zatím jenom vydatně pršelo, cesta sice byla nepříjemná, ale déšť nezpůsobil žádné problémy. To však netrvalo dlouho. Vitr neustále nabýval na síle a pokud se nestane nějaký zázrak, do rána bouře propukne zcela nespoutaná. Až dosáhne vrcholu, bude moudřejší v cestě dál nepokračovat a vyčkat, až to nejhorší přejde.

Uplynulo několik hodin.

Muž začal pociťovat nervozitu a náhle změnil směr cesty, aby se vyhnul průrvě.

Strmější a drsnější terén ho sice možná trochu zdrží, úzká údolí na vysocině se ale mohou příliš snadno proměnit při takhle vydatných deštích v říční koryta. Ani trochu se mu nechtělo dostat se do takové situace.

Stejně by se musel vyšplhat nahoru. Byla tam velická jeskyně, kterou kdysi používali cestovatelé z Mořské pevnosti při svých ne příliš častých cestách do Linny. Bylo to jediné skutečně přijatelné místo k nocování v téhle části cesty pro případ, že se počasí nějak výrazně zhorší.

Bude lépe ji najít, a to hodně brzy, pomyslel si pochmurně. V sázce bylo víc než jen pohodlí jeho a zvířecích společníků. V bouři jako tahle celá řada nebezpečí příliš vážných, než aby mohl putovat dál, aspoň rozhodně v době, kdy bouře dosáhne vrcholu.

Podle toho, jak si krajinu pamatoval, se mohlo klidně stát, že už jeskyni minul. Bouřka a nedávné změny na cestě, po níž jel, ale natolik zpomalily jeho postup, že se k ní zatím ještě nedostal.

Rufon z Mořské pevnosti si vroucně přál, aby jeskyni našel. Pokud nějakým způsobem minul jediné místo, kde by se mohl ukrýt on i jeho kůň, pokud přehlédl ve stále houstnoucím dešti, kdy sotva viděl na špičku vlastní nohy, temný vstup, pak je všechny čeká těžká a možná i velice nebezpečná noc. Začalo se ještě víc ochlazovat a rostlo množství polámaných a popadaných větví a dokonce i celých stromů.

Zaťal zuby. Jeho mise by mohla skončit ještě dříve, než se na východní obloze objeví první známky úsvitu.

Tamhle! Živající temnota, která označovala vstup do jeskyně, byla přímo před ním.

Chtěl se k ní okamžitě vrhnout a společně s unaveným koněm přijmout přístřeší, ale byl příliš disciplinovaný, aby si mohl dovolit takhle se přestat ovládat. Povolil otěže.

Bedlivě sledoval koně a také sokola schovaného pod pláštěm. Jeho smysly byly čirou zlobou přírodních živlů do značné míry utlumeny, ale zvířata mají dar, který lidé příliš nechápou, a u těchto trénovaných válečných společníků byl zvláště vyvinutý.

Když ani jeden z nich nevykazoval žádné známky znepokojení, vydal se Rufon dál, stále ještě opatrně.

Sesedl z koně a přistoupil ke vchodu do jeskyně. Pod pláštěm nesl louč a křesadlo, které si připravil, když naposledy odpočíval a napadlo ho, že by k téhle situaci mohlo dojít.

Sokolice letěla před ním. Zdržela se několik vteřin a potom se vrátila, obkroužila ho a zase se rozletěla do jeskyně, aby se ochránila před řáděním živlů.

I přes její ujištění byl velice napjatý; když vešel dovnitř, rychle se opřel o skalnatou stěnu vpravo.

Nic na něj nevyskočilo. Rychle zapálil louč a postupoval dál.

Rufon zjistil, že stojí v prostře veliké asi třicet čtverečních stop. Stěny i podlaha byly stejně hrbolaté s puklinami a štěrbinami na mnoha místech. Nejméně dvě z nich, jak se zdálo, vedou hlouběji do hory. Strop byl v porovnání s ostatními rozměry jeskyně hodně vysoký, světlo z louče tam už nedopadlo.

Jedna věc ho velmi potěšila. Vlevo od vchodu byla malá jeskyňka a zdálo se, že je vybudovaná přímo pro potřeby cestovatele. Světlo z ohně nepronikne ven a neprozradí ho, a snad se v tom uzavřeném prostoru udrží i trochu tepla.

Pospíšil ven. Vypadalo to, že kvůli bouři bude muset v jeskyni zůstat dost dlouho a protože ještě nějakou hodinu bude venku docela světlo, udělá dobře, když si sem nanosí co možná největší množství paliva a krmiva. Musí si chránit zásoby na pozdější dobu. Ještě není v Linně.

Ten večer bylo šero jenom chvíli, tma se rozhostila velice rychle.

Rufon si udělal pohodlí a čekal, až přijde bouře. Ohýnek, který si rozdělal, ho sice příliš nezahřeje, ale tím si hlavu nelámá. Kolikrát byl v ještě nepohodlnějším prostředí, než je teď. Zima tu nebyla tak ostrá, aby mu působila bolest, a šaty si už u ohně usušil.

Ani hlad nepředstavoval žádný problém. Bude se stravovat jako vždycky na cestách – jídlo bude sice suché a skoro bez chuti, ale naplní si žaludek a vyhoví potřebám těla.

Neměl sklony ke stížnostem, že mu chybí pamlsky.

Popravdě řečeno byl příliš unavený, vyčerpaný na těle i na duši, aby se zabýval sám sebou víc, než bylo třeba. Tvrdá kamenná podlaha mu nezabrání, aby dnes v noci usnul.

O to málo, co měl, se podělil. Tihle sokoli jsou váleční ptáci, tvrdí, a dokáží se sami o sebe postarat, ale viděl sám, jak se jim jejich lidští společníci věnovali a řekl si, že ani on neochudí sokolici, která jej doprovázela. Nepochybně ani ona neměla o nic méně ráda vlhko a chlad než on sám, a pokud jí jeho kabátec a teplo jeho těla poskytne alespoň trochu pohodlí, velmi rád jí obojí poskytne.

Bouře zuřila s neslábnoucí silou po celý zbytek noci a následující den. Posel se pokoušel potlačit netrpělivost a uklidnit se, neboť mu nezbyvalo než čekat.

Kromě chvíl, kdy se musel několikrát postarat o koně v prostornější jeskyni, vycházel z jeskyňky jen zřídka. Ve velké jeskyni bylo chladno a značně vlhko, u vchodu bylo mokro, protože tam prudký vítr vháněl déšť. Přes proudy vody nebylo nic venku vidět, takže se klidně mohl pohybovat po jeskyni a nebylo ani třeba, aby si dával pozor na to, co dělá. Věděl, že na něj nikdo nezaútočí – ani zvíře ani člověk by se v téhle kruté nepohodě nikam nevydali.

Jenom jednou zůstal Rufon na tomhle velice nepohodlném místě déle než pár minut. Dojel večeri a chystal se právě přiložit do ohně, když se ozvalo hrůzné burácení a zdálo se, že jde o výbuch, hlubší a mnohem hrozivější než ostrý úder hromu.

Rufon vyskočil a spěchal ke vchodu. Neviděl nic a děkoval Plameni, že tomu tak je. To tajuplné burácení byl zvuk doprovázející náhle uvolněný proud vody, který se hnal údolím pod ním. Kdyby tahle nespoutaná vlna stoupla tak vysoko, že by ji spatřil, přelila by se patrně i do jeskyně. Jestli by to se společníky přestál, dokud by voda zase neopadla – no, byl moc rád, že nemusí na vlastní kůži vyzkoušet, jaká je odpověď.

Sklonil hlavu. To dokazovalo, jak moudré a nezbytné bylo zastavit se a zůstat tady, dokud se vichřice nevybouří, ale u

srdce ho bodlo při představě, jak dlouho se tím zdrží.

Rád by věděl, jak se asi daří jeho lidem. Podařilo se jim dostavět stěnu, než vypukla bouřka? Přijeli už sultanisté? Podle toho, co říkal duch, by teď někdy měli dorazit.

Jestli skutečně připluli, tak jim svět, který chtěli dobýt, přichystal moc hezké uvítání. Vyznal se v bouřkách a tahle ovládala velkou část oblohy, nejen nad jeskyní, kde se právě ukrýval. Dokud bude takovéhle počasí pokračovat, bojovat se nebude, a když ano, tak jen proti větru a vlnám, které bičují pláž.

Rufon se vrátil do jeskyňky, a než vešel dovnitř, pořádně vytrásl kabátec, aby z něj oklepal dešťovou vodu. Nechtěl s sebou zbytečně nosit další vlhko.

Opřel se zády o stěnu a silou vůle se nutil k odpočinku. Ode dne, kdy odjel z Mořské pevnosti, měl jen málo příležitosti odpočívat, a až se vydá na další cestu, bude na to mít času pramálo. Bylo třeba takové možnosti využít, když se mu nabízela.

Zuřivost ohromné bouřky nakonec následujícího dne těsně před svítáním povolila.

Pořád sice ještě přšelo, ale už bylo možné vydat se na cestu a Rufon vyrazil hned, jak se ujistil, že se počasí ustálilo a že to není jenom okamžik, kdy bouřka shromažďovala sílu, aby opětovně udeřila.

Tempo, které nasadil, bylo smrtící a odpočívat si dovolil jen tak, aby on i kůň mohli popadnout dech. Uvědomoval si, že každým okamžikem se nove postavená bariéra v Mořské pevnosti zalévá krví – pokud ještě vůbec stojí.

O tři dny později vyjel na vrcholek stoupání a za ním leželo město. Linna.

Na chvíli se zastavil, aby si odpočinul a aby se podíval na hlouček budov, které byly jeho cílem. Zvedl hlavu s pocitem triumfu a naděje. Kolem mořského přístavu byl rozložený velký tábor. Tam byli ti, které hledal.

Pobídl patami unaveného koně do slabin a vydal se na poslední úsek předlouhé cesty.

Najednou mu v mysli vytanula otázka. Sokolníci skrývali před ostatními rasami nejen obličej, ale také veškeré znaky svého postavení nebo osobní identity. Jak se mu podaří zjistit, kterého muže vlastně hledá? Povede se jemu, prostému muži z Údolí, proniknout až k válečnému pánu tohoto velice podivného národa jen proto, že řekne, že přináší Poselství krve a musí s ním okamžitě mluvit?

Potom se usmál a prsty se poněkud nesměle dotkl hrdě vztyčené hlavy sokola, který byl usazen na bidýlku před ním. „No, okřídlená paní,“ pravil sokolici, „řekl bych, že to teď bude na tobě. Najdi válečného pána tvých společníků a řekni mu, co potřebujeme.“

Nedokázal s válečným ptákem mluvit o nic víc než s koněm, ale sokolice zlehka vykřikla, jako by mu rozuměla, napjala křídla a bleskově slétla se zjevným záměrem do tábora pod nimi.

Netrvalo dlouho a naproti mu vyjeli dva sokolníci a doprovodili ho až do tábora. Otěže povolili až u velkého stanu přibližně uprostřed ležení. Pozdravili muže, který stál u vchodu, a nechali Rufona před ním.

Velitel sokolníků byl vysoký a štíhlý, měl pružnou, šlachovitou postavu a Rufonovi připomněl Tarlacha. Nebylo pochyb o tom, že je to ostřílený válečník a že má už dlouholeté zkušenosti s tím, jak nakládat s těžkým břemenem zodpovědnosti. Napovídalo tomu držení těla i rysy v obličeji, které mohl přes helmu spatřit.

Rychle postoupil a chytil koně za uzdu, stejně jako by to udělal Horský sokol.

„Vítám tě při Rohatém pánovi, muži z Údolí. Předej teď koně mým pomocníkům a sám pojď dál. Prikázal jsem, aby ti připravili něco k jídlu a k pití.“

Stan byl uvnitř rozdělen do dvou částí, ta větší sloužila válečnému pánovi jako společenská místnost a pracovna a ta menší, oddělená přepážkou, byla patrně jeho ložnice. Místnost se zdála pohodlně zařízená a Rufona to poněkud překvapilo. Jak se rozhlížel, získal dojem, že jde o muže s dobrým vkusem a smyslem pro kázeň zároveň.

Jenom chvíli, než se na něj upřely oči hostitele, mohl věnovat pozornost zařízení stanu. Velitelovy oči měly tak světle šedou barvu, že byly skoro stříbrné, a pozorovaly ho, jako by se mu zavrtávaly až do samotné duše.

„Ten pták mi sdělil, že přinášíš Poselství krve,“ promluvil Varnel.

Rufon přikývl. „Ano, pane.“ Sokolníci obvykle nelpěli na titulu, ale tohle je vládce jejich rasy a musí mu tedy vyjádřit úctu. „Od kapitána družiny najaté pro Údolí Mořské pevnosti. Posílá ti tuto zprávu, v níž popisuje celou situaci. Naši i vaši.“

Válečný pán od něho převzal tlustý dopis, ale dál z něho nespouštěl oči.

„Ty víš, co v něm stojí?“

„Ano, pane. Psaný vzkaz by se mohl ztratit nebo být poničen a bylo třeba, aby se zpráva dostala až k vám. Sokolice vám rovněž nepochybně dokáže vysvětlit její podstatnou část, když ji o to požádáte.“

„Jak se jmenuješ?“

„Rufon. Jsem pobočník paní Uny, vládkyně Údolí Mořské pevnosti, a sloužil jsem rovněž lordu Harvardovi, jejímu otci – než zemřel.“

„Děkuji ti, Rufone.“ Podíval se ke vchodu, kde jeden z pomocníků odhrnul závěs. „Jídlo je připravené. Najez se a trochu si odpočiň. Já si zatím dopis přečtu. Potom pro tebe pošlu, kdybych se tě snad chtěl zeptat, jak ty osobně hodnotíš celou situaci. Někdy jsou zkušenosti místních hodně nápomocné, když si potřebujeme rozmyslet postup.“

„Jsem vám plně k službám, můj pane.“

Byly už dobré dvě hodiny po západu slunce, když válečný pán znovu pozval Rufona do svých komnat.

Varnel ho zdvořile pozdravil, ale čísel z něj vážnost. Podle toho Rufon poznal, že si skutečně přečetl kapitánovu zprávu a hrozbu, o níž psal, bral vážně.

„Když ses vydal na cestu, tak vetřelci ještě nedopluli?“

„Ne, pane. Ale touhle dobou už by tam měli být, pokud to, co duch říkal, je pravda.“

„Ty tomu duchovi taky věříš?“

„Horský sokol mu věří. Znáím ty válečníky a jeho úsudku věřím, pane.“

„Horský sokol?“

Rufon se začervenál. „Kapitán. Tohle jméno mu, ani nevím jak, přidělili, když dorazil do Lormtu, a my z Mořské pevnosti jsme ho přejali. Nechceme tím být nezdvořilí, ale těžko se dá tak dlouho pracovat s člověkem beze jména.“

Byl velmi překvapený, když se sokolník usmál. „Já vím. Často se s tímto problémem setkáváme.“

Vzápětí však opět zvažněl. „Šedesát tisíc bojovníků. Nemám pod sebou ani třetinu z takového počtu. Ten tvůj Horský sokol má pravdu. Pokud se s nimi neutkáme na takovém místě, kde proti nám mohou použít postupně jenom část své síly, nemáme vůbec žádnou naději, že se nám podaří je zastavit. Jestli bude stačit hradba, kterou vymyslel, nebo jestli se jim vůbec podařilo ji dokončit...“

„To se dozvíme, až dorazíme do Mořské pevnosti, můj pane.“

Stříbrné oči ho najednou jakoby probodávaly. „O Mořské pevnosti se proslýchalo ledacos podivného,“ pronesl Varnel, „a o Havraním poli také. Žádný sokolník nikdy neměl takové postavení a já sám si kladu otázku, jaké plány má kapitán. Jeho druhové byli velice zdrženliví, co se celé téhle záležitosti týkalo, když se někteří z nich vrátili loni na podzim k nám do tábora.“

„Tohle je věc sokolníků, pane,“ odpověděl muž z Údolí opatrně.

„Uchýlil by ses ke lži, abys ho zachránil?“

Rufon zdvihl hlavu. „Na co se mě to ptáte? Horský sokol neudělal nic, co by zostudilo jeho nebo vaši rasu. Celou tu dobu, co ho znám, se chová odvážně, ušlechtilé a čestně. A co se týče jeho obrany,“ dodal skoro divoce, „dal bych za něj tělo i duši a stejně tak i každý muž, žena či dítě z Mořské pevnosti, které je dost staré na to, aby bylo schopno volby. Dali bychom za něj duši i tělo stejně jako za naši vládkyni.“

Válečný lord se znovu usmál. „Jen klid, Rufone! Takže schopnost mého syna získat loajalitu těch, s nimiž slouží, se neomezuje jen na naši vlastní rasu?“ V obličejí toho člověka užírl úžas, který skutečně chtěl vzbudit. „Odkakživa jsme měli ve zvyku nazývat takhle některé z mladých lidí, které cvičíme.“

„Získává naši loajalitu, protože si ji zaslouží,“ pravil Rufon rozhodně. „Neslyšel jste mezi těmi všemi příběhy, o kterých jste se zmínil, také ten, jak zachránil sulcarské námořníky?“

„Ano, to jsem slyšel. Od několika mých válečníků i od samotného kapitána Elfthorna. Nebyl nijak skoupý na slovíčko a všude vyprávěl, jak byl zachráněn i o všem, co následovalo.“

„Tak potom tedy víte, že váš kapitán – váš syn – je u vašich lidí hodně uznáván.“ Rufon stísněně změnil téma. „Čas letí, můj pane. Vaši lidé už byli varováni, ale Údolí ještě ne. Pošlete posly –“

„Ne.“

Hlava muže z Údolí sebou trhla. „Je mi líto, že jsem vás obtěžoval, veliteli. Budu muset dnes v noci ujet ještě několik mil...“

Varnel zdvihl ruce na znamení, že se vzdává, a celou dobu se tiše smál. „Máš ještě prudší povahu než Horský sokol! Uklidni se, Rufone z Mořské pevnosti. Nevyšlu posly proto, že už jsou na cestě.“

Zrudl. „Omlouvám se.“

Sokolník se znovu zasmál, tentokrát nahlas. „Není proč. Já tě zkoušel. Posad' se. Dokonce i takové rase, jako jsou Čisté štíty, nějakou dobu trvá, než rozbije takhle veliký tábor.“

Rufonovi spadl ze srdce veliký kámen. „Takže pojedete se mnou?“

Válečný pán přitakal. „Všichni kromě jednoho oddílu právě uzdravených, a ty jsem jmenoval strážci našich vesnic a posly, o kterých jsem se už zmínil. O Mořské pevnosti a Havraním poli jsem slyšel tolik, že bych se tam sám rád podíval a raději bych tu zemi viděl neporušenou a její obyvatele živé a zdravé.“

## Kapitola 18

Tarlach nechal sklouznout unavené tělo po stěně, až se nakonec posadil. Zavřel oči a usilovně se pokoušel přinutit sám sebe, aby nemyslel na hrůzu, kterou prožíval už celý měsíc.

Pak oči znovu otevřel. Nebylo to k ničemu. To, že tu stojí hradba a všechno, co s ní souvisí, se nedalo opominout jenom silou vůle.

Všechno bylo podivně klidné. Obránci byli příliš vyčerpaní a dokázali jenom poděkovat těm, kdo jim přinášeli jídlo a vodu, a sultanisté nadělali jen málo hluku při odklizení svých mrtvých. Nemají potřebu mluvit, pomyslel si tupě; teď už jsou na tuhle práci zvyklí.

Všechno to znal až příliš důvěrně.

Kapitán se rozhlédl vpravo i vlevo po hřebeni bariéry. Chybělo tu příliš mnoho těch, kteří mu stáli po boku, když tihle proklátí nájezdníci už téměř před pěti týdny zaútočili poprvé. Ukázalo se, že zeď, kterou tak narychlo postavili, je, co se týče obrany, výborná, ale nedokázala ochránit všechny a neustále před oštěpy a zraněními. Samozřejmě ne všichni, co odpadli, byli mrtví. Většina z nich nezahynula, ale byli i válečníci, kteří se už vydali cestu do Sině hrdinů.

Zalila ho vlna smutku, když si vzpomněl na všechny, které už mezi živými nepotká.

Je mezi nimi i Rorick? Snesli ho při posledním střetnutí dolů, měl v těle zabodnuté kopí. Takové zranění hrudníku nemuselo nutně být smrtelné, ale ve velké většině případů ano, dokonce i u těch bojovníků, kteří přežili celou cestu k Darii.

Tarlachovi bude moc chybět, jestli je po smrti. Všichni budou jeho smrti litovat a budou hodně postrádat jeho bojové schopnosti i odvalu. Ať už to s ním dopadne jakkoli, na zeď se už nevrátí. Ta buďto povolí nebo dorazí posila a sultanisté budou poraženi dlouho před tím, než se Rorick uzdraví.

Ještě mnozí budou pro zranění vyřazeni z boje. V obranné linii nebylo jediného bojovníka, který by nebyl nějakým způsobem zraněn, a jen málo sokolů nebylo postiženo podobně. Většinou měli několik zranění, některá natolik vážná, že

za jiných okolností by se z boje už stáhli.

Tady takové privilegium neměli. Dokud byl voják schopen stát na nohou a dostatečně útočit a bránit se nebo dokud se válečný pták dokázal vznést a bojovat, museli setrvat na určeném místě.

On sám měl zatím docela štěstí. Utržil sice během obléhání několik ran, asi šest nebo tak nějak, ale byla to jenom škrábnutí a on mohl bojovat dál. Nepocíťoval ani nic, co by se dalo nazvat bolestí. Mohl děkovat Rohatému pánu, že Bouřlivák doposud raněn nebyl.

Horský sokol se trochu narovnal. Bedlivě si prohlédl kopí – hrot i násadu. Nepřátelé dokončovali odklizení padlých, v čemž jim obránci hradby nijak nepřekáželi, protože využívali chvilkovou přestávku v bitvě na odpočinek. A pokaždé, když bylo předpolí hradby zbavené mrtvých, nepřátelé znovu zaútočili.

Stiskl rty. Tarlach neměl z krveprolití nejmenší radost, zejména když nemohl neobdivovat houževnatost a syrovou odvahu protivníků.

Jedno se jim musí nechat, těmhle sultanistům: neznají strach ani únavu. Útočili a hynuli jako mouchy v ohni, trpěli zimou a vlhkem, snášeli nelidský tlak, když se dívali, jak jim umírají ranění druhové, kteří mohli klidně žít, nebýt tak příšerných podmínek, za kterých byla armáda nucena existovat. Přesto každý den pokračovali s horlivostí a cílevědomostí, které by se ani on, ani jiný ze sokolníků nevyrovnal.

Měli naději, ne, měli jistotu, že nakonec obránce pře-mohou. Útočníci viděli, jak málo lidí proti nim ve skutečnosti stojí. Věděli, že jim stačí jenom je unavit natolik, aby na zdi zbylo jen pár mužů. Stačil průlom na jediném místě. Pokud se jim podaří dostat se přes tuhle bariéru a obklíčit hrstku zbylých obránců, bude jen otázkou minut, než získají všechno.

Velitelé i válečníci se urputně snažili dosáhnout tohoto kýženého okamžiku co nejdříve. Hrdost a čest je pobízely, aby se s takovou početní převahou nenechali zahnat do úzkých tak malým množstvím obránců. Kromě toho, že vítězství bylo otázkou cti a vzhledem k tomu, že jejich rasa byla ve velikém nebezpečí a velel jim samotný sultanský bůh, zvítězit potřebovali. Každý z mužů si uvědomoval, že musí prolomit obranu dřív, než jim dojdou zásoby nebo propukne epidemie, k čemuž nevyhnutelně dojde, když budou dlouho setrvávat na téhle malické pláži v neustálém zápachu spalovaných těl mrtvých vojáků.

Zpoza valu se ozvaly břeskne tóny trumpet a vysoký kvílivý křik, který tak dlouho budil hrůzu světa, ze kterého sultanisté přišli.

Una z Mořské pevnosti vyskočila. Zase přicházejí – nezadržitelná vlna lidí v rudých tUrbanech. Rudé moře nenávisti a smrti.

Lučističníci z Mořské pevnosti zkosili první řadu, ale další řada překročila padlé, ještě než dopadli na zem; útok postupoval šíleným tempem až k tvrdohlavě odolávající zdi.

Tam začali šplhat, jeden přes druhého, vytvářeli si živé žebříky, aby se mohli pustit s obránci High Hallacku do boje muže proti muži.

Jeden turban se vynořil nad zeď. Vládkyně chvíli počkala a potom ho vši silou udeřila do obličeje. Tvář zmizela, ale na jejím místě se objevila další, a pak ještě jedna...

Snažila se nedívat se do těch obličejů, neuvědomovat si je jako takové. Když zabíjela, nebyla to řezničina, protože ta je jednoduchá a bezpečná a to, co dělala teď, nebylo ani bezpečné ani jednoduché. Sultanisté šplhali na zeď velikou rychlostí a každý, kdo měl možnost použít zbraní, byl smrtelný nepřítel.

Jeden se dostal na zeď. Uně se nepodařilo skolit ho první ranou a než stačila napřáhnout zbraň ke druhému úderu, byl před ní už druhý nepřítel.

Zabořila kopí do srdce prvního. Rychlým trhavým pohybem je vytáhla a v tutéž chvíli se prudce otočila ke druhému nepříteli; kopí teď držela oběma rukama.

Ten do dřevce kopí udeřil vši silou ostrou tureckou šavlí. Silná násada se otrásla a rozpadla, jako by byla z křehkého skla.

Vládkyně to ovšem předvíдалa a nenechala se vyvést z míry skutečností, že jí zničil zbraň. Sultanista ale očekával, že ji překvapí, a tak udělal výpad, který byl sice rychlý, ale ledabylý, přímo osudově ledabylý, protože Una mu oplátila útokem se zbývajícím kusem kopí, na němž zůstal hrot, a nepřítele na něj napíchla.

Porazila ty dva v okamžiku, ale i tak se během té malé chvilky podařilo vyhoupnout se nahoru třetímu.

Vrhla se na něj jako šílená, tak tak se jí podařilo sklonit se a vyhnout se tak zahnuté šavli. Zasadila mu zbytkem kopí do čela prudkou ránu. Neměla žádný mohutný kyj, ale vložila do úderu celou svou sílu. Sultanista se chytil za obličej a spadl naznak přes hlavy svých spolubojovníků; další, co se za ním dral na hradbu, ztratil rovnováhu a spadl také.

Una vyskočila a tasila meč, aby se vypořádala s dalším, který přelézal zeď, když spatřila, jak se mu Sluncovka vrhla na obličej, až oslepený s jekotem upadl mezi druhy na úpatí zdi.

Jak dlouho bude ještě tenhle útok pokračovat? Přípozdívalo se a soumrak pomalu temněl. Protože na několika místech měli obránci vážné problémy, pokračovali sultanisté v mohutném útoku.

Bitva zuřila bez přestání v houstnoucí temnotě, ale počáteční výhody, které vyplynuly z prudkého útoku, nebylo možné udržet. Obránci neúnavně shazovali útočníky ze zdi a nehodlali je pustit nahoru, až nakonec uslyšeli tolik vítaný signál k ústupu.

Tarlach čekal, dokud si nebyl jistý, že nepřítel skutečně vydal rozkaz k ústupu a ne jenom povel k přeskupení. Teprve potom i on odtroubil stejný signál.

Sestoupil z valu, jakmile se na místo dostavili noví strážci. Byl tolik duševně i fyzicky vyčerpán, že se musel přinutit, aby si očistil čepel odporně zamazaným hadrem, který měl za pasem a používal ho právě k tomuto účelu. Potom zasunul meč do pochvy.

Jako všichni velitelé, jejichž mysl musí být jasná, aby dokázali rychle a přesně reagovat na všechny výzvy, které jim nový den přinese, bude celou noc spát, a to co možná nejdál od zdi. Seržanti a řadoví bojovníci byli rozděleni do směn

tak, aby třetina z nich měla tutéž možnost jako jejich velitelé každou noc a mohli zase následující den poměrně odpočinutí nastoupit do služby. Zbylé dvě třetiny vojáků musely hlídat zeď pro případ, že by nepřítel náhle zaútočil v naději, že je překvapí a přemůže.

Měli štěstí, že si mohli oddechnout alespoň takhle. První čtyři dny po vpádu to bylo mnohem horší. Tehdy proti nim sultanisté útočili vlnu po vlně, hodinu za hodinou bez ustání, útoky přerušili jen na dobu nezbytnou k tomu, aby odklidili padlé, kteří po každém útoku zaplnili podnoží zdi. To činili tak dlouho, dokud si neuvědomili, že dobytí tohoto území nebude tak rychlé, jak očekávali, a že jsou už sami hodně vyčerpaní, jak si nedopřáli ani chvíli odpočinku.

Uvědomili si, že proti nim stojí nepřítel v mnohem lepší pozici, z níž může bojovat, třebaže ho početně mnohonásobně převyšují. Vzhledem k tomu, že musí vydržet bojovat o celou řadu dní déle – tehdy ještě nepředpokládali, že se bitva protáhne na celé týdny – museli se vzdát bojů za tmy.

Kapitán sokolníků šel nejdříve do domku, kam přenášeli ty nejvážněji raněné, aby jim mohla být poskytnuta základní péče a aby je připravili na převoz na vysočinu.

Brennan stál u dveří se svěšenou hlavou.

Sevřelo se mu srdce, ale vlastně ani nebyl překvapen.

„Mrtev?“ zeptal se, když k němu přistoupil.

„Rorick? Ne. Vlastně ani není nijak vážně raněný a téměř určitě se uzdraví. Už ho odvezli.“

Tarlach přikývl. Zásobovací jednotky sestupovaly, hned jak se rozhostila dost velká tma, aby je nepřítel neviděl.

Ranění se pak s nimi vraceli zpátky na vysočinu.

„Nějací nováčci?“

„Asi tučet z Údolí útesu.“

Málo, pomyslel si velitel unaveně. Trochu jim pomůžou – každý meč se hodí – ale potřebovali mnohem větší posily. Sousedící Údolí odpověděla na výzvu Mořské pevnosti tak, jak Una předpověděla; šlechtě jim poskytla zásoby, bohužel však jen velmi málo bojovníků.

Poklesla mu ramena. Kolik času jim ještě zbývá, než ztráty, ač pozoruhodně malé, zcela vyčerpají rezervy, takže pak budou muset prodloužit dobu, po kterou jsou obránci na zdi; a než jim zbude tak málo bojovníků, že nepřítel prolomí obranu? Byl snad úplný blázen, když si představoval, že udrží Mořskou pevnost až do doby, než přijde pomoc z takové dálky, jako je Linna? Bylo snad šílenství domnívat se, že ta pomoc vůbec přijde?

Horský sokol se přinutil znovu zvednout hlavu. Taková poráženecká slova nesměl nahlas vyslovit, nebyla ani trochu povzbudivá. Fakt, že ho myšlenky takto mučí, musí skrývat. Nemohl si dovolit odhalit slabost před těmi, kdo na něm byli závislí, nemohl si to dovolit dokonce ani před mužem, kterého nazýval přítelem.

Po chvíli se rozešli. Poručík vyhledal zásobovací vůz s jídlem, který právě dorazil z pevnosti, Tarlach zamířil rovnou k domku, který si sokolníci důstojníci zvolili za svůj hlavní stan, aby byli co možná nejbližší zdi.

Věděl, že by se měl najíst, ale nemohl se k jídlu přinutit. Chtěl si jenom pročíst nevyhnutelné zprávy od Uny a Brennana, kteří ten den měli na starosti zálohu, učinit na jejich základě nezbytná opatření a potom upadnout na několik cenných hodin do zapomnění spánku.

„Kapitáne!“

Zastavil se, když zaslechl volání, a otočil se. Blížila se k němu vládkyň. Zrychlil kroky, aby byl u ní co nejdříve. Paní Una ho ohromila. Ze všech důstojníků se držela nejlépe. Byla sice pobledlá a vyhublá, ale energie ji neopouštěla. Spíše, opravil se v duchu, dělala všechno možné, aby to tak vypadalo. Věděla, jak by ho rozrušilo, kdyby ji spatřil jinak a jak moc potřebuje velitel ve válce o Mořskou pevnost vědět, že se může na své druhy spolehnout. Lidé z Údolí byli silní, jen co je pravda, a tahle žena obzvlášť.

„Jaké zprávy přinášíš, paní?“ zeptal se, když se ocitla vedle něho.

„Přišly posily, a i když z nich nebude velký užitek, tak bychom je měli společně přivítat.“

Pohlédl na ni úkosem. Její očividně chybějící nadšení nad nově příchozími, které tolik potřebovali, nechápal.

„Posily? Kolik jich je?“

„Sto dvacet. Z Havraniho pole.“ Po obličeji jako by jí přeletěl stín. „Co tady chtějí? Máme dost svých vlastních starostí, abychom se starali ještě o ně.“

„Mlč!“ utrl se na ni kapitán tak prudce, až jí to vyrazilo dech. „Přišli k nám v hojném počtu, což se nedá říct o žádném z tvých dalších udatných sousedů.“

Ovládl se. Únava a napětí je už nahlodávaly všechny; musí se ovládat a nenechat se jen tak rozčílit. „Přinejmenším prošli stejným výcvikem, jakého se dostalo lidem z Mořské pevnosti, když jsme získali jejich Údolí. Nemusí být tak dobří, aby nám poskytl vynikající službu; postačí nám kdokoli aspoň s dostatečnou průpravou.“

„Ty přece znáš jejich historii,“ řekla Una.

„Nikdy nebojovali, ale to ani lidé z celé řady dalších Údolí, jejichž služeb jsme nuceni využít. Oba jsme viděli, co během posledních týdnů dokázali. Co se týče nedostatku bojového ducha lidí z Havraniho pole, tak už jen to, že sem přišli, ukazuje, že v nich přece jen nějaká jiskra je. Je jako jediné z celé rozlehlé oblasti Údolí jsme o pomoc nežádali. Vydali se do nebezpečí ze své vlastní vůle a iniciativy.“ Ohlédl se na vládkyň. „Tak co, má paní, přichystáme těm nováčkům přivítání?“

Horský sokol si prohlížel nováčky zblízka. Jejich jednotka vypadala docela dobře, muži byli silní a dobře vyzbrojení, ale zjevně pocítili, že jeho společníci jim nevěří a opláceli to stejným pocitem. Nebyl to příliš povzbudivý přístup mužů, kteří se zanedlouho budou muset postavit tváří v tvář nepříteli, jako jsou sultanisté. Musí udělat, co je v jeho silách, aby to změnil, a to hodně rychle.

Přivítal je a poděkoval jim; otevřeně jim řekl, že obránci potřebují jejich pomoc. Potom oddíl rozpustil s tím, aby si co možná nejvíce odpočinuli před nadcházející bitvou.

Ponechal si u sebe pouze velitele, vysokého, energického seržanta, který si říkal Torkis.

„Chtěl bych ti teď ukázat, kde bude zítra vaše místo.“

Muž zasalutoval. „Jak si přeješ, kapitáne.“

Tarlach rychle prošel táborem Mořské pevnosti až k místu, kde se hradba stýkala s velkým útesem, který na pravé straně lemoval pláž. „Polovina vašich mužů bude stát tady. Ostatní zůstanou zpočátku vzadu, i když je mezi rezervy nepočítám. Možná budu nucen některé nebo dokonce i všechny najednou povolat v průběhu bitvy okamžitě tam, kde bude nepřítel útočit nejsilněji, tak, jak jsem to potřeboval dnes.“

Druhý muž přikývl, ale potom se na něj upřeně zadíval. „Je dobře, abys věděl, že někteří tady mají pochybnosti, nakolik pevně se dokážeme postavit tomuto nepříteli.“

Sokolník zamrkal. „Přišli jste snad proto, abyste utekli při prvním útoku?“

„Ne, kapitáne.“

„Tak ať už nic podobného neslyším.“ Znovu se soustředil na hradbu, o kterou se vedl tak zuřivý boj. „Počítejte s tím, že budete mít strach. Ten máme všichni. Přijměte to jako skutečnost a potom ho dokážete zvládnout.“

Začali jste s válečným výcvikem téměř ve stejnou dobu jako bojovníci z Mořské pevnosti. Jsem přesvědčen, že se nepřátelským vojákům vyrovnáte nebo je dokonce předčíte a tahle stěna vám pomůže poradit si s nimi. Šplhají nahoru rychle, jen co je pravda, a občas je třeba zvládnout současně i dva nebo tři, ale to dokážete. Pokud by se někdo ocitl pod zvlášť velkým tlakem, není v tom sám. Záměrně jsem rozestavěl vojáky na zdi tak hustě, aby si v případě potřeby mohli navzájem pomáhat. Nemusí přitom odcházet z pozice a uvolnit tak prostor nepříteli, který by se v tom místě mohl přes zeď dostat.

I kdyby jeden z vás nebo třeba i několik mužů najednou nedokázalo odolávat, i s tím si dokážeme poradit. K tomu dochází chvílemi každý den. Potom nastupují záložníci a čelí momentálnímu oslabení.“

Otočil se tak náhle, že se Torkis až lekl, když na něho Tarlach upřel zrak a očima ho probodával s neuvěřitelnou silou.

„Než se dostanou do akce, potřebují trochu času. Proto ať budete pod jakýmkoli tlakem, musíte se držet tak dlouho, než přijde pomoc. Pokud nevydržíte, zabijí vás a pak i většinu z nás.“

Torkis sklopil hlavu, potom ji zase zvedl. „Mohu ti slíbit jen málo. Nevím, co dokážeme, ale aspoň bychom vám měli pomoci získat čas.“

„To děláme všichni, seržante.“

Potom si povzdechl a rychle odvrátil hlavu, aby nebylo vidět, jaké zoufalství ho naplňuje.

Vždyť jezdec a sokol odtud odjeli už dávno, ale cesta mezi Mořskou pevností a Linnou je dlouhá a drsná. Teď se zdálo, že není možné, aby to v rozumném čase zvládli, tím méně aby získali u armády pomoc, kterou hledali, a dokázali se vrátit dřív, než bude celá obléhaná posádka na hlavu poražena.

Una vešla do Tarlachova domku hned, jak dohlédla na vše, co bylo třeba zařídit pro nově příchozí.

Zamračila se, když ho našla stále samotného, ale předpokládala, že nebude schopen odepřít Brennanovi pár minut odpočinku nad rámec jeho povinností a nijak to nekomentovala, když se k němu sklonila, aby mu jako každou noc pomohla projít celým stohem zpráv.

Oba byli unavení a nechtělo se jim moc povídat, ale Unina mlčenlivost dodávala celé atmosféře jistou tíhu a byla znamením, že ji něco trápí.

Sokolník se na ni na několik minut zahleděl, ale když příčinu svých starostí nijak nenaznačila a ani nepřipustila, že by nějaké měla, vstal, přešel k ní a prsty se dotkl hřbetu její ruky.

„Máš proč se na mě zlobit. Přehnal jsem to, neměl jsem právo takhle se k tobě chovat.“

„To, jak jsi na mě zavrčel? Mýlíš se. Vlastně mě ani nepřekvapilo, že jsi vybuchl. Osud kontinentu je příliš velká zodpovědnost pro jednoho člověka a ty nám navíc nedovolíš, abychom ti pomohli.“ Sklopila oči a odvrátila se. „Když to vím, tak se stydím ještě víc...“

„Za co?“ zeptal se. Ze všeho, co čekal, že řekne, tohle bylo to úplně poslední.

„V Lormtu jsem tě úplně zklamala. Věděla jsem, že máš potíže. Dověděla jsem se o tom od Bouřliváka a napověděly mi to i moje smysly, ale přesto jsem čekala, až se v nebezpečí skutečně ocitneš, než jsem se tě vydala hledat. Bála jsem se, abych tě nerozzlobila nebo nezahanbila, kdybych jednala předčasně.“

Nedokázala v sobě udusit vzlyk, i když slzy jí netekly. Una věděla, že z ní mluví vyčerpání, také Tarlach na ni předtím vyštěkl jenom proto, že je unavený, ale zdálo se, že se nedokáže zastavit. „Mám hrůzu z toho, že tě tady znovu zrazují.“

„Nikdy jsi mě nezradila ani nezklamala a stejně ani v budoucnu nezklameš! To spíš já jsem ti prokázal medvědí službu, když jsem připravil skvělý plán, rozhodl se zůstat tady a čekat na pomoc, která možná nikdy nepřijde.“

Usmál se, když viděl, jak jí v očích zaplál vztek. „Mračíš se, že ode mne slyšíš takové nesmysly, i když mají mnohem větší opodstatnění než tvé vlastní obavy. Nechme stranou naše pocity bezpředmětné viny a raději se soustředíme na to, co je třeba udělat. To samo o sobě je dost velkým problémem a není potřeba, abychom si další ještě přidělávali.“

Uchopil její ruku a políbil ji, potom zvedl hlavu a setkal se s jejíma očima. „Udělal jsem dobře, když jsem tě chtěl mít vedle sebe. Nevím, jak bych obstál, kdybych necítil tvou blízkost a oporu.“

„Vydržel bys to!“ Ztlumila hlas. „Musíme to vydržet oba. Osud nám jinou možnost nedává.“

## Kapitola 19

Bylo ještě před úsvitem, když sokolnický pomocník budil válečného velitele Mořské pevnosti.

Tarlach byl dostatečně disciplinovaný a okamžitě vyskočil z postele, třebaže se tomu jeho mysl i tělo vzpíraly.

Rychle se najedl, dokonce s větší chutí než obvykle, za což vděčil půstu předešlého večera, a ve spěchu se umyl a oholil.

To poslední nebyla žádná rozmařilost, ale určitý způsob válečné lsti, bylo to znamení pro přítele i protivníka, že hrdost i duch jsou navzdory všemu utrpení a zuřivosti nepřátelské armády, která usilovala o jeho život a chtěla ho úplně zničit, stále živé.

Podánilo se mu vyloudit úsměv na svůj odraz v matném skle. Ne, nebylo v tom ani za mák rozmařilosti. To se k tomuto vychrtlému, ponurému obličejí nehodilo.

Právě dokončoval ranní toaletu, když vešel Brennan. Lépe řečeno, vrazil dovnitř.

Kapitán si v duchu povzdechl, když se dovtipil, co jeho přítele takhle rozrušilo. „Přeji ti hezký den, poručíku,“ řekl nenuceně. „Už jsi viděl linii?“

„Zbláznil ses? Postavit na tak velkou část zdi ty chlapy z Havraního pole je skoro totéž jako sebevražda!“

„Máme tam rezervy, aby jim pomohly, když bude třeba. Aspoň budou mít naši bojovníci o pár hodin odpočinku víc.“

„To sotva, získají tak akorát pár minut!“

„I to nám přijde vhod, Brennane, naši lidé potřebují pomoc. Jsem přesvědčen, že se na ně můžeme spolehnout – za podmínky, že máme po ruce dobrou rezervu. Kromě toho je chci co možná nejdříve zapojit do boje. Je lehčí pustit se do boje, než nečinně čekat.“

„Proč je tedy nechceš použít všechny?“, zeptal se Brennan kysele.

Tarlach odpověděl s náznakem úsměvu. „Tolik jim zase nedůvěřuji, příteli. Obávám se, že bychom nezvládli situaci, kdyby všech sto dvacet lidí najednou opustilo svá stanoviště. Naopak úspěch poloviny jejich oddílu bude pro všechny ostatní téměř totéž, jako by se sami zúčastnili boje osobně, i kdybych je třeba celý den nepotřeboval.“

„Ty je nechceš použít jako zálohy?“

Horský sokol zavrtěl hlavou. „Ne, počkám ještě asi tak den nebo dva, dokud sami nepoznají, co se od zálohy požaduje.“

Brennan přikývl. Tohle znělo rozumně. Válečníci, připravení v záloze za zdí, musí být schopni reagovat okamžitě, téměř instinktivně, na průběh boje. Nebezpečí někdy vypuklo příliš rychle na to, aby se mohli řídit předchozími pokyny nebo čekat na rozkazy důstojníků.

Modré oči se na něj upřely. Zračilo se v nich hluboké znepokojení.

„Tohle všechno by mi bylo jedno, ale ne fakt, že se vedle nich musíš postavit i ty sám. I když se o nich říká, že jsou hrdinným národem, jsou dosud nezkušení.“

„To je jen další důvod, proč je třeba, aby cítili podporu velitele,“ odpověděl potichu Tarlach.

„Tarlachu, poslouvej mě. Příliš tě potřebujeme, než abychom si mohli dovolit takhle hazardovat s tvým životem.

Vyměň si místo se mnou nebo s paní Unou. To se aspoň budeš moci spolehnout na válečníky kolem sebe, kdyby ses dostal do nějakých potíží. My oba jsme postradatelnější než ty.“

„To nemůžu, příteli. Uvědomuji si, co si o nich myslíte, a není třeba je v tom ještě utvrzovat.“

Usmál se. „Abys věděl, nebudu v jejich středu, jenom vedle nich, a po mém pravém boku bude stát jejich seržant. Nic nevím o jeho družích, ale on sám vypadá jako dobrý voják, v jehož přítomnosti je možné cítit se bezpečně – alespoň natolik, jak je to v takové situaci možné.“

Oba muži spěchali na svá místa, ačkoliv na obloze ještě nebylo ani stopy po úsvitu; nikdo z nich nevěřil, že nepřátelé budou odkládat útok příliš dlouho po svítání.

Ukázalo se, že měli pravdu a první šedé sluneční paprsky osvětlily spoustu nepřátel již připravených k zahájení útoku.

Tarlach přivřel oči. Zdálo se, že jich vůbec nebylo. Při Rohatém pánovi, copak ten jejich sultan oživil všechny padlé a vyléčil každou noc všechny raněné?

Hlahol trumpet a po něm křik nahánějící husí kůži mu takovou hloupost okamžitě vyhnaly z hlavy.

Podíval se na bojovníky z Havraního pole. Křik nájezdníků je nijak nezastrašil. Byli na něj upozorněni a přijímali jej jako každý jiný bojový pokřik.

Jiná věc ale byla velikost nepřátelské armády. Nikdo nedokázal hledět na to obrovské množství nepřátel bez vnitřního zachvění. Strach by dostal i nejmužnější bojovník. Podaří se bývalým poddaným Ogina zvládnout to?

Sultanisté už byli u zdi a začali ji zdolávat. Nováčci se pod jejich nápoem otřásli, ale pak se uklidnili.

Sami tím byli značně překvapení, ale dařilo se jim chránit zeď úspěšně. Někteří zeslábli a někteří padli, ale z obou stran jim hned pomohli kamarádi, takže ani na jednom místě nedošlo k průlomu obrany. Když byli nakonec útočníci odraženi, hleděli na to s úlevou a novým pocitem hrdosti, a když pak jejich seržant pozdvihl zkrvavenou zbraň, aby pozdravil kapitána sokolníků, držel hlavu zpřímá. Tohle byla chvíle, kterou si budou navždy pamatovat a na níž budou stavět při každém dalším boji.

Horský sokol odpověděl Torkisovi na pozdrav a potom upřel pozornost na prchající sultanisty. Už mockrát je viděl takhle ustupovat, někdy se zdálo, že dostali rozkaz, a jako vždycky předtím, i teď ho naplňovala zlost, že nemá možnost využít jejich momentální slabosti a zmatku. Kdyby neměl tak žalostně malou armádu, dozajista by je pronásledoval a porazil.

V zoufalství sklopil hlavu. Jako vždy, mořské vlny zahradily cestu utíkajícím sultanistům. Ať chtěli nebo ne, museli se zastavit, znovu zformovat šiky a znovu zaútočit.

Celý den se donekonečna opakovaly neuvěřitelně prudké útoky. Sultanisté byli vzteklí a dělali si stále větší starosti o sebe i o přátele v pustnoucí domovině. Ani důstojníci ani duchovní jim nemuseli nijak zvlášť zdůrazňovat, jaké nevyhnutelné následky každý další odklad v boji přinese; sami to už poznali podle přísně omezeného přídeľu potravin, který v táboře museli zavést. Teď už s nepřáteli žádného slitování neměli. Své padlé odtahovali zpod nohou stále ještě bojujících druhů, každý mrtvý byl okamžitě nahrazen mužem ze zálohy ve snaze rozdrtit ty nepochopitelně tvrdohlavé obránce právě tímto jediným prudkým a nepřetržitým útokem.

Nepřetržitý útok, vedený zuřivým protivníkem, který si byl vědom své těžké situace – to bylo pro obránce Mořské

pevnosti něco nového. Poprvé stáli tváří v tvář veškeré síle sultanského nepřítele – ne po dobu několika minut, ale po celé dlouhé a únavné hodiny.

Odolávali zuřivosti nájezdníků a veškerým jejich snahám stejně jako po celý uplynulý měsíc, ale jak den míjel a obloha začala tmavnout a oznamovala brzký příchod noci, padla na všechny únava jako pružná deka utkaná z ocelových kroužků.

Tarlach byl v obličeji celý bílý a vrásčitý vyčerpáním a sváděl vnitřní boj, aby se přinutil dál vládnout kopím. Už se nepohyboval tak lehce jako dříve, nereagoval tak hbitě a na rameni a stehně byl raněn a krvácel, protože se už díky rychle ubývajícím silám nedokázal tak dobře bránit útokům nepřítele. V obou případech šlo o řezné rány, které sotva stály za povšimnutí, byly však smutnou předzvěstí toho, co musí nevyhnutelně přijít, a to už hodně brzy, pokud si neodpočine.

Nakonec se tak stalo. Sokolník zvedl kopí příliš pomalu a potom si špatně načasoval úder, takže soupeř stačil uhnout, vyšplhat se na hřeben zdi a zaujmout obranné postavení, než sokolník stačil napravit svoji chybu.

I sultanista měl kopí, krátké a těžké. Tarlach uskočil stranou, aby se vyhnul ozubci, a to se mu sice podařilo, ale v tu chvíli ztratil rovnováhu.

Uvědomil si nebezpečí už v samém zárodku a opět se rychle chopil oštěpu, aby se mohl bránit. Udělal to tak rychle, že protivník nestačil stáhnout oštěp a udeřit znovu. Sultanista ale byl zdatný i když neměl čas na další úder, praštil kapitána dřevcem zbraně do prsou.

Vložil do úderu celou svoji sílu a Horský sokol byl tím nápirem odhozen ze zdi, na které stál, a s rachotem dopadl na kamenitou zem pod ní.

Zůstal sice při vědomí, ale měl vyražený dech. Ležel bez hnutí a očekával ránu, která mu zakrátko zpečetí osud. Věděl, že Bouřlivák se plně věnuje vlastnímu boji a tentokrát mu nemůže přijít na pomoc...

Kopí vyrazilo.

Další bojovník seskočil ze zdi a vrhl se mezi sokolníka a rychle letící kopí.

Zbraň ho zasáhla a Torkis z Havraního pole ostře vykřikl, když se mu do zad zabadla zbraň, jež tak minula původní cíl.

Zachránil kapitána před smrtelnou ranou, ale chvíli poté se stal nevědomky sám velkou hrozbou; ztratil vědomí, skutálel se z náspu a dopadl na Tarlacha jako kámen vystřelený katapultem. Horský sokol byl celý zmatený vlastním pádem a ranou, která mu byla původně určena, takže zůstal bezmocně ležet. Pořád si všechno kolem sebe uvědomoval, třebaže jen matně, ale pomoci druhovi nedokázal a nemohl se ani přesvědčit, jestli by mělo smysl se o něco takového snažit. Nedokázal se zvednout, i když věděl, že je nutné zaplnit mezeru vzniklou na zdi...

Náhle se kolem něj vyrojili bojovníci, většinou v černém, někteří měli na sobě uniformy Havraního pole. Někdo z něho zvedl Torkise a potom odnesli i jeho do domku, kde se starali o raněné.

Bolest, kterou pohyb vyvolal, zcela opanovala napjaté nervy. Svět se mu na chvíli před očima rozvířil v šíleném tempu a potom jej obestřela neproniknutelná tma.

## Kapitola 20

Tarlach si přitáhl židli, aby si mohl sednout k Torkisovi.

Ten obr měl neuvěřitelné štěstí; takové, že by člověk skoro uvěřil, že ho zachránil sám Rohatý pán. Vzhledem k tomu, v jakém úhlu skočil a jak se ve vzduchu otočil, zasáhlo kopí pravý ramenní sval, projelo mu zádočnými svaly a levým ramenem vyjelo. Zranění to bylo bolestivé a ztratil při něm spoustu krve, ale pokud se podaří zabránit horečce, což nebylo moc pravděpodobné, nebylo to nebezpečné. Pyra už podnikla nutné kroky, aby tomu předešla, ještě než ho předala do péče velitele.

Seržantovi se tak velká pozornost, kterou mu věnovali, příliš nezamlouvala, a hned se o tom také zmínil, když si k němu Horský sokol přisedl.

„Nejsem na tom tak špatně, abych musel ležet ve tvé posteli, kapitáne.“

„Stejně bude několik příštích nocí tvoje. S tím se nedá nic dělat. Kromě toho nemáme moc času, tak ho nemarněme nějakými dohady.“

Tarlach kromě spousty modřin po celém těle žádné zranění neutrpěl. Nedopadlo by to takhle, kdyby ho Torkis nezachránil. Oči mu potměly. Tohle bylo jen velice málo, co mu mohl za jeho oběť nabídnout – a oběť to skutečně byla. „Byl bych rád, kdybys tě mohl poslat s ostatními na vysočinu.“

„Kvůli tomuhle?“ odfrkl. „Takovéhle škrábnutí není dostatečným důvodem, abyste mě drželi stranou boje!“

„Alespoň do zítřka je to nutné,“ odpověděl mu Tarlach rozhodně. „Zůstaneš až vzadu, v posledních liniích, jestli ti Pyra vůbec dovolí vstát.“

„Jestli si myslíš, že nechám své muže...“ rozohnil se.

„Už jsem rozhodl, seržante. Tohle zranění ti bude bránit v pohybu, dokud se alespoň trochu nezahojí. Kdybys byl kvůli němu znovu zraněn nebo kdyby se rána otevřela, ztratil bych tě na mnohem déle nebo možná i napořád. Potřebuju tě až příliš, abych tohle mohl připustit.“

Obličej muže z Havraního pole vypadal najednou ztrhaně a Tarlach se jemně dotkl jeho ovázaného ramene. „Nechal jsem tě mluvit až moc dlouho. Teď spi, nebo poruším své vlastní zásady a budu ti muset dát prostředek na spaní. Potom bych musel dát příkaz ještě dalšímu válečníkovi, aby odešel z boje a hlídal tě, dokud se neprobereš a nebudeš schopen znovu ochránit sám sebe.“

Torkis se na něj vztekle podíval. Nakonec se zazubil a uklidnil se. „Nezbývá mi než ustoupit. Ty bys byl schopen všeho.“

„To si piš, že ano, kamaráde.“

Velitel žoldnéřů vstal a přešel ke dveřím. Tam ještě chvíli počkal, než se ubezpečil, že seržant klidně a pravidelně oddechuje. Potom vyklouzl z místnosti a tiše za sebou zavřel.

Zdalo se, že všechna energie z Horského sokola vyprchala, když zůstal sám a nemusel působit na okolí dojem, že mu stále ještě zbývá spousta sil a je si sám sebou jist.

Na provizorním stolku leželo množství papírů, kterým bylo třeba věnovat pozornost, ale podíval se na ně spíš ze zvyku, než že by je měl v úmyslu pročítat, když se posadil.

Myslel teď jenom na svoji armádu, které velel, až ho z toho rozbolelo srdce.

Jsou to stateční a zkušení válečníci, nestěžují si na svůj tvrdý osud. A ten je jeho dílem.

V tomto ohledu je zklamal. Nemůže jim nijak dopomoci k vítězství a nedokáže ani většině z nich zachránit život, dokonce ani těch, co se uchýlí k roli záškodníků. Bylo mu teď nad slunce jasné, že zbude jen malá část bojovníků schopných uniknout podle jeho plánu v případě, že zeď nakonec neubrání.

Zavrtěl hlavou. Byl unavený, strašně unavený, jinak by se takhle ve smutku nevyžíval. Proti zoufalství je třeba bojovat, ne ho v sobě žít.

Napřiml se, když zaslechl zaklepání na dveře, ale prázdnotu, která mu téměř úplně strávila ducha, nebylo možné z očí jen tak zapudit, i když vstal a odpověděl Pyře na pozdrav ve chvíli, kdy vešla. Ani se nezdržoval tím, že by si helmici zakryl obličej.

Léčitelka velmi dobře pochopila, co ho trápí, ale raději se o tom ani slovem nezmínila.

„Myslím, že jsem mohla počítat s tím, že budeš vypadat hůř,“ řekla mu mrzutě, když si ho několik vteřin bedlivě prohlížela.

Kapitán přes veškerou únavu a depresi dokázal vyloudit úsměv. „A taky jsem mohl vypadat podstatně líp, za to ti ručím.“

„To taky... Seržant spí?“

„Teď už ano.“

„To jsou výhody těch nízkopostavených!“ utrousila trochu závistivě.

Tarlach se zběžně podíval na svůj stůl a práci, která na něj čeká, a povzdechl si. „Myslím, že Torkis by teď neležel, kdyby neměl v zádech tu díru. Přesto s tebou souhlasím, že nadřizenost má i svoje nevýhody, které vyrovnávají výhody.“

Stočil k ní zvědavě zrak. Nepřekvapilo ho, že sem sokolnická žena přišla. Ve skutečnosti očekával, že přijde, vzhledem k jeho pádu ze zdi a protože se cítil velmi zodpovědný za bojovníka z Havraního pole, který byl těžce zraněn, ještě dřív. Nikdo jiný se dosud neobjevil; v srdci ho zamrazilo. „Vládkyně nebyla zraněna?“ zeptal se a snažil se silou vůle mluvit pevným hlasem.

„Paní Una měla dnes veliké štěstí a nic se jí nestalo. Jen jí přibýlo dost nových starostí od doby, co byl raněn tvůj druhý poručík.“

„Opravdu, a já zanedbávám své povinnosti, když si tu s tebou jen tak povídám.“ Tarlach pomalu vstal a vydal se ke dveřím. „Měl bych se jít podívat na ostatní, to papírování mi nikam neuteče.“

Denně obcházel všechny posty, aby dodal spolubojovníkům ducha, ale dnes to zanedbal. Torkis ho potřeboval a navíc léčitelka trvala na tom, že si musí aspoň na chvíli odpočinout, a to ho zdrželo.

Pyra zdvihla ruku, aby ho zastavila. „Una to dneska večer zvládne sama a myslím, že ani já jsem tak úplně nezapomněla, jaké úkoly připadají na velitele z doby, kdy jsem stála v čele ženské vesnice, a myslím, že ti dokážu aspoň trochu pomoci. Možná toho moc nevím o rozestavení bojovníků na obranné zdi, ale jinak jsem dost dobře obeznámena s celým rozpisem služeb. Zdá se mi, že až dosud jsem se téhle části práce zcela vyhýbala.“

„Nikdo tě proto nemůže vinit, léčitelko, ale přiznávám, že tvoji pomoc vítám. Dnes jsem velice unaven.“

„Není divu! Podle všech pravidel bys měl i ty sám zůstat po zbytek dne v posteli.“

„Všem by nám přišel vhod celý týden takového odpočinku,“ odpověděl zachmuřeně Tarlach.

Pyra přešla ke stolu. „Ukaž mi, co je třeba udělat, ptačí válečníku.“

Sokolnická žena dokázala, že je nejen dobrá léčitelka, ale dokáže si poradit i s rozpisem denních služeb a za překvapivě krátkou dobu už mohli vstát od stolu.

„Patří ti mé díky,“ ocenil její pomoc. „Sám bych na tom strávil věčnost.“

„Jestli je to všechno, mohli bychom se jít trochu najíst, než nám odjedou i s proviantem.“

Víděla, jak pokrčil rameny a rozhodně zavrtěla hlavou. „Postil ses už včera večer. To se už nesmí opakovat, Horský sokole.“

„To ti řekla paní Una?“ zeptal se podrážděně. Věděl, že obě ženy jsou přítelkyně a povídají si stejně jako muži.

„Ne, i když by to vlastně udělat měla, vzhledem k tomu, že vás mám všechny na starosti a musím vás udržet na nohou. Zmínil se o tom tvůj první poručík.“

„Brennan?“

Léčitelka zpozorovala jeho údiv a usmála se. „Tvoji přátelé si o tebe dělají starosti. Mnozí mají strach, aby ses nezničil.“ Vstala. „Možná ti nebude příjemné něco sníst, ale pokud se nenajíš, vyčerpáš se příliš rychle. Něco ti přinesu, jestli se ti tam nechce samotnému jít.“

Tarlach ztuhl. „Nic takového, tohle není místo, kde bych se mohl nechat obsluhovat a od tebe už vůbec nemohu nic takového přijmout.“

„Tak pojď se mnou. Najíst se musíš za každou cenu.“

Noc byla příjemná; sice chladná, ale ne příliš, a klidnější si za posledních několik předlouhých týdnů nepamatoval.

Noční klid narušoval jejich válkou poznamenaný duševní stav, který je natolik prostoupil a vzbudil v nich tak intenzivní touhu po společnosti, že se ani léčitelka ani válečník nemohli přinutit schovat se mezi čtyři stěny, ať byla

jejich potřeba spánku sebevětší. Jedli pomalu a potom se vrátili do domku, kde měl kapitán svoji pracovnu a kde bydlel. U dveří stála nízká dřevěná lavice a Tarlach se na ni posadil, opřel se zády o bíle natřenou stěnu. Oči se mu zavřely. Vlhký chlad kamene mu dělal dobře, jako by měl horečku.

Pyra na okamžik zaváhala a potom se usadila vedle něj. Stejně jako Horský sokol ani ona nepromluvila, jen se opírala o zed' a nasávala klid noci.

Bouřlivák seděl pánovi na paži; zadonil o jeho pozornost tak dlouho, až mu začal hladit jemné peří.

Tarlach pohlédl na společníci. „To, že jsi a pracuješ jako zdatná léčitelka, je skutečnost, ale nemohu vyjádřit dostatečně svoji vděčnost za péči, kterou prokazuješ našim okřídleným druhům.“

„To není třeba,“ pravila jemně, „věnuji se jim stejně jako vám všem.“ Hlas se jí zachvěl. „Při Jantarové paní, jak já nesnáším pohled na jejich potlučená křehká těla! Válka je záležitost lidí, ne jejich. Účastní se jí z lásky k nám.“

Jejich lidští společníci je za to měli v hluboké lásce. Alespoň tohle se naučila v těch posledních příšerných týdnech. Právě dnes viděla jednoho sokolníka, jak se loučí se ztraceným druhem, když si myslel, že se na něj nikdo nedívá. Plakal jako dítě pro válečného ptáka, kterého nedokázala přes veškeré úsilí zachránit. Srdce ji pro něj bolelo a bolelo ji i proto, že nemohla udělat nic víc, než se tiše vzdát a nechat ho jeho smutku.

Se sokoly to bylo jiné. Zjistila, že je dokáže uklidnit, hlavně samice, ale i samce – alespoň dočasně. Věnovala jim veškerý čas, který mohla, dokonce i ve spánku obvykle kolébala jednoho nebo víc ptáků, kteří byli raněni na těle nebo v srdci.

Taková oběť, pomyslela si, a přesto ani ona ani voják vedle ní nemohli popřít, že je to v této chvíli nezbytné. Mořská pevnost, celý High Hallack a veškerý okolní svět byly teď závislé na jejich síle.

Na chvíli zavřela oči. Údolí Mořské pevnosti bylo stvořeno pro mír, pro radost, život a práci potřebnou pro zajištění obojího...

„Tohle je dobrá země,“ odvážila se nakonec promluvit po několika minutách mlčení. „Sama o sobě je moc krásná a její lidé jsou dobří tak, jak je jen možné si představit.“

Chlad jí naplnil duši. Zanedlouho může smrt smést většinu a zbytek může být ztotočen.

„Tuhle válku musíme vyhrát, Horský sokole,“ řekla pevně a velice vážně.

Tatáž myšlenka, tentýž strach pocítil i on. „Vyhrajeme ji. Tady nebo jinde, dosáhneme svého. To, co se nepodařilo získat Alizonu, nezískají ani ti proklateci z jiného světa tam venku.“

Vstal se záměrem vydat se na krátkou procházku. Nechtěl, aby Pyra postřehla, jak je rozrušený, a kromě toho doufal, že mu procházka uklidní napjaté nervy. S bolestivým zasténáním se zhroutil na lavici, jak se jeho opotřebované svaly bránily náhlému pohybu.

Pyru to vylekalo, ale záhy poznala, co mu dělá potíže. „To už jsi tak ztuhl?“ zeptala se s účastí v hlase.

Tarlach byl opět schopen promluvit. „Budu s tím muset něco udělat, dříve než zítra zase vylezu na zed',“ procedil skrz zuby.

„Jestli to nezvládneš, zítra bojovat nebudeš. Nemůžeš, když se nedokážeš ani pořádně postavit na nohy.“

Nijak se mu nesnažila pomoci. Takovou pomoc by možná přijal od některého ze svých společníků nebo třeba od paní Uny, pokud by byli spolu takhle o samotě, ale věděla, že od ní by mu to nebylo příjemné.

Kapitán se opanoval. V obličejí se mu zračilo napětí a musel se opřít o stěnu, aby mohl vstát, přesto věděl, že znovu ho tělo už takhle nezradí. To nedopustí.

„Budu připraven. Nedělej si starosti.“

## Kapitola 21

Druhý den ráno, právě když se Horský sokol chystal odejít z domku, vešel Brennan.

Všiml si, jak poručík sleduje jeho pohyby, a zamračil se. „Cožpak mi Pyra nevěřila?“

„V téhle oblasti je příliš zkušená, než aby věřila sokolníkovi, příteli. S tou naší vytrvalostí to přeháníme. Jak se cítíš?“

„Dost dobře na to, abych se nepřátelům pomstil za bolest, kterou mi způsobili.“

Tarlach si všiml slabého červeného šrámu na jinak bledé kůži Brennanova krku. Táhl se od ušního lalůčku až k límci a vypadal jako stopa po špičce meče nebo kopí – sám spíš věřil, že to byl meč – co jenom nařízal kůži. „Koukám, že ani ty jsi neunikl zranění. Bylo to jen tak tak.“

„Bylo by dost nepříjemné, kdyby byla rána hlubší,“ připustil.

Tarlachovu pozornost upoutal záblesk bílé barvy. Brennan měl celou levou ruku tlustě ovázanou silným obinadlem. Takhle léčitelé neošetřovali drobná zranění. Lehkost se Tarlachovi z hlasu i výrazu tváře vytratila okamžitě.

„Co se ti stalo?“

„Hrábl jsem po ostří meče,“ odpověděl Brennan lakonicky. „Nebude to mít trvalé následky. Nějakou dobu budu moci levou ruku používat jen k držení štítu, to je celé.“

„Proto za tebe Una včera večer pracovala?“

Pokřčil rameny. „Došlo i k vážnějším zraněním, než je to moje. Pomocníci léčitelky se mi mohli věnovat až dost pozdě, ale věřím, že když začali pracovat, tak to neodbyli.“

„Věříš? To tě uspali?“ Uspávací prostředky se používaly, jen když bylo třeba zranění operovat nebo když bylo velice vážné a bylo třeba přistoupit k amputaci. To tedy znamenalo, že to s Brennanovou rukou bylo zatraceně zlé.

„Pyra mě ujistila, že mi ruka bude normálně sloužit.“ Zazubil se. „Víš co, kamaráde, radši toho nech, nebo mě uvedeš do rozpaků. Pojď, raději pozdravíme hosty.“

Úsvit byl obzvlášť krásný a sliboval nádherný den.

Výrazně kontrastoval s tím, co je čeká, pomyslel si Tarlach hořce díky scéně, která se mu před očima ve stále

přibývajícím světle rozvíjela a která, jak se jeho unavené mysli zdálo, přetrvávala už celou věčnost.

Ne, byl v tom rozdíl, v obrovské skupině nepřátel na pláži zaznamenal cosi nového.

Předešlý den sultanisté udeřili vším, co měli po ruce. Přijali jako skutečnost, že zeď zůstala stát, když od ní večer, jak přicházela noc, odešli; nečekali však, že se setkají s tak odhodlanou obranou, až zase přijde ráno. Muži na stráži byli klidní, neochvějní, tiší, zlověstně vzdorní – stejně jako tomu bylo od samotného počátku téhle tvrdé zkoušky. Rozum jim pořád napovídal, že vítězství se musí konečně přiklonit na jejich stranu, ale teď, když hleděli na vytrvalé, jako skála pevné protivníky, začali pochybovat. Poprvé od začátku boje začali pochybovat.

To však nic neznamenalo. I oni se zocelili a jejich generál pozdvihl trubku ke rtům.

Rozeznít ji už nestačil.

Ranní vzduch proťalo jiné trubení, vysoké, silné a jasné, takové, jaké dokáže vyloudit jen sokolnická válečná trubka. Na horské cestě, která vedla do údolí, se najednou objevili jezdci v černých uniformách. Nedalo se ani spočítat, kolik jich je, a přesto to byl jenom předvoj veliké sokolnické armády.

Na okamžik, který se zdál věčností, se zastavili a jakmile dostali další rozkaz, tentokrát k útoku, vrhli se po příkré cestě ke zdi a hrmuli se za ni, což byl cíl.

Vlna za vlnou přicházeli další válečníci. Velikost této armády udivovala stejně tak vetřelce, kteří, když ji uviděli, zkameněli, tak i obránce Údolí.

Nad nimi letěli sokoli, byly jich celé tisíce, letěli ve velikém semknutém hejnu, které zastínilo velkou část oblohy.

Tarlachovy oči se na okamžik zúžily. Jejich armáda nedosahovala ani zdaleka takové velikosti...

Pak s naprostou hrdostí zdvihl hlavu. Ženy! Všechny, dokonce i z těch čet, odkud by své bojovníky žádné nenásledovaly, se přidaly k armádě na obranu celého světa.

Díval se, jak se k nim blíží – jezdci a váleční ptáci. Tohle je jeho rasa – tak, jak ji nikdo nespasil od dob, kdy kdysi dávno odešli na sever, v plné síle a hrdosti a s odhodláním hodným jejich zručnosti a odvahy.

Početně byli s nepřitelem zhruba vyrovnáni. Poprvé si uvědomil skutečné ničivé následky bouře a zbraní a pak si v bezděčné hrůze uvědomil, že v nadcházející bitvě dojde k přímému kontaktu obou armád. Vezmeme-li v úvahu sokoly, pak jejich armáda je o hodně silnější.

I sultanisté si uvědomovali, jakou ránu jim osud uchystal. Jejich postavení se rázem změnilo a oni se ocitli v nezáviděníhodné situaci. Byli vojáky do morku kostí a chvatně se rozestavěli do čtverce, v němž by se dokázali co nejlépe vypořádat s útokem, který se k nim kvapem blížil, ale bylo jim jasné, že každé úsilí je marné. Všichni do jednoho zírali na příjezdící sokolníky a byli si vědomi, že chvíle zkázy se blíží.

\* \* \*

Tarlach nařídil všem svým bojovníkům, aby od zdi odstoupili a umožnili tak nově příchozím, až sesednou z koně, získat volný přístup na pláž, ale nedovolil jim, aby je následovali. Ani teď, když přišla záchrana, nechtěl dopustit, aby obrana zdi povolila, dokud ještě nepřátelé měli byť i sebemenší sílu je ohrozit.

Jeho obličej zůstal naprosto neúčastný. Popošel kousek k Uně, která stála vedle něj, ale nedotkl se jí ani na ni nepromluvil.

Horský sokol ve skutečnosti opravdu nesledoval, co se dělo, když se obě armády střetly, a přál si, aby odtud mohl definitivně odejít. Bylo to krvavé, jaké ještě nikdy předtím nezažil, dokonce ani když kdysi zlomili alizonskou sílu, a to tehdy doufal, že už nikdy nic podobného nespasil. Z celého srdce se upřímně modlil, aby se už nikdy nemusel takové hrůzy zúčastnit.

Sultanští válečníci byli jak odvážní, tak šikovní. Prodávali své životy draho, ale byl to boj bez naděje na vítězství. Těžké ztráty, které utrpěli na zdi, ztráty za bouře na moři ještě před zahájením útoku, strádání, v němž neustále žili a bojovali po celou dobu, zpečetily jejich osud; bylo jim jasné, že nemohou zvítězit. Vzhledem k tomu, že byli velice unaveni a k obraně mohli využít pouze svá těla a štíty, to ani jinak dopadnout nemohlo.

Navzdory tomu, že sokolníci byli svěží a dlouhá cesta je nijak zvlášť neunavila, dokázali by jim nájezdníci odolávat dlouho, nebýt válečných ptáků. Vrhali se střemhlav a bojovali samostatně, vládli nepřekonatelnou silou a vzbuzovali hrůzu. To na nepřátele působilo ještě mocněji – od samotného počátku propadali téměř pověrečné hrůze těch, kteří nikdy nebojovali ani se nepřáteli s bytostmi jiného druhu.

Nebylo možné, aby zvítězili, ale nemohli se ani vzdát. To by sultanisté nikdy nepřijali, ani by o něčem podobném neuvažovali. Závažnost prohry a její důsledky pro další život celé jejich rasy si ani nedokázali představit, neunesli by ani hanbu, že ztroskotali na tom, co předem považovali za rychlé a jasné vítězství nad žalostně malým počtem protivníků. Kdyby sokolnické meče ušetřily kohokoli z nich, zabili by se sami.

Sokolníci tuto skutečnost velice záhy rozpoznali a přijali ji jako nevyhnutelnost, třebaže řezničina nebyla jejich stylem. Svých nepřátel si vážili a měli s nimi dost slitování, aby je propustili na svobodu rychlejším a důstojnějším způsobem. Una z Mořské pevnosti sklopila hlavu a odvrátila obličej od jatek, která se odehrávala na úpatí hradby. Ale i když cítila k zabíjení veliký odpor a byla na těle i na duchu velice unavená, naplňoval ji pocit, že se stal zázrak. Je po všem a oni zvítězili. Zvítězili v tom, co se zdálo nemožné, a žili – alespoň většina.

Právě uplynulý týden se jí zdál neskutečný, jako by to byla podivná noční můra, vyvolaná čarodějkami.

Nebyla to žádná iluze, odporovala její mysl. Uvědomovala si, jak moc se změnila. Teď byla tím, kým nikdy být nechtěla, a ani ji to nenapadlo; byla zkušeným válečníkem a na jejím meči ulpělo tolik krve, že ani nedokázala spočítat, kolik životů zmařila.

Vzpomněla si na den, kdy poprvé někoho zabila a připadalo jí, že od chvíle, kdy potkala Tarlacha sokolníka, uplynula celá věčnost. Žoldnér jí tehdy řekl, že zabít není nesnadné, ale je třeba mít se na pozoru před člověkem, kterému to činí potěšení. Teď se v duchu otřásla a ptala se sama sebe, co to může být za zkažené lidi, kteří jsou schopni nacházet potěšení v takové hrůze.

Tarlach k nim rozhodně nepatřil. Jasně cítila jeho odpor k tomu, na co se musí dívat, a jeho touhu zmizet odtud, i když mu to postavení nedovoluje, dokud nenastane definitivní konec bitvy a nepadne poslední sultanista.

Ani ona nedokázala odejít, nemohla ho opustit. Teď ji potřebuje, potřebuje uklidňující pocit její přítomnosti, což bylo také všechno, co mu v té chvíli mohla dát.

Una se pozorněji zadívala na muže, jenž se stal součástí jejího života. Tvrdá zkouška ho pořádně zasáhla. Neměla ani odvahu pomyslet, jak hluboce, a otfásla se při představě, co ho možná ještě čeká, tentokrát z rukou jeho vlastních lidí, těch, kteří je všechny spasili.

Kapitán se opět zahleděl na velikou hranici osvětlující pláž, a zachvěl se, i když pro jeho rasu znamenal oheň čisté a vhodné lože pro tělesnou schránku padlého válečníka.

Už dávno dal povel k rozchodu a většina bojovníků se vzdálila. Na téhle části zdi zůstali jen on a Una z Mořské pevnosti.

„Převezmeš to tady, paní?“ zeptal se. „Musím ještě něco vyřídit, než promluví s Varnelem.“

Usmála se a přikývla. „Nepřepínej se příliš, Horský sokole. Přijdu za tebou co nejdříve a spolu potom všemu uděláme krátký konec.“

## Kapitola 22

Už nějakou dobu byl Tarlach ve svých komnatách v kulaté věži zabrán do práce, když se náhle ozvalo prudké zaklepaní a téměř současně se otevřely dveře. Dovnitř vstoupil Varnel, velitel sokolnické armády.

Tarlach rychle povstal a položil ruku na meč na znamení pozdravu, potom si oba muži přátelsky potřásli rukama tak, jak to dělali, když nebyl přítomen nikdo cizí.

Válečný velitel o pár kroků ustoupil a chvíli si mladého muže pozorně prohlížel.

„Nikdy jsem tě neviděl takhle unaveného, Tarlachu,“ ozval se nakonec.

„Myslím, že to na mne pomalu začíná dopadat. Mám štěstí, že jsem vůbec naživu. Všichni máme štěstí. Kdybyste nepřijeli...“

„Tys ale věděl, že přijedu.“

„To ano, ale nevěděl jsem, jestli to bude včas.“

Sklopil hlavu a oči mu padly na úhledně popsaný papír na stole. Pro některé přišla pomoc pozdě. „To je seznam našich ztrát,“ řekl, když se druhý muž zadíval na listinu. „Spousta lidí by asi řekla, že zahynulo až překvapivě málo bojovníků, ale mně se stejně...“

„To je součást tvého postavení,“ řekl válečný pán jemně, „smrt spoluobojovníků je jako úder kopí do našich srdcí – s výjimkou těch důstojníků, kteří jsou už natolik otřlí, že s nimi smrt druhů nic neudělá. Já osobně je považuji za poloviční lidi a domnívám se, že mohou představovat obrovskou hrozbu jakékoli pevnosti nebo družině, se kterými jsou spjati.“ Varnel rozvážně obrátil papír. Potom přešel k ohništi, chvíli se díval do plamenů, potom přitáhl dvě židle a na jednu se posadil. „Někdo si dal tu práci a rozdělal oheň. Nehodí se, abychom byli tak nezdvorní a nevyužili jeho tepla.“

Druhý muž se nepohnul, aby se k němu přidal, a Varnel si povzddechl. „Posaď se, Horský sokole. Nerad zdvím hlavu, když s někým mluvím.“

Tarlach ho poslechl. „Jak ses dozvěděl o tom jméně?“

„Od tvého posla a od všech ostatních, když jsme sem dojeli... Tvoje postavení tady a v Havraním poli je velice výjimečné, příteli. Chtěl bych se dozvědět do všech podrobností, jak k tomu všemu vlastně došlo.“

Kapitánovo srdce se prudce rozbušilo a cítil, jak se mu sevřel žaludek. A je to tady. Nadešla chvíle, která buď potvrdí naději celého druhu, nebo mu přinese konečnou záhubu.

„Veškerá rozhodnutí a to, co jsme podnikli, vyšlo výlučně z mé hlavy. Nikomu z mé družiny nebo našich spojenců nemůže být vůbec nic vytýkáno.“

„Kdysi jsem tě učil, jak se vyhýbat zbytečným slovům a jít rovnou k jádru věci,“ poznamenal Varnel.

„Ale taky jsi mě naučil, abych nezatěžoval jiné lidi svými starostmi!“

Zaťal pěsti, ale vzápětí je zase uvolnil, když se uklidnil. Od chvíle, kdy přikývl k Uninu návrhu, věděl, že nakonec k tomuto setkání musí dojít.

Tarlach vyprávěl veliteli všechno, co se stalo od jeho osudového setkání s Unou z Mořské pevnosti, popsal své vzrůstající obavy o sokolnickou rasu a řešení, které mu nabídla vládkyně včetně podmínek, za nichž by mu mohla vyjít vstříc.

Když domluvil, oba několik minut mlčeli. „Samo Havraní pole nám nepostačí?“ zeptal se velitel.

Tarlach zavrtěl hlavou. „Samo ne. Jsou tam krásná úrodná údolí, kde bychom mohli vybudovat vesnice a najít si místo pro nové Sokolí hnízdo, není tam však dost místa pro čtyřa pastvin pro koně.“ I když bylo staré Sokolí hnízdo na samém vrcholu, většina bojovníků tábořila a cvičila mimo jeho stěny. „Potřebujeme hodně místa a proto musíme mít volný přístup i na území náležející Údolí Mořské pevnosti.“

„A abychom ji získali, musíme přistoupit na podmínky smlouvy?“

Horský sokol se zamračil, bojoval se zoufalstvím a vztekem – popouzel ho tón, jakým jeho velitel hovořil. „Je to spravedlivé a za to, co získáme, od nás vyžaduje hodně málo. Paní Una nám vyjadřuje velkou důvěru, věří v naši čest, když nám a našim potomkům umožňuje přístup do svých zemí. Její touha pomoci nám je upřímná, ale sotva bychom mohli očekávat, že by omluvila, tím spíše živila to, co považuje za velkou chybu, za zlo, které nás zcela pohltilo.“

Oči, které pak upřel na druhého muže, hořely zlobou; zaplavovala ho při vzpomínce na roli, kterou sehrály ženy z Údolí v právě skončené bitvě a na to, jak pracovala léčitelka Pyra v posledních několika týdnech. „Takže je to zlo, s nímž budeme muset dlouho a tvrdě bojovat, abychom změnili naše zvyklosti, stejně jako jsme to učinili těm, které k nám

kdysi náležely.“

Horský sokol se ovládl. Když bude takto mluvit, mohl by přijít i o tu nevelkou šanci, kterou měl. „Žádá toho snad od nás příliš?“ zeptal se. „Ty ženy, které se k nám připojí, mohou upadnout i se svými dětmi do těžkého a smrtelného vězení. Takové riziko tu je. Proto je nutné ponechat jim svobodu rozhodování, zda sem chtějí přijít a být tady napořád. Musíme jednat s úctou s nimi a s lidmi z Údolí, urozenými i prostými, a hlavně musíme zapomenout, že jsme kdysi vládli nad životem a smrtí našich žen.“

Zamračeně si druhá měřil, pokoušel se odhadnout, jak se zachová, ale Varnel jako by měl na obličej masku. Chce si vyslechnout vše do konce a teprve pak dospěje k rozhodnutí.

„Nechtěl jsem po nás, abychom žili jako muži jiných národů,“ pokračoval Tarlach. „K nějakým změnám patrně časem dojde – možná dřív, než si teď dovedeme představit – tím, že se chtě nechtě dostaneme do bližšího styku s místními. Přesto aspoň zpočátku jak válečníci, tak i obyvatelky vesnic mohou vést takový způsob života, který jim nejvíce odpovídá.“ Tarlach se najednou pousmál. „Takové řešení uspokojí nejenom vás, ale i ženy. Zdá se, že zrovna netouží po tom, abychom s nimi byli v těsném spojení, jsme pro ně jenom společníci. Podle všeho se bez nás za celou tu dlouhou dobu docela dobře obešly.“

Varnel se zarazil. „To mě nikdy nenapadlo.“

„Dokud jsme nemuseli svést tento rozhodný boj, nemyslel jsem v posledních měsících na nic jiného než na následky tohoto návrhu,“ pravil Tarlach unaveně. „Jestli to vyjde, bude změna pro nás všechny snadnější. Nejhorší, s čím se budeme muset zpočátku vyrovnat, je výcvik našich žen a také výcvik lidí z Údolí, ten jim musíme poskytnout stejně jako ho provádíme s mladými sokolníky. Zdvouřlost se od nás vyžadovala vždy, když jsme jednali s cizinci, a uchýlit se k ní při jednání s příslušníky naší vlastní 'rozšířené' rasy by nemělo být nepřekonatelnou zátěží, i když teď budeme spolu poněkud víc, než asi tušíme.“

Velitel vstal. Chvilí hleděl upřeně do ohně, potom se otočil na svého druha. „Uvědomuješ si, co to vše znamená?“

Kapitánovi ztvrdla ústa. „Pokud to odmítneme, může mě to stát život nebo se mne bude psanec. Pokud toto řešení vůbec bude přijato, nepřijme je víc než polovina naší rasy. Rozštěpíme se, rozpoltíme, četa bude stát proti četě, druh proti druhovi.“ Upřel zrak na Varnela. „Plně si uvědomuji, že veškerá zodpovědnost za rozkol našeho národa padne na moji hlavu. Bude to stejné, jako když zvítězila Jonkara – i když se zdálo, že je poražená, hrůza z jejího návratu oddělila naše muže od žen.“ V tu chvíli ho zaplavila hořkost, až měl chvíli pocit, že ho zcela pohltil.

Varnel si ho bedlivě prohlížel. „Máš obrovský vztek,“ promluvil tiše.

„Hlavně strach,“ odpověděl Horský sokol a zahanbeně sklopil hlavu, téměř cítil porážku. „Věděl jsem, co mě čeká, když jsem souhlasil s návrhem vládkyně a přijal v duchu následky onoho rozhodnutí, ale nelačím po smrti ani vyhnání. Kdybych nebyl do hloubi své duše přesvědčen, že tohle je jediná naděje na přežití našeho národa, ani chvíli bych o tom neuvažoval. Ale obávám se, vlastně vím, že pokud bychom si všichni – nebo alespoň dostatečný počet z nás – nevybrali cestu, o níž hovořím, čeká nás už jenom postupné vymírání a zmar.“

Velitel k němu přistoupil a položil mu ruku na rameno. „Nedodáš se odmítnutí, ať už moje rozhodnutí stran tvé spojenecké smlouvy s Mořskou pevností bude jakékoli.“

Tarlach se musel hodně ovládat, aby se nerozesmál. „Ne? Myslím, že k tomu bude mít co říct Xorock a s ním i Gurrin a Langhold.“

„Ti tři nemají sebemenší právo rozhodovat o budoucnosti našeho rodu!“ odsekl Varnel. „Je to z velké části jejich vina, že se teď nacházíme v takových potížích, nebo aspoň to, že jsme se dostali až takhle daleko.“

Velitel Xorock myslel tak málo na naši budoucnost, že prostě přestal dbát na svou vesnici, když jsme byli nuceni opustit Sokolí hnízdo, a nikdy se o ni ani v nejmenším nezajímal. Samozřejmě, že když se tam vrátil, žádné ženy tam už nenašel. Nevíme, zda zahynuly nebo se ukryly v horách – v každém případě jsme ztratili všechny, včetně žen, které otěhotněly při poslední návštěvě válečníků. Ti další dva se zachovali stejně a oběma se podařilo 'ztratit' více než polovinu žen, které přivedli z hor. To je neomluvitelná ztráta, i když hodně z těch, které neutekly, už mělo děti.“

Velitel pokrčil rameny, když viděl, jak je Tarlach překvapený. „Copak sis myslel, že je mi tohle všechno jedno?“

„Omlouvám se, můj pane. Byl jsem opovázlivý a bláhový, kromě toho jsem si představoval, že snad já sám...“

Jeho společník se usmál. „Bláhový možná, ale nikdo tě nemůže vinit z opovázlivosti.“

„Jak to vypadá s vesnicí Breena a Arnela, a s tvojí?“

„Z prvních dvou osad utekla každá desátá žena, z mé každá dvacátá. Nejvíce jich uteklo v prvních dvou nebo třech letech po úpadku Hnízda.“

„Je to lepší, než jsem si myslel,“ řekl Tarlach s úlevou.

„Zatím. I tak ale máš pravdu. Pokud nebudeme mít místo jen pro sebe, je naše záhuba nevyhnutelná. Právě z toho důvodu jsem se odhodlal svolat Radu a rozhodl jsem se pro High Hallack. Chtěl jsem setřást z našich malichernějších bratrů jejich samolibost a přinutit je, aby mi aspoň naslouchali.“ Stříbrné oči ho probodávaly. „Vybral jsem Linnu právě proto, že je to přístav nejbližší Havranímu poli. Doslechl jsem se, že jsi Údolí získal, a doufal jsem, že ho budeme moci využít, jak navrhuješ. Teď mi tvrdíš, že to není možné bez spojení s Mořskou pevností a potažmo i její vládkyní.“

„To není,“ kývl Tarlach pevně. „Uvidíš mapy a až se tu všechno trochu zklidní, můžeme si obě Údolí trochu projet.“

„Budu si muset prohlédnout obě, než učiním konečné rozhodnutí.“

„Společně jsou velice výhodná,“ ujistil ho kapitán.

Bylo to víc, než čekal, a přece ho naplňoval nekonečný smutek.

„I když se proto rozhodneme, ztratíme –“

„Ztratíme o něco málo víc než polovinu bojovníků,“ prohlásil válečný pán rozhodně. „Každý člověk si musí vybrat, ale Xorock, Gurrin a Langhold budou stát tvrdě proti jakékoli podobné smlouvě, proti jakýmkoli změnám k lepšímu v našem jednání s ženami, proti jakékoli změně našeho životního stylu. Jejich oddíly jsou jim oddány a spousta válečníků

bude nepochybně následovat jejich příkladu. Arnel a Breen budou patrně stát na mé straně, pokud předložím návrh vhodným způsobem, a i jejich jednotky s námi budou souhlasit.“

„Takže se postavíš na moji stranu?“ zeptal se Horský sokol. Připadalo mu neuvěřitelné, že ho velitel v tu chvíli okamžitě nevyhnal a nezavřel ho do vězení. Že s ním Varnel skutečně souhlasí a podporuje ho...

„Za předpokladu, že shledám tvůj návrh uskutečnitelným,“ odpověděl mu velitel vážně. „Sám jsi to říkal – máme snad jinou možnost?“

Vrchní sokolník zavrtěl hlavou. „Máme potíže, ať se podíváme kamkoli, a získat podporu vlastních válečníků je možná nejmenší z nich. Moje družina sama postačí, i bez všech ostatních. Největší starosti mi dělá, jak se k tomu postaví obyvatelky vesnice.“

Varnelovy oči potměly. „Ty, co patří ke Xorockové skupině, se nevzdají své možnosti úniku. Nemají důvod očekávat, že s nimi budeme zacházet lépe než jejich vlastní čety, a tak nemůžeme počítat s více než pouhou hrstkou těch, které uvěří našim ujištěním.“

A co se ostatních vesnic týče,“ pokrčil rameny, „kdo ví, jakým způsobem budou uvažovat o odpovědi, i když třeba ta léčitelka, o které jsi mluvil, stojí na naší straně.“

„Kdyby se nám podařilo pro začátek získat takový počet žen, který odpovídá jedné vesnici...“

„To by na moc dlouho nevystačilo. Hrozí nám další nebezpečí, které sis neuvědomil, příteli. Nebo zatím ještě není tak zjevné.“ Varnel se na okamžik odmlčel a potom pomalu pokračoval. „Když jsem byl ještě kluk a dokonce ještě když jsem poprvé dostal rozkaz navštívit vesnice, bylo zabíjení znetvořených kojenců vzácnou a bolestnou událostí, na všechny to velice silně působilo a popravdě řečeno, byl bych velice rád, kdybych přišel o právo nesprávně vyvinuté potomstvo odstraňovat. Ani dnes to není skutek méně bolestný, ale zdaleka už nebývá tak vzácný. Zdá se, že v některých vesnicích je na každodenním pořádku.“ Tarlach zalapal po dechu a velitel jenom přikývl. „Když už teď je znát, že plodíme potomky z příliš blízkých příbuzenských vztahů, co s námi bude, pokud i nadále bude počet našich žen klesat?“

„Bylo by možné doplnit nějakou novou krev,“ řekl kapitán zamyšleně, když si vzpomněl na to, o čem mluvili s Brennanem, „ne tolik, aby nás změnila, ale –“

„Jakou krev?“ zeptal se Varnel zprudka a s velkou nedůvěrou v hlase. „Okolní svět nás zdaleka za ideální muže nepovažuje.“

„Třeba některé ženy z Údolí. Myslím, že ani obyvatelé Mořské pevnosti nechtějí vyhnout a přenechat všechno to, o co se snažili, co vybudovali, někomu cizímu. Mají velmi málo mužů a všiml jsem si, že muže z jiných Údolí přijímají dost neradi. Možná je to tím, že místní ženy se bojí, aby se z nich znovu nestaly jenom vykonavatelky určitých činností příslušejících jejich pohlaví podle měřítek jejich lidu. Náš způsob života jim nabízí novou možnost a možná by se alespoň několika z nich zdál dost lákavý, aby se mu přizpůsobily, třeba jenom částečně.“

Kapitán si promnul oči. „Mluvíme o budoucích problémech a ještě jsme nevyřešili ani ty současné.“

Varnel se usmál. „Vždycky hledáš mraky na modré obloze, Horský sokole. Nech mě, ať se sám zabývám přítomností.“

Rozhodnutí leží na mně jako vrchním veliteli a ujistí ůji tě, že to nebudu příliš odkládat.“ Povzdechl si. „Předpokládám, že nejlepší ze všeho bude, když začnu tím, že navštívím vládkyni Mořské pevnosti.“

Tarlach k němu překvapeně vzhledl a velitel zvedl obočí. „Snad sis nepředstavoval, že budu souhlasit s tvou smlouvou, aniž bych si o tom promluvil i s druhou stranou?“

„Ne, asi ne. Jenom mi to připadá zvláštní.“

„Jestli do toho půjdeme, čas od času budou taková jednání nezbytná,“ řekl velitel bez sebemenší známky nadšení. „A bude lepší začít co nejdřív, protože stejně nebude vyhnouti.“

Varnel se podíval na dveře. „Půjdu teď do komnaty, kterou mi paní přidělila. Pošleš pro ni stráž nebo někoho z Údolí?“

„Samozřejmě, veliteli.“

„Vím, že máš ještě spoustu práce se svou družinou, ale zůstaň tady ještě chvíli. Budu s tebou chtít opět brzy mluvit.“

„Počkám, až pro mě vzkážeš, pane.“

## Kapitola 23

Varnel se otočil, v duchu si povzdechl, když uslyšel zaklepání na dveře, ale překvapilo ho, že v nich místo vládkyně Mořské pevnosti stojí Rufon.

„Vládkyně vás ihned s velkým potěšením přijme, pane,“ hlásil zdvořile.

Sokolník ztuhl, ale potom přikývl a změnu přijal. Vládce udílí audienci. On – tady ona – se ve své vlastní pevnosti nebude podrobovat příkazům někoho jiného.

Vzal plášť, který odložil na opěradlo nejbližší židle, přehodil si ho přes ramena a následoval Rufona do malé poradní síně; byla to tatáž, kde před několika týdny jednali o tom, v jakém nebezpečí se Údolí nachází a jak ho ubránit. Čekala tam na něj a protože se tak slušelo, přiměl se k tomu, aby si ji prohlédl.

Nebyla oblečena nijak nákladně, jak by předpokládal u urozené ženy z Údolí. Měla na sobě kalhoty a tuniku jako válečník, i když byla bez brnění a zbraní. Okamžitě ho napadlo, že tak učinila s ohledem na své hosty, aby si co možná nejméně uvědomovali, že je žena.

I když byla stejně jako Tarlach velice unavená a strhaná v obličeji, byla podle měřítek všech lidí hezká. Víc než hezká. V jemném obličeji se jí zračila síla, inteligence a hrdost, na kterou měla právo a zasloužila si ji.

Bylo v ní i napětí. Uvědomovala si důležitost téhle schůzky v souvislosti s plánem, který navrhla, a její výsledek byl pro ni očividně důležitý jak osobně, tak i z hlediska vládcy údolí.

Byla u ní malá mourovatá kočka a samice sokola, která ho pozdravila stejně jako i jeho sokola Lesk nebes, hned jak

vešli do místnosti.

Una z Mořské pevnosti si sokolnického válečného pána prohlédla stejně pečlivě jako on ji. Byl, jak jí ho Rufon v rychlosti popsal, vysoký a štíhlý. Podle barvy řas, které byly vidět zpod helmy, usoudila, že má tmavé vlasy a oči se zdály téměř stříbrné. Z toho, co z něj viděla, usoudila, že má hezké rysy, i když ostré, jako všichni lidé jeho rodu. Choval se jako muž uvyklý privilegiím i těžkému břemeni odpovědnosti, které nejednou musel na bedrech nést.

Věděla, že se před chvílí radil s Tarlachem, a trochu se jí ulevilo. Alespoň z něj nečišela zlost.

Tahle nová jistota však byla téměř ihned tatam. To, že nedává najevo žádné prudké emoce, neznamenalo zhola nic.

Dalo se předpokládat, že muž jako on se dokáže velmi dobře ovládat.

Měla co dělat, aby udržela nervozitu a strach na uzdě. Muž stojící před ní mohl v budoucnu být sloupem, který podepře jejího milého, nebo ostřím, které jejich společný sen rozetne; může navíc zničit i je oba. Mohla se jenom modlit, aby ho dokázala přesvědčit nebo aby přinejhorším neudělala nic, co by jí bylo na škodu.

Vládkyně pozdravila Varnela i jeho válečného ptáka tak, jak bylo zvykem v Hallacku. Ta zdvořilost ho překvapila, protože nikdo kromě jeho rasy neprokazoval plný respekt okřídlelcům, ale rychle odpověděl, jak se slušelo.

Una se k němu přiblížila, ale přesto dbala o zachování odpovídající vzdálenosti. „Žádná slova díky nedokáží vyjádřit, co všichni cítíme, veliteli. Zachránil jsi Údolí Mořské pevnosti a všechny, kdo tu žijí.“

Měla jemný hlas, jak si všiml, a úžasný klid ji zahaloval jako neviditelný závoj. „Jeli jsme bojovat za svůj vlastní rod, paní, a za celý tenhle svět. Takovým cílům rádi poskytujeme své služby.“

Rozhodl se přejít hned k věci, která byla pro oba nejdůležitější. „Zdá se, že moji lidé mají důvod děkovat zase tobě, když ne za nic jiného, tak docela jistě za dobrou vůli.“

„Takže jsi již hovořil s Horským sokolem?“ zeptala se otevřeně klidným hlasem, i když odpověď znala předem. A také už se částečně rozhodl. Jinak by s ní nechtěl mluvit.

„Ano.“ Posadil se do křesla, na které mu ukázala svou malou zjizvenou rukou. „Slyšel jsem jeho popis událostí. Teď bych chtěl slyšet tvůj. A nejdříve to, jak jsi kapitána poznala.“

Sebrala všechny své vnitřní síly a začala vyprávět. Dala si na čas. Věděla, že ten muž chce slyšet všechno do posledních podrobností, a tak nevynechala nic. Nezmínila se jenom o své lásce k muži, kterému dala jméno Horský sokol, a o jeho náklonnosti k ní.

Velitel sklonil hlavu, když skončila, zčásti proto, aby skryl úsměv.

„V podrobnostech je tvé vyprávění úplně stejné s příběhem mého kapitána, přesto ale kladeš důraz na něco jiného.“

Trochu se zachmuřila, ale pak si uvědomila smysl jeho slov a usmála se. „Horský sokol má sklony podceňovat svoji úlohu, ale ujišťuji tě, že nikdo jiný tady by to nepřipustil.“

Una se na něj zvědavě zadívala, pokoušela se odhadnout, jak asi odpoví, silně se však ovládal a obličej měl zčásti krytý helmici, takže z něj nedokázala vyčíst nic určitého.

Věděla, že ji zkouší. „Nechtěli jsme mu nijak ublížit svým nadšením, ale služba, kterou Údolí Mořské pevnosti poskytl, byla taková, že ani naše zvyklosti ani lidské citění nám nedovolí jednat s ním jako s pouhým žoldnéřem nebo jej za takového považovat – jeho ani kohokoli z jeho společníků.“

Zhluboka se nadechla, potom pokračovala dál; spoléhala se na svůj instinkt, že bude lepší, když bude s tímhle člověkem mluvit otevřeně, než když bude příliš mírná a nesmělá.

„Omlouvám se jménem svým i jménem svého lidu, pokud kdykoli narušíme vaše zvyklosti. Nepředstíráme, že jim všem rozumíme, ale váš kapitán se choval nadměru odvážně a se smyslem pro odpovědnost za nás všechny a ve vztahu k sobě uplatňoval totéž. Je pro nás nepochopitelné, že by snad měl být za něco takového potrestán.“

„Nebude potrestán,“ odpověděl sokolník klidně. „Na to ti dávám slovo.“

Ulevilo se jí a naplnila ji radost, ale ten pocit zase rychle vyprchal. „Oficiálně asi ne.“

Přikývl a potvrdil tak její tušení. „Pro některé bude renegátem, ať bude moje rozhodnutí jakékoli; mezi těmi, kteří ho odsoudí, budou i přátelé, kterých si velice cení. Co se má stát, ať se stane, paní. Takové ztráty se nedá zabránit. Příliš ho potřebujeme, než abychom odmítli jeho návrh, i kdyby na tom nakonec trval. I kdybych musel jednat jemu navzdory, stejně by byl stále tím, kdo by nesl vinu.“

„Podpoříte ho?“

„Už tak činím, paní.“

Zničehonic na ni upřel pohled, dočista ji probodával. Tarlach dělal totéž, ale i tak se musela hodně ovládat, aby se pod jeho pohledem nerozechvěla.

„Veliteli?“ přinutila se k chladnému tónu. Bylo nejlepší říci hned na začátku, že Mořská pevnost je v tomto ohledu rovnocenným partnerem a že její vládkyně tu skutečně panuje – že je tedy třeba se k ní také tak chovat, že není někým, kdo se dá snadno zstrašit.

„Můj kapitán mi řekl, co za to očekáváte. Obchod s koňmi a zemědělskými plodinami, obrana a válečnický výcvik vašich lidí se zdají příliš nízkou cenou za výhody, které tím získáme.“

„Cena? Běž k tomu oknu, ptačí válečníku. Je odtud vidět zeď, vybudovanou tvými lidmi, a než se na nás vyřítíli sultanisté, pomohl mi Horský sokol ochránit mé zájmy v Estcarpu i při ochraně Údolí Mořské pevnosti před Oginem z Havraního pole.“

„Ne každý vládce by jako výraz díky daroval Údolí.“

„Ale já nejsem každý, jsem Una z Mořské pevnosti. Vím, že ti už Horský sokol vysvětlil důvody, které mě k tomu vedou, ale zopakuji je ještě jednou.“

Ať už byly okolnosti, jež mě přiměly k zahájení útoku, jakékoli, nedokázala bych si ponechat a využívat pro sebe Údolí, které jsem odebrala jeho oprávněnému pánu krvavou cestou, tím spíš, že jsem byla další v řadě dědičů bez ohledu na to, zda se ožení či nikoli. Kromě toho by bylo pro mě nepředstavitelné dopustit vymření rasy odvážných lidí, když mám

v rukou prostředky na jejich záchranu.“ Podívala se na dva sokoly, kteří seděli společně na bidýlku, jež náleželo Sluncovce. „Stojí za to usilovat, aby vaše rasa nevymřela, už jen díky tomu, čeho jste dosáhli se svými okřídlenými. O to nesmíte přijít, sokolníku, ať už ztratíte nebo získáte cokoli jiného.“

„Zdá se mi, že pouta se sokoly nejsou výlučně privilegiem sokolníků,“ odrazil ji. „Tenhle pták tu není jen tak náhodou.“ Una si byla vědoma, že riskuje, když obrátí Varnelovu pozornost na svého válečného ptáka, na to, že ho tu vůbec má, ale její vztah k sokolici byl dobře znám celé Tarlachově družině i mezi jejími lidmi a tak jako tak by se o něm dověděl.

Utajování by se jí pak mohlo velice nepříjemným způsobem vymstít. „Sluncovka si mě zvolila, když se její válečník spojil s jiným sokolem ve vašem táboře loni na podzim. Nevím, proč si vybrala právě mě a dokud se to nestalo, nevěřila bych, že by něco takového bylo možné. Přesto vítám její náklonnost a nikdy bych se od ní neodloučila. Několikrát mi během obléhání zachránila život,“ dodala jemně.

„A ty jí?“

„Dostalo se mi té cti, že jsem jí mohla pomoci, ano.“

„Nám nenáleží zpochybňovat, koho si sokol vyvolí,“ připustil po chvíli rozmrzele.

Pak pokývl hlavou, jakoby pro sebe. „Okřídlení mají tuhle vysočinu v oblíbě a už dali najevo, že by se tu rádi usadili. Bojovníci by tu také rádi žili, v tomto kraji, hezčím i než ten ztracený v Estcarpu. Když tak rozhodnu, bude se tu chtít usadit určitě víc než dostatečný počet mužů. Spíš mi dělá starosti, zda se nám podaří na svou stranu získat i další osadníky, které potřebujeme. Je mi jasné, že osobně znáš sokolnické ženy velice málo, ale jedna z nich tady je.“

Vládkyně ztuhla. „Je to moje přítelkyně a prokázala nám obrovskou službu...“

Varnel se zamračil. „To už mi dali na srozuměnou. Zdá se, že ty i tvůj Čistý štít jste jednotní v názoru, jak pochybujete o mé cti.“

„To jenom proto, že se v téhle záležitosti jedná i o naši čest,“ odpověděla vyrovnaně.

„Nic se jí nestane, ale potřebuji se jí na něco zeptat. Jestli nebudeme moci očekávat podporu ze strany žen, pak další realizace plánu nebude mít žádný smysl a pouze uškodí reputaci Horského sokola.“

Souhlasně sklonila hlavu. „Přivedou ji, když si to budeš přát.“

„Kapitán se zmínil o tom, že je přesvědčen, že některé z vašich žen by měly zájem spojit se s námi, nebo alespoň částečně. Myslíš si, že je to možné?“

Una neskřývala překvapení. „O téhle možnosti jsem neuvažovala,“ připustila.

Zvažovala otázku. Touha po dětech, po pokračování rodu v Mořské pevnosti by samo o sobě nepostačovalo na to, aby byly překonány jejich zvyklosti a aby dosáhli vřelých vzájemných vztahů, i když se domnívala, že právě tohle měl Tarlach na mysli. Sokolníci, muži i ženy, byli zvyklí na občasné spojení v zájmu pokračování rodu, ale jejímu lidu by tohle připadalo nesnesitelné, zvláště teď. Znali koneckonců svoji cenu, kterou získali už tehdy, kdy High Hallack zbavili alizonských Psů. Na druhou stranu se převážně ženské osazenstvo Mořské pevnosti v době obléhání dostalo do velice těsného kontaktu s žoldnéřskou družinou – a do jisté míry už i předtím. Nebylo vyloučeno, že se mezi některými vyvinul čistý zájem, jistá přitažlivost.

„Není to úplně nepravděpodobné,“ pronesla pomalu, „i když v tomto ohledu nemohu vůbec nic slíbit, abys do toho nekládal přílišnou naději.“

V tu chvíli velitelův sokol, který po celou dobu jejich rozhovoru ženu velice soustředěně sledoval, krátce a ostře zakřičel a přelétl Uně na rameno. Pařáty ji pevně uchopil, jako by to bylo varování, a netrpělivě ji začal zobákem popotahovat za límec.

Zůstala naprosto klidná, i když si dobře uvědomovala, že v bezprostřední blízkosti obličeje má jako břitva ostré pařáty a zoban, a vybavila si s děsivými podrobnostmi, co dokáže takového zbraně udělat. Ve válečném ptákově však nebylo ani trochu zloby a její dva přátelé se nijak neznepokojili, třebaže kočka i sokolice zcela jasně dávaly najevo rozladěnost nad jeho chováním.

Trvalo jen malou chvíli, než Lesk nebes našel pod šatstvem řetízky a vytáhl Gunnořin blahoslavený symbol a stříbrného sokola.

Varnel se zadíval na stříbrný přívěsek, potom pohlédl Uně do obličeje. Oči mu planuly zlobou.

„Víš, co to je, ženo?“

„Samozřejmě.“ Přinutila se ke klidné odpovědi, i když věděla, že život její i Tarlachův visí na vlásku. Bylo jí naprosto jasné, že válečný pán přívěsek poznal a věděl, kdo jej vyrobil. „Sokolnický talisman. Nemůže mi ho nikdo vzít ani násilím, ani lstí, ani hrozbou a jeho vlastnictví mi dává právo využívat pomoci libovolného sokolníka nebo sokolnické jednotky za předpokladu, že služby mnou požadované nepřesáhnou rámec jejich cti. Toho jsem doposud nikdy nebyla nucena využít,“ dodala. „Družina Horského sokola se rozhodla svobodně a vše proběhlo bez jakéhokoli donucení.“ „Když toho tolik víš, musela jsi ho dostat dobrovolně jako dárek, není to věc, kterou bys snad mohla někde náhodně najít.“

„Přirozeně. V takovém případě bych hned poznala, že ta věc je dílem vašich lidí, a vrátila bych ji... Tvůj pták nám předvedl naprostý nedostatek základní zdvořilosti. Žádám tě, abys mu přikázal vrátit se na bidýlko.“

Velitel jí vyhověl. „Všichni sokoli cítí přítomnost talismanu a můj druh byl přesvědčen, že mě to bude zajímat, protože ho samotného překvapilo, že něco takového máš. Nicméně se ti omlouvám, paní. Máš samozřejmě právo jej nosit, pokud svolil s tím zůstat u tebe, a neměl by ti kvůli tomu činit újmu žádný pták ani člověk.“

Ale i tak si ji dál ještě několik okamžiků pozorně prohlížel. Nakonec se obrátil ke dveřím. Rufon čekal venku, aby mohl být k službám vládkyni nebo jejímu významnému hostu.

„Přiveď sem kapitána. Potřebujeme si s ním promluvit.“

Tarlachovi se při pohledu na talisman zářící na Uně hrudi téměř zastavilo srdce. Nicméně jenom pozdravil a čekal, až velitel promluví.

„Patřil tobě?“ zeptal se ho přímo.

„Ano.“ Talisman byl jeho a on sám neměl žádnou povinnost se zodpovídat, dokonce ani veliteli své rasy, z toho, jak s ním naložil. „Už jsem ho nahradil.“ I když válečník mohl vlastnit vždy jen jeden, mohl si vyrobit další, pokud ten předchozí ztratil nebo daroval, i když obojí se stávalo velice zřídka.

Velitel se podíval z jednoho na druhého.

„Je to jen malá náhrada za to, že jsi dostal Údolí,“ pronesl nakonec k Horskému sokolovi, „i když se zdá, že si uvědomuje, jaký má pro nás význam.“ Obrátil se na Unu. „Jste moudrá, že ho nosíte ukrytý, paní. Je příliš mnoho lidí, kteří by se takovému daru divili, zejména za těch okolností, v nichž se právě nacházíme.“

„Právě proto ho skrývám a tolik se zlobím na tvého sokola, že ho odhalil,“ řekla, když talisman i Gunnořin amulet opět schovala na obvyklé místo.

Ať už Varnel skutečně věřil, že Una dostala talisman za Údolí, nebo nikoli, změnil ke značné úlevě obou mladých lidí téma rozhovoru.

„Vzhledem k tomu, že další moje pátrání by patrně dopadlo tak, jak předpokládám, postavím se za smlouvu, kterou jste vy dva přichystali.“

Zdvíženou rukou umlčel slova díků, kterými ho oba začali zasypávat. „Možná byste s tou vděčností neměli tolik spěchat. Čeká nás všechny hodně těžká doba, dokonce i tebe, Uno z Mořské pevnosti, ale celý nápor dopadne na Horského sokola.“

„Co se má stát, ať se stane,“ pravil Tarlach pochmurně s naprostou odevzdaností.

„Přesně tak, ale chci vidět, abys byl do boje vyzbrojen co nejlépe.“ Oči mu při těch slovech zahořely a Tarlach se zatvářil zmateně. „Jen málo užítku vzejde ze situace, když se kapitán dohaduje se svým velitelem, dokonce i mezi námi, kde jsme rozhovorům nakloněni. Podívejme se, jak ti bude slušet.“

Zatímco mluvil, sundal si kabátec a přehodil ho Horskému sokolovi přes ramena. Byl černý, stejný, jaký nosili všichni z jejich rasy, ale byl vyšíváný stříbrem.

Una spatřila radostný triumf v Tarlachových očích a otočila se k válečnému pánu, aby jí vysvětlil to, čeho se už sama dovítala.

„Tohle je velitelský kabátec, paní,“ řekl jí Varnel. „Za normálních okolností bychom ho měli nosit jenom v našem táboře nebo v bývalém Sokolím hnízdě, ale ty jsi naším spojencem a měla bys poznat všechny naše zvyky.“

„Udělal jste to nejlepší, co jste mohl, veliteli,“ odpověděla. Dovolila, aby jí zalila vlna divoké hrdosti a aby se jí to odrazilo i na hlase a obličeji. Dala na sobě znát, za jak velkou čest považuje, že ona a celé její Údolí má tohoto muže, jehož meč si najala. Směla projevit velkou radost z jeho povýšení. „Žádný muž v historii našeho národa si to nezasloužil víc,“ potvrdil Varnel.

Tarlach sklopil oči, když pominula prvotní euforie, a oběma nohama se vrátil do skutečnosti. „Velím jenom oddílu, pane, pěti stům mužů. Teď je jich dokonce ještě méně. Sotva se to dá nazvat četou.“

Velitel se spokojeně usmál. „Myslíš na půlnoc, když zrovna nastalo poledne, veliteli. Buď bez obav. Budeš mít svoji četou – a myslím, že už hodně brzy. Bude dost válečníků lačných následovat svého Horského sokola a nechám tě, aby sis vzal k sobě kohokoli, kdo k nám přijde i z rozštěpených čet. Počet tvých podřízených se zdvojnásobí... možná i ztrojnásobí, dokonce i když si budeš vybírat jen ty nejschopnější.“

Pak si povzdechla a lehkost ho opustila mrknutím oka. Ať bylo Tarlachovo povýšení sebevíc zaslužené, osud tomu chtěl, aby mu posloužilo i jako zbraň, která ho podpoří v důležité válce, znamenající velké změny. Tak bylo na jeho bedra naloženo jako symbol cti, neustálého růstu i velké zodpovědnosti.

„Je tu někdo, s kým si musím promluvit, ještě než se zpráva o našem úmyslu dostane za stěny této místnosti a mimo tvou vlastní družinu. Přiveďte sem léčitelku.“

Pyra si pozorně prohlížela sokolnického velitele, přesto před ním stála vzpřímeně, s hlavou vztyčenou, i když s obavami. Neuhnula očima, když se setkala s jeho pohledem.

„Víš, proč jsme tě zavolali?“ zeptal se Varnel, ale znělo to spíš jako konstatování než otázka.

„Asi ano, ale možná se mýlím.“

Stříbrné oči se zúžily.

„Ty vlastně říkáš, že nechceš zradit své přátele, nemám pravdu?“

„Ty bys to snad udělal, Čistý štíte?“ ledově se ho zeptala léčitelka.

Hněvivě na ni pohlédl, ale potom se usmál. „Kdyby to bylo v takhle důležité záležitosti, ale to teď není můj případ.

Potřebuji, abys mi co nejupřímněji odpověděla, co můžeme čekat, když vyhlásím alianci velitele s Údolím Mořské pevnosti a požádám vesnice, aby se přestěhovaly do Havraniho pole.“ Pokýval hlavou. Potěšilo ho, že rychle pochopila a stejně tak ho těšilo Tarlachovo povýšení, ale zdržel se jakéhokoli komentáře. „Nechci mu na bedra uvalit takovou zodpovědnost, pokud to nebude mít smysl.“

Pyra chvilku mlčela. „Moje svědectví pomůže,“ odpověděla nakonec, „ale s jakous takous jistotou mohu opravdu mluvit jenom za svoji vesnici.

I když mohu svobodně stát vedle Horského sokola a paní Uny a ostatních, s nimiž jsem se tady seznámila, nemohu jim zamlčet, že obě Údolí jsou odlehlá od ostatních obydlených míst a ze všech stran obklopená horami, a že uniknout odtud nebude nic jednoduchého, i když by to bylo opodstatněné nebo nezbytné.

Předpokládám, že se přihlásí hodně dobrovolnic, ne sice všechny, ale celá řada. Naše zkušenosti s muži nebyly až tak trpké a celkově se nám náš život líbí, líbí se nám naše nezávislost. Dost na to, abychom se pokusily uchovat a před vymřením ochránit naše zvyklosti.

Totéž můžeme patrně očekávat i v jiných vesnicích, které existovaly tak dlouho jako naše a které navštěvovali především disciplinovaní válečníci. Od ostatních získáte jen malou podporu. Neuvěří vám natolik, aby se zcela svěřily

do vašich rukou, a nemůžete jim to vůbec vyčítat. Byly tvrdě zneužívány, veliteli.“

„Získáme jich dost, Pyro?“ zeptala se Una naléhavě. „Budoucnost celé vaší rasy závisí na nich.“

„Ano,“ odpověděla pomalu. „Mohlo by se vám podařit získat na svou stranu dostatek žen, pokud ovšem bude při vás stát Jantarová paní.“

Oči léčitelky se nepatrně zúžily, skoro nepostřehnutelně, jak se dívala na přítelkyni. Na své dva přátele. Horský sokol jím byl také, to si uvědomila navzdory jeho odstupu a formálnímu chování, které vůči ní uplatňoval. Oba do celé té záležitosti tolik vkládali a osobně z toho nezískají nic.

Dokud někdo nevezme jejich záležitost pevně do rukou.

Hluboko uvnitř se usmála. Čím déle se zamýšlela nad situací své rasy, až se přestěhuje do High Hallacku, tím víc jí trápila jistá obava. Bylo třeba se jí co nejdříve zbavit a tak to teď chtěla učinit. Ale nechtěla se omezit jenom na vyjasnění celé situace a ukázání nejlepšího východiska z těžké situace. Rozhodla se, že okamžitě zlikviduje existující problém, i když by to pro ni mohlo být nebezpečné.

„Mám jednu velikou obavu,“ pokračovala sokolnická žena, „a abych se jí zbavila, musím poprosit paní Unu a Horského sokola, aby učinili něco hodně těžkého.“ Podívala se z jednoho na druhého. „Je to o to těžší, protože jste toho už tolik udělali...“

„Mluv otevřeně!“ přikázal jí ostře Tarlach. Jaký úder zasadí Pyra jejich plánům teď, kdy uvěřil, že by už všechno mohlo být vyřešeno?

„Při několika příležitostech jsem slyšela vládkyni prohlásit, že by nikdy takový návrh nemohla předložit žádné jiné rase, ať by její situace byla stejně těžká, jako vaše teď. Že jenom sokolníci se mohou stát jejich oporou, ale jen do té míry, aniž by se nakonec stali pohromou pro lid jejího Údolí a jejich potomstvo. Myslím si, že my sokolníci se nad tím musíme sami zamyslet. Havraní pole je naše, ale využití území Mořské pevnosti pro naše účely závisí na naší dohodě, a nemůžeme předvídat, co se v budoucnu stane s Údolím Mořské pevnosti.“

Odmělela se a rovnala si v hlavě myšlenky. „V High Hallacku není obvyklé, aby dlouhou dobu vládla Údolí žena.

Možná tohle Údolí není ve srovnání s jinými zrovna bohaté, ale i tak by jistě stálo nějakému muži bez pudy za hřích – někomu odjinud nebo nějakému místnímu pánovi, který má víc synů než usedlostí, aby je všechny mohl podělit. Kromě toho je paní už pohled velice hezká žena, která by jistě byla ozdobou nejedné ložnice. Tlak na ni, aby se znovu vdala, bude stále větší a její srdce možná nakonec najde svého dobyvatele.

Co když si potom vybere, ne kvůli své touze, ale v zájmu Údolí? Dejme tomu, že nový pán Údolí Mořské pevnosti nebude brát naši smlouvu v úvahu – jen proto, že ji uzavřela pouhá žena. Co když ji nebudou respektovat dědicové nebo nástupci?

Nemohu sem přivést sestry jenom proto, abychom se znovu ocitly my nebo naše dcery či vnučky – nebo synové, protože s nimi už teď kontakt neztratíme – uvězněny v prostoru příliš malém pro naše potřeby, abychom byly možná zavlčeny kvůli půdě do věčné války, kterou jsme doposud nemusely vést, ať jsme jakkoli napomáhaly ostatním v šarvátkách tohoto druhu. Bylo by to pro nás horší než teď.“

„Máš nějaké řešení?“ zeptala se Una celá zkamenělá. Na tuto možnost dosud nemyslela a uvědomila si, že strach té ženy je skutečně opodstatněný.

Pyra odměřeně přikývla. „Ano, paní, i když se ti asi nebude ani trochu zamlouvat. Ty a Horský sokol se musíte vzít podle zvyku High Hallacku a podle naší vlastní starodávné ceremonie, jejíž památka je stále ještě v naší vesnici uchovávána. Tak by se potom obě Údolí spojila normálními, nepochybnými právy na dědictví.“

Na malou chvíli zůstal její návrh bez odezvy, potom ovládl výraz Tarlachovy tváře výbuch hněvu, který tryskal i z očí stíněných helmici.

Také vládkyně zčervenala, nejdříve pobouřením a potom studem hrdé a krásné ženy, která si zvykla řešit všechno po svém.

Pyra se v duchu usmála. Ať se s ní v následujících chvílích stane cokoli, přirozená bezprostřední reakce těch dvou musela přesvědčit sokolnického velitele a postavit je mimo všechna podezření.

Varnel stiskl v dlani rukojeť meče. „Ač jsme oba hosty pod touto střechou, proklál bych tě tímto ostřím,“ vyštěkl.

„Tak se zamysli, člověče!“ odsekla mu. Snažila se ze všech sil ovládnout divoce tlukoucí srdce natolik, aby mluvila a tvářila se vyrovnaně. „Vesnice mohou prospívat i na malém prostoru. Zato vašim četám a stádům to nestačí.“

Se značným vypětím se velitel ovládl. Rohatý pán by tu klisnu měl zatratit, ale nebylo možné popřít logiku toho, co říkala. Našla slabé místo, které by mohlo pohřbit všechny jejich nově zrozené naděje – a způsob, jak je překlenout, pokud se toho budou chtít uchránit.

Podíval se na Tarlacha a Unu. „Je možné, že vidí dál než my,“ pronesl pomalu s velikou hořkostí v hlase. „I přesto, navzdory tomu, co tohle spojení znamená pro moji rasu, bych nemohl donutit tohoto válečníka, aby udělal něco takového... ani tuto paní,“ dodal, jak se snažil zahrnout do té představy i Unu.

Tarlach se vzpamatoval z počátečního překvapení a v nřiku si plně uvědomil, co Pyra udělala. Měl stále ještě zlost, že sebou nechal takhle manipulovat, ale když se očima setkal s pohledem vládkyně, zračil se v nich smích a jásot.

„Vládkyně Údolí Mořské pevnosti dokázala, že je velická hrdinka a mocný spojenec,“ řekl pomalu, protože věděl, že musí volit slova velice pečlivě. „Pokud to bude nezbytné pro zajištění našeho cíle a nebude-li to pro ni absolutně nepřijatelné, potom bych k takovému kroku svolil.“ Přitom mu z hlasu číselá skutečná hořkost. „Určitě nebudu o nic víc proklet těmi, kdo mě odsuzují, ať se s ní ožením nebo ne.“

Znovu se uvolnil. Pokud by toho dosáhl, pak by mu budoucnost mohla přinést i něco víc než jenom bolest...

„Jaká je tvoje odpověď, paní? Nebo potřebuješ čas na rozmyšlenou?“

„Ne,“ odpověděla a zdvihla hlavu. Léčitelka neměla ani zdání o její vnitřní přísaze, že se nikdy nezaslíbí žádnému jinému muži než Tarlachovi sokolníkovi, neboť to zůstalo jen mezi nimi dvěma, ale argument, který jim tu přednesla, byl velice

silný a ona se ho rozhodla využít. „Jak Pyra říká, je docela možné, že na mě bude čínen stále větší nátlak, abych spojila svůj život s mužem, kterého bych si vážila a kterému bych věřila mnohem méně než tomuhle muži. Máš moje svolení, ptačí válečníku.“

Una z Mořské pevnosti hluboko uvnitř zajásala. Nebylo jí po chuti takhle se vytáčet, když chtěla do celého světa vykřičet, že toho muže miluje a touží po něm.

Potom se usmála, v duchu, protože toho se ještě před Varnelem neodvážila. Byl to jen malý stín na její radosti. Možná budou muset ještě nějakou dobu své city skrývat, možná to potrvá hodně dlouho, ale nemožné se stalo navzdory veškerému rozumu a naději skutečnosti. Už nemuseli jeden před druhým chránit své srdce. Cesta, kterou mají před sebou, nebude nikdy jednoduchá. To věděli oba, ale teď už po ní budou moci kráčet společně a sdílet spolu vše, co jim přinese – strádání i radosti. To bude dostatečné požehnání a dar pro ni, a když pohlédla Tarlachovi do očí, poznala, že i pro muže, který byl pánem jejího srdce.

#### Doslov

A tak se vydali z Lormtu – tahle hrstka lidí, připravená postavit se tak strašlivé záplavě Temnoty, stejně silné a strašné jako ty, které pocházely z našeho světa. Myšlenka na Kolderské a veškerou zkázu, kterou ve své době s sebou přinášeli, pořád žila v naší paměti a jistě bude žít i v paměti našich potomků.

Proto jsme přemýšleli, co bychom mohli dělat, kdyby sultanisté dobyli předpolí, přístav, kdyby se usídlili v některém z Údolí – jak by je mohl náš svět znovu zahnat?

Nolar a já jsme znovu navštívili Elgaret na místě, kde střežila veliký Kámen. V jeho svatyni jsme hledali něco, co by mohlo znásobit naše magické schopnosti. Elgaret prostřednictvím mysli hovořila s čarodějkami, které přežily, a Nolar její vzkaz usměrňovala a posilovala, jak nejvíc mohla.

Já hledala Kemoce – ještě nikdy jsem myslí nesahala tak daleko jako ten den. A podařilo se mi to. Byla však pravda, když tvrdil, že žádná armáda se nedokáže včas sešikovat, aby se dostala přes moře do Údolí. Domníval se však, že by nám mohly pomoci jiné síly. Mluvil o Hilarionovi, adeptovi, který žil u západního moře – o tom jsme věděli jen hodně málo. Vzhledem k tomu, kde žil, vyznal se ve větru a vlnách lépe než kdokoli z obyčejných lidí.

Tak jako během Zvratu vzniklo ohromné soustředění Moci, ale tentokrát stály čas a vzdálenost proti nám. A také těch, kdo vládli největší Silou, byla teď už jen hrstka – a i tak jsme se mohli jen málo vměšovat do války, která zuřila tak daleko.

Třikrát jsme byli u Kamene a naposledy jsem rozhodla krystaly, Čehož jsem se předtím neodvážila. To, co jsem z nich vyčetla, mi odebralo skoro všechnu naději.

Padly, ale nerozptýlily se – tak jsem došla k poznání, že se dívám na urputnou bitvu. Tenký prstenec žlutých, jak jsem byla přesvědčena, označoval sokolnické plemeno, a uvnitř spousta krvavě rudých – to byl nepřítel.

Přesto ty žluté krystaly neustupovaly, a i když se tloušťka prstence zmenšovala, nepřerušil se na žádném místě.

Najednou se mi ruka, v které jsem držela váček, mimovolně pohnula a zbytek krystalů se vysypal.

Krystaly, které symbolizují zlo, se oddělily v nepěkné hromadě a spočívaly na jedné straně, matné a chladné. Ale ty zelené, modré a bílé, všechny barvy sil, které pro nás byly symbolem života a které byly spřízněné pokrevně nebo skutkem, se blyštěly na znamení boje.

A červeň začala blednout, až nakonec... zmizela!

Nolar mě chytila za ruku a vykřikla nahlas jako někdo na bitevním poli, kdo právě zvítězil. I já jsem vykřikla – byl to křik hraničáře, který zaútočil.

Naše výkřiky se rozléhaly po Komnatě Kamene a plnily mě pocitem radosti, jaký jsem dosud nikdy nepoznala. Moje ruka se zaklesla do Nolariny a dívala jsem se do jejích velikých, radostně rozzářených očí, které oplývaly hlubokou krásou.

Tak se stalo, že dlouho předtím, než nám sulcarský posel od Horského sokola přinesl všechny zprávy o průběhu té neobvyklé války, věděli jsme, že rovnováha mezi Světlem a Temnotou je navracená.